

Múzsák Könyvtára

Örök nyári pillanatok

Antológia

Múzsák Könyvtára

Örök nyári pillanatok
Antológia

2025

Múzsák Könyvtára Facebook Csoport

Örök nyári pillanatok antológia

**© A művek a szerzők és az illusztrátorok saját szellemi tulajdonai
vagy jogdíjmentes grafikák.**

ISBN 978-615-82743-0-2

www.facebook.com/groups/muzsakkonyvtara

Szerkesztette: Aurora Amelia Joplin és Kárpáti Ata
Lektorálta: Minden résztvevő, a saját, itt közölt alkotását
Aurora Amelia Joplin és 46 társa

2025

Előszó

A nyár – nem csupán évszak, hanem egy varázslatos idő, amikor a fény, a színek és az érzelmek táncot járnak. Ebben az antológiában több mint negyven alkotó lépteit követhetjük nyomon, akik verseikkel és novelláikkal a nyár különböző arcait tárják eléink.

Szavakba öntött meleg napsugarak, lágy szellők, illatok és emlékek kelnek életre minden oldalon. Minden mű egy-egy apró ablak a lélekbe, mely meghív bennünket, hogy megálljunk, érezzünk és újra átéljük a nyár örök pillanatait.

Ez a könyv nemcsak a meleg évszakot ünnepli, hanem az alkotás, a közösség és a megosztás csodáját is. Az olvasó kezében egy olyan kincs rejlik, melyben a szerzők szíve és hangja egyszerre szólal meg – és melyhez bármikor visszatérhet, hogy újra megérezze az örök nyár melegét.

Kívánom, hogy ezek a szavak simogassák a lelked, és megnyissák előtted a nyár végtelen világát. Merülj el bennük, és engedd, hogy az alkotások fénye vezessen az emlékek tengerén át.

Szeretettel,
Aurora Amelia Joplin és társai

Tartalomjegyzék

Előszó.....	4
Horváth Edina Anna: A tenger emléke	10
Horváth Edina Anna: A nyár dala	12
Horváth Edina Anna: A szépség emlékei.....	13
Bonnie Marcelé: Július.....	14
Bonnie Marcelé: Nyár.....	15
Bonnie Marcelé: Nyugalom.....	17
Gáll Zoltán: APA.....	18
Gáll Zoltán: 'OHANA.....	19
Gáll Zoltán: CIAO SZERELEM	22
Györe Ibolya: Nyári tombolás.....	26
Györe Ibolya: Szerelemre várva	27
Györe Ibolya: Nyári varázs.....	31
Gyólay Karolina: Velem, itt	32
Gyólay Karolina: Az én hazám.....	33
Gyólay Karolina: Homokszem.....	34
Aurora Amelia Joplin: Beszélő felhők	35
Aurora Amelia Joplin: Romantikus nyaralás	36
Aurora Amelia Joplin: Csillagléttra	37
Aurora Amelia Joplin: Fordulj a fény felé.....	39
Felső Tamás: Napraforgó tündér	40
Felső Tamás: Tengerparti nyár	41
Felső Tamás: Mezítláb a kertben	42
Natali Sanders: Kell egy hely.....	43
Natali Sanders: Nyári idill	44
Natali Sanders: Nyártündér	45
Krivák-Móricz Judit Ilona: A Dunánál.....	46
Krivák-Móricz Judit Ilona: MEGLEPETÉS.....	48
Krivák-Móricz Judit Ilona: Strandon	51
Horvát Jánosné: Napra mosolygó	53
Horvát Jánosné: Balaton	54
Horvát Jánosné: Nyár a vízparton.....	55
Csipak Valerija: A perzselő Naphoz	56
Csipak Valerija: Lepkék tánca a Nyárban	57
Csipak Valerija: Forró Nyárban	58

Szász Zsolt: AMBROSZIA	59
Szász Zsolt: KIES TÁJBAN	60
Szász Zsolt: NŐSZIROM.....	61
Márkus Katalin: Aratónap Nován	62
Márkus Katalin: Nyár a szőlőhegyen	63
Márkus Katalin: Tündérlányka.....	64
Bárány Bernadett: A nyár csodái	65
Bárány Bernadett: Nyári napsugarak tánca	66
Józsa Eszter: Emlékeim ajtaját bezárom	67
Józsa Eszter: Nyári délután	68
Józsa Eszter: Csendesen száll le az est.....	70
Szőcs Éva: Ébresztő	71
Szőcs Éva: Lábam alatt.....	72
Szőcs Éva: Otthonunk	73
Fekete Ida Virág: Felejthetetlen nyár	74
Fekete Ida Virág: Napfelkelte kicsit elkésve	76
Rose Logan: Nyári Álom.....	79
Rose Logan: Megélni-Élni.....	80
Rose Logan: A nyár illata.....	81
Kolozsi Babuci: Forró ölelésen	82
Kolozsi Babuci: Meleg remény.....	83
Kolozsi Babuci: Mi a nyár?	84
Györe Zoltánné: Balatoni nyár	85
Györe Zoltánné: Rijeka szépsége	86
Györe Zoltánné: Nyárról álmodom.....	87
Szegedi Antal: Nyári este!.....	88
Szegedi Antal: Egy tánc!.....	89
Farkas Edit: Hol van az a nyár?.....	90
Klement Burza Mária: Csillagokat fürkészsze	91
Klement Burza Mária: ÖRÖMÓDA.....	92
Klement Burza Mária: SZIVÁRVÁNYHÍDON	93
Borbáth Noémi: Mi lehetnék?	94
Borbáth Noémi: Nyaranta	95
Borbáth Noémi: Jöjjön a nyár.....	96
Paréjné Erzsébet: Tengerparti nyaraláson	97
Paréjné Erzsébet: Felkelő nap.....	98
Paréjné Erzsébet: Egy nyári éjszakán	99

Vizkeleti Erzsébet: Az idő nyári arca.....	100
Vizkeleti Erzsébet: Minden nyár emlék.....	101
Vizkeleti Erzsébet: A nyár, amikor az idő visszafelé pereg.....	102
Horváthné Emi: Nyár dala.....	106
Horváthné Emi: Kis Japán kaland.....	107
Petres Katalin: Késő délután.....	108
Petres Katalin: Pipacs posta.....	109
Zsatkovics Edit: Sommertime 1. 2. 3.	110
Zsatkovics Edit: Tanka.....	111
Buglyó Juliánna: Fürdőzők a tóban.....	112
Buglyó Juliánna: Szafari a szigeten.....	113
Buglyó Juliánna: Nyár, már nélküled.....	114
lochom Zsolt: Várj.....	115
lochom Zsolt: Lényeg.....	116
lochom Zsolt: Csak egy pillanat.....	117
Kovács Attila: Nyári mozaik.....	118
Kovács Attila: Nyári álom.....	119
Kovács Attila: Nyári hangok és képek.....	120
Pitterné Nyilas Enikő: Első találkozás.....	121
Pitterné Nyilas Enikő: Ez a június más, mint a többi.....	122
Pitterné Nyilas Enikő: A nyárról kérdezel?.....	123
Brettnerné Ónadi Krisztina: Napra forgó napraforgó.....	124
Brettnerné Ónadi Krisztina: NapraForgó.....	125
Brettnerné Ónadi Krisztina: Napraforgók nyíljatok!.....	126
Schlager Anikó: Pipacshullás.....	127
Schlager Anikó: Fiókba zárt szerelem.....	128
Schlager Anikó: Röpké szerelem.....	129
Ökrös Renáta: Nyár a Rónán.....	130
Ökrös Renáta: Harmatos reggel.....	131
Ökrös Renáta: Nyári mesék.....	132
Kormány Gábor: Szivárvány.....	134
Kormány Gábor: Nyári nap.....	135
Kormány Gábor: Nyár, szerelem.....	136
Hoffmann Ottóné: A remény szárnyán.....	137
Hoffmann Ottóné: Örök búcsú.....	138
Hoffmann Ottóné: A lélek fénye.....	139
Veress Marika: Szerelmes nyár.....	140

Veress Marika: Vidám a nyár	141
Veress Marika: Nyár a hegyen	142
Garami Nelli: A VIZSGA.....	143
Garami Nelli: NAGYMAMA VIRÁGAI	144
Garami Nelli: SELLŐ	146
Gregó István: GÖRÖG NYÁR.....	148
Gregó István: ARATNAK A SZÉKELYEK.....	149
Gábor Edit: Szállj gondolat... Szállj!	150
Gábor Edit: Nyári éj	151
Gábor Edit: Fény virága	152
Farkas Norbert: A Balaton parton	153
Glasz Mária: Az eső	154
Glasz Mária: Sötét éj	155
Glasz Mária: A múlt.....	156
Alexander Corvinus: Vihar a nyári táborban	158
Urbán Judit: Szünidő(k)	161
Urbán Judit: A tábor	162
Urbán Judit: A hokedli.....	164
Nagy J. Hanna: Nyári rezgés	166
Nagy J. Hanna: Záporból ébredő nyár	167
Nagy J. Hanna: Haiku-csokor	168
Az antológia szerzői	169

Aurora Amelia Joplin

Táncoló fények

Táncol a fény a fák levelén,
madárdal sző selymet a reggelbe –
a Nap mosolyát a vállamon érzem,
s a világ újra hisz a szerelemben.

A mezők illatát viszi a szél,
búzavirág nyílik az út szélén –
minden levél egy régi emlék,
és minden perc egy új reménység.

Könnyű a lét, mint harmat a fűszálon,
csend ring a tó ölelésében –
ez most a nyár, örök és tiszta,
egy pillanatnyi végtelen béke.

Horváth Edina Anna

A tenger emléke

Mária lassan sétált végig a Promenade des Anglais-n, mintha minden lépésével egy-egy régi nyár emléke pattanna elő a kavicsok alól. A szél játékosan babrált az ősz hajával, ahogy először negyven év után újra megérintette Nizza tengerparti levegője. A szálloda homlokzata mit sem változott, ugyanaz a világos rózsaszín fal, a kovácsoltvas erkélyek, a napernyők, mint egy régi film díszlete.

– Emlékszel, János? – suttogta, mintha a férfi ott állna mellette, kezét a kezében tartva, ahogy akkor, amikor még minden egyszerűnek tűnt.

A recepciós kedvesen mosolygott, mikor a hölgy nevét hallotta:

– Kedves Maria... Ön volt itt 1972-ben, ugye? Akkor is tavasz volt.

A nő bólintott. Nem volt különösebben meglepve, hogy valaki utánanézhette a foglalásnak. De valójában nem az udvariasság, hanem valami más fűtötte belül: az, hogy újra itt lehet.

A szobája ugyanaz a második emeleti kis erkélyes szoba volt, ahonnan egykor ketten nézték a tengert. János akkor bort bontott, és azt mondta: „Ha valaha öreg leszek, és már nem leszek veled, gyere vissza ide, és gondolj rám. A tenger emlékezni fog.”

Az első nap csak ült. Nem ment ki, nem fotózott, nem nyitott ablakot sem. Csak ült az ágy szélén, és nézte az árnyékokat a falon. De másnap korán kelt, elsétált a Negresco Hotel melletti parkba, majd megkereste azt a kis pékséget, ahol minden reggel croissant-t ettek. Ugyanaz a hely, ugyanaz az illat, bár a pult mögött most egy másik lány állt.

– A férjem mindig a mandulásat választotta – mondta félszegen.

– Adjak abból is? – kérdezte a lány.

A nő bólintott. És miközben a süteményt a papírzacskóba tették, úgy érezte, újra ott ül mellette az asztalnál a férfi, a reggeli napfény csíkja a kabátujján.

A harmadik nap Antibes felé indult. Az állomáson várva felidézte, hogyan szaladtak le akkor a vonatra, kézen fogva, nevetve, mert lekésték volna. János szeretett késni, ő meg szeretett utána futni.

A városka mit sem változott. A falak ugyanúgy sárgállottak, mint akkor, és az antikvárium is megvolt, ahol János egy régi Baudelaire-kötetet talált, amit azóta is őrzött – már csak ő.

A tengerparton leült. Elővett egy régi fényképet. Rajta ketten, háttal, a hullámokat nézve. A nő fiatal, göndör haja szabadon lobogott, a férfi pedig nevetett, fejét a nő vállára hajtva.

– Itt kérted meg a kezem – mondta halkan. – Azt mondtad, egy ilyen naphoz nem kell gyűrű, csak a víz hangja.

A parton egy kisfiú futott el előtte, homokkal a kezében. Az anyja nevetve hívta vissza. A nő elmosolyodott. Ugyanaz a hang, ugyanaz az élet, csak most ő már a parton ül, és nem a hullámokban játszik.

Visszatérve Nizzába este még egyszer kiült az erkélyre. A tenger sötét volt, mély, akár az emlékezés. Elővette János leveleit. Volt közöttük egy, amit az utolsó napjaiban írt, még ébren, még józan tudattal.

„Ha visszamész oda, ahol fiatalok voltunk, nézz a vízbe. Ha mozdul a hab, az én leszek. Ha egy sirály elrepül fölötted, az én vagyok. És ha nevetni tudsz még egyedül, akkor is én vagyok. Mert a szeretet nem múlik el. Csak másképp lesz jelen.”

Mária lehunyta a szemét. Egy sirály kiáltott a sötétben, aztán csend lett. Mély és teljes csend.

Másnap csomagolt, és elindult hazafelé. Egyetlen dolgot tett a kabátzsebébe: egy kavicsot Antibes partjáról. Nem tűnt fontosnak, de valahogy mégis ő volt benne, János. Talán képzelet volt csupán, de amikor megérkezett, úgy érezte, nincs egyedül, és a csendben valami ismerős ölelte körül: a tenger illata – és János.

Horváth Edina Anna

A nyár dala

Szél ringatja fák levelét,
napfény csókol rétet, hegyet,
pipacs nyílik, búza érik,
a világ most csendben nevet.

A tó tükrén csillan a fény,
gyerekzsivaj mindenfelé,
mezítlábas délutánban
mind versenyeznek futásban.

A rózsát a szél simítja,
dinnye íze számban édes,
minden perced egy varázslat,
mely örökké bennem éled.

Nyár – te csodálatos emlék,
aranyra festett valóság,
míg itt vagy, a szív is könnyebb,
te vagy a földi boldogság.

Horváth Edina Anna

A szépség emlékei

A fák lombjait nézem,
zöldjüket elmémbe vésem,
ugyanígy az ég kékjét,
ahol meglelem a békét.
örvendek a fecskéknek,
várom mindig a lepkéket
nézem ahogy felém repked,
láttál-e már ennél szebbet?
Mindig velem lesz a kép,
gondolatomból előlép,
ráfestettem mind e képre,
emlékszem majd minden szépre.

Bonnie Marcelé

Július

Várok rád az erdő neszében,
Ha pirosuló magvakkal elborul a nyár.
Csókját adja forró homlokomra,
Most és ha elárvul a határ.

Szeretem a virágok illatát,
Mint egy napernyő borul rám,
Hófehér szirmuk hull alá
És körül fon minden mozdulatban
Ez az illatos júliusi nyár.

Halovány fények között zizegő nyári szél,
Vörös meleggel új éjre vágó pironkodó júliusi Ég.
Messze űzi a felhők minden bánatát,
Holnapra alig hallod halk szavát.

A kitisztult égen újra fenn a Nap,
Aranyhídját kovácsolja össze,
Ráér, hosszú még a nap.

Mire elkészül, elfárad,
A mának lassan vége már.
Aranykoronáját fejére teszi,
Így nézi meg a hullámok tükrében még egyszer magát.

Elégedett, hisz szép a kép,
S a felvert aranyhídon pecekesen lépdél át a szél...

Bonnie Marcelé

Nyár

Csoda a táj,
Oly' kecses a nyár,
Ringat az érzés,
Valaki vár.
Sebes a szél
És sodor a víz,
Barackom édes,
Micsoda íz.
Eprem piroslik,
Jókedvem lesi,
Léket kapott csónakomból
A vizet kimeri.
Úsztat és kerget,
Izzasztó jókedvet,
Árbocomba szelet,
Jóidőt kíván.
Narancsszínű égbolt,
Micsoda kék volt,
Szép bukásod nézni,
Kémlelni az eget,
Bíbor szépségedet.
Búcsúdat várni,
Az estnek szalutálni.
Csodálni zöld levelet,
Füvet, bokrot,
Bársonyillatú kezéd.
Ébreszti álmából a szelet,
Nekem gyakorol most kegyet,
Érett gyümölcsből csipeget,
Megmássza velem a hegyet.
A fűben virágpaláston hálni,
Oly jó veled kézen fogva járni.
De jaj, újra pityereg,
Mert hatalmas vihar
Szántja fel az eget.
Csattog az égbolt,
Mondd, de rég volt
Békés a lelkem,
Hazámra leltem,
Sebesen úsztam,
A csúcsig felkúsztam.
Éneklek újra,
Tehozzád bújva,
Perzselő nyáron,
Mikor sosem fázom,
Meredek úton
Tehozzád futok,
Elébed megyek,
Hársfaillatú bérceken
Harsány hanggal kelek.

Jól tudod:
Sosem feledtelek,
Szűkszavú nyár
Én a te forrásod leszek.

Bonnie Marcelé

Nyugalom

Hallom a puszták halk szavát,
Sír a szél, zizeg a nád,
S nem mozdul az ember,
Tudom, hogy nem kell.
S testemen érzem, ahogy a hullám
Simogat s oltalmába vesz.

Látom a tó mögött a lemenő napot,
Feszül az égbolt, nyújtózik a lég.
S belőlem új érzések törnek fel,
Csodára várok,
Hagyom, hogy magával sodorjon,
És elvigyen messzire a szél.

A forró homokban fekvé,
Egy pillanatra várok.
Narancsszínű az Ég, csobban a nyár.
Ezernyi nyíló pipacs élénkvöröse,
Énekli büszkén,
hogy szerelmes belé a határ.

A szörfdeszkán lassan evezve
Nyújtózik bennem a nyugalom.
A szívverésem is ütemet vált,
Ahogy a tó közepén a csend szavára
Mélázik minden gondolatom.

Hallom a puszták halk szavát,
Megáll az idő, mikor örök a nyár.
Ujjaim között pereg le sorsom,
Hajam a szélnek kibontom,
Jöjjön, aminek jönni kell,
És múljon, ami fáj.

Mélyben a szó, most nem beszél.
Kincsem a csend,
Oly ritkán hordom,
Hajamba fonódó halk szárnycsapás.
Nyugtatón csak a madárdal hallik, -míg a víz morajlik-
A ciripelő nádasból, hol rég jártam már.

Mögöttem éveim, ezernyi evezőcsapás,
Előttem újabb cél, újabb vízszugár,
S a parton mosolyogva várva,
Jelenem és jövőm vágya,
Szerelmem integet a hús nyárfák között...

Gáli Zoltán

APA

A ház néma maradt. Túl néma. Mióta elment, mintha a levegő is sűrűbb lett volna. Nem volt, aki fűttenetett volna egy nótát, miközben főtt le a kávé. Nem volt ki zsebre dugott kézzel kilépjen a teraszra, csak hogy azt mondja: „jó ez a nap, jó ez a nap”. Még akkor is, ha esett. A műhelyben sem mocorgott semmi. Az öreg pad, a csavarhúzó, az esztergapad, a polcon a régi olajos rongy. Minden ott állt, úgy, ahogy hagyta. Mintha csak egy percre ment volna ki az apja. Pedig már hónapok teltek el azóta, hogy elhunyt.

Ő meg csak ült. A teraszon. A régi vasvázás széken. Mellette egy rég kihűlt kávé. Nézte a kertet, ragyogó nyári nap volt, ő mégis fázott, madarak csicseregtek, de semmi nem hatolt át azon a hangtalan burkon, amit a gyász vont köré. Amit hallott egy tompa csörömpölés volt. Felkapta a fejét. A hang a műhelyből jött. Felállt, a szíve hirtelen hevesen vert. Talán az emlékek miatt, talán valami furcsa, megmagyarázhatatlan remény miatt. Lassan nyitotta ki a műhely ajtaját. A nap már ferdén sütött be az ablakon. A porban táncolt a fény. És ott ült Zente, az ötéves kislány. A zöld Simsonon.

Azon a motoron, amire utoljára az apja ült fel. Azóta senki. A lánc laza volt, a gumik laposak, mégis ott trónolt rajta a kislány, két kezét a kormányra tette, és szájával motort utánózva „brrr-brrr”-özött. A férfi mozdulatlanul állt. A gyerek felnézett és abban a pillanatban mintha megállt volna az idő. Az a tekintet. Pont az a tekintet volt. Mély, derűs, kissé játékos. Apjára. A szíve összeszorult. Olyan erővel, amitől térdre rogyott volna, ha nem kapaszkodik meg az ajtófélfában.

– Ez tényleg a papa motorja volt?

– Igen. Akarod, hogy beindítsuk? – kérdezte halkan.

Zente bólintott, a szeme csillogott. Ő odalépett, rámarkolt a kormányra. Lassan, óvatosan, mintha szertartás volna, megfogta a berúgókart. Egy próbálkozás. Semmi. A másodiknál már felköhögött. A harmadiknál pedig felbőgött a motor. A zöld Simson hangja betöltötte a műhelyt. Az olajszag, a rezgés, a hang minden egyszerre tört rá.

Látta apját, ahogy nyáron kiállt a kapuba, sisak nélkül, nevetve, mögötte ő, gyerekként kapaszkodva. Hallotta a hangját: „Egyensúlyozz, fiam, a többit majd érzed!” Könnyek szöktek a szemébe. Nem tudta, mikor sírt utoljára. Talán a temetésen vagy akkor sem. De most nem tudta visszatartani.

A gyerek tovább játszott. „Brrr-brrr!” – kiáltotta, és nevetett, ahogy a motor rezgett alatta és akkor megértette.

Az apja nem tűnt el. Nem lehet. Ott él benne. Ott él Zentében. Ott él minden mozdulatban, minden hangban, minden szerszámban, minden szélben, ami átfúj a diófa alatt. Nem a temetőben kell keresni. Hanem ebben a pillanatban. A motor hangja lassan halkult, majd leállt. De valami benne újra elindult. Lassan lehajolt, megcsókolta Zente homlokát, és halkan csak annyit mondott:

– Jó ez a nap, kislány. Jó ez a nap...

Gáll Zoltán

'OHANA

A Nap aranyárga fényben fürdette a hawaii partot, ahol a szellő friss sót hozott a tengerből, és a pálmafák levelei lágyan susogtak. A part menti homok meleg volt, az égen felhők úszkáltak, mintha bárányszerű felhők hajóztak volna egy végtelen tenger felett. A hullámok halk morajlással törtek a partnak, ahogy a tenger és az ég összeölelkezett a horizonton.

A fiú, Nalu, már ott ült a deszkáján. A tekintete mély volt, mintha a tenger végtelen titkait rejtette volna. Mellette egy kis lány állt, Lani, a húga. Kezében a kisebb szörfdeszkáját szorongatva, és apró lépésekkel a sekély parton, mintha a homok minden egyes szemcséje egy új kihívást hozott volna.

A fiú felnézett a kishúgára, aki a tenger felé pillantott. Lani szeme tele volt kételyekkel, az apró szíve gyorsabban vert, ahogy a hatalmas hullámok előttük elzúgtak.

– Nalu... biztos, hogy most elég jók a hullámok? – kérdezte halkan, a hangjában félelem és izgatottság keveredett.

– Tudod, mit jelent a neved? – kérdezte a fiú, miközben leereszkedett a deszkájáról.

– Hát, igen... – felelte Lani, bizonytalanul. – Azt hiszem, azt, hogy ég...

– Pontosan. Lani, te az ég vagy. Ha felnézel, a felhők is a te védelmed alatt ringatóznak. A tenger és az ég egyek veled. Ne félj, csak érezd a hullámokat.

A lány szorosabban markolta meg a deszkát, mintha attól félt volna, hogy az is el fog tűnni alóla. A hullámok közeledtek, az óceán vize csillogott a napfényben, mintha a világ legnagyobb tükrét nyújtották volna eléjük.

Lani szemei csillogtak, de még mindig ott volt a félelem. Nalu lassan elindult a víz felé, és Lani követni próbálta, bár a térdai remegtek a hideg víz érintésétől. A lábai alatt a víz szinte magához ölelte a földet. Minden egyes lépés, minden hullám mintha azt mondta volna neki, hogy "gyere, próbáld meg".

– Ne siettesd. – Nalu visszaneézett rá, miközben elhelyezte deszkáját a vízben. – Érezd meg, ahogy a víz visz. Mindig emlékezz arra, hogy a tenger nem ellenség, ha hagyod, hogy átöleljen. Épp úgy, mint a felhők, amikor védelmeznek.

A kis lány habozva, de követni próbálta. Nalu segített neki, a deszkát a vízbe helyezve. A hullámok, mint óriási, lusta állatok, halk susogással pihentek, miközben a fiú türelmesen nézte a kishúgát.

– Nézd csak, a kis hullám. – Nalu egyenesen a víz felé mutatott, ahogy egy enyhe hullám közeledett.

– Ez most a tied.

Lani belépett a vízbe, és a deszkát lassan a hullámok fölé emelte. Az első mozdulatok nehezek voltak, és ahogy először megpróbált irányítani, elbukott és a vízbe zuhant. A tenger mintha nevetett volna, de a fiú nem hagyta, hogy kishúga elcsüggedjen.

– Semmi baj, Lani – mondta, miközben leúszott érte. – Minden hullám új lehetőség. Az esés nem a vég. Az esés azt jelenti, hogy még többet tanulhatsz.

Lani elmosolyodott, de megint zavarba jött, mikor újra megpróbálta. A hullámok most már egyre nagyobbak lettek, mint egy óriás, aki figyelmesen közeledett, majd gyorsan tovaszállt. Nalu azonban ott volt mellette, minden pillanatban figyelte és biztatta.

Végül elérkezett az a pillanat, amikor Lani, a deszkán egyensúlyozva, felállt. Az egész teste megremegett, de most már nem félt. A hullám magával ragadta, a szél a hajába kapott, és ő úgy érezte, mintha a tenger maga tartaná. A parton Nalu izgatottan kiáltott neki:

– Tartsd meg! Ez a tiéd!

A lány arcán hatalmas mosoly ült, és a szemeiben ott volt a győzelem. Ahogy végre megélte a hullámot, úgy érezte, hogy nemcsak a vízen, hanem az életben is egy lépéssel előrébb van.

Lani visszafordult a fiúhoz, és a víz alatt kezét lengette neki.

– Nalu! Megcsináltam!

A fiú közelebb úszott hozzá, és ránézett. A nap most már lebukott, és az égaján narancssárga fények szóródtak szét.

– Azért csináltad, mert te vagy az ég. És az ég, bármekkora is, mindig elérhető. Mindig ott van. Csak hinni kell benne.

A lány elcsendesedett, miközben a tenger visszavonult, és az utolsó, lágy hullámok elnyelték a deszkát. A víz csillogott, mintha maga a világ tükre lett volna, és abban a tükörben ott volt két testvér, akik már nem féltek többé.

Ahogy egymás felé úsztak, Lani egy kérdést tett fel:

– Mi van, ha legközelebb nem sikerül?

– Akkor újra próbálkozunk – válaszolta Nalu. – De most már tudod, hogy bármi is történjék, a tenger mindig itt lesz. Ahogy mi is mindig itt leszünk egymásnak.

Később, amikor már szárazra törölközve ültek a homokban, Lani feje Nalu vállán pihent, és a testvér csendben figyelte, ahogy a hullámok tovább táncolnak a part felé.

– Azt hiszem, meg tudom csinálni. Egyedül is. – suttogta Lani, bár a hangjában szomorúság bujkált.

– Tudom, hogy meg tudod. De sosem leszel igazán egyedül.

Lani felsóhajtott.

– De nem leszel itt. A kollégium olyan messze van... nem hallom majd a reggeli énekeidet, nem jövünk ide együtt.

Nalu elmosolyodott, és a távolba nézett. – Jönni fogok látogatóba amilyen sűrűn tudok.

– Veled akarok menni. - kérlelte a lány.

– Tudod, hogy nem lehet, neked itt a sulis, meg hát valakinek vigyázni kell anyáékra helyetted. Tūtū [mama] egyszer mesélt nekem egy régi történetet.

– Az istenekről? – kérdezte Lani, kicsit kíváncsibb lett.

– Igen. Kane és Kanaloa. Az ég és a víz istenei. Ők is testvérek voltak. De összevesztek, és évekig elkerülték egymást. A világ egyensúlya megbillent: nem jött eső, a tenger dühöngött, a halak eltűntek.

Lani pislogott.

– Mi történt?

– Egy ember, egy kislány bement az erdőbe, énekelt, és annyira hitte, hogy a testvérek újra békét kötnek, hogy az istenek meghallották. Kane elhozta a napfényt, Kanaloa lehiggadt, és újra egyensúly lett. Mert az 'ohana, a család nem veszik el, csak néha távol kerül. De a szeretet mindig visszatalál.

A kislány könnyeit gyorsan letörölte a szél. Csendben ült egy darabig, aztán megfogta Nalu kezét.

– Akkor majd én is leszek olyan, mint az a lány. Énekelek majd a tengernek. És gondolni fogok rád.

Nalu megcsókolta a húga homlokát

– Én is rád. Mert te vagy az én 'ohana-m.

A hawaii naplemente lassan olvadt bele az óceán ölébe, mint egy forró színű álom. A nap narancsba, rózsaszínbe és aranyba festette az eget, miközben a pálmák árnyéka hosszúira nyúlt a homokon

Nalu kezébe vette ukuleláját és halkán pengetni kezdett egy dalt kishúgának. A pálmák közt egy gekkó suhanva bújt el, és az óceán, mint mindig újra és újra lágyan mosta a partot.

Az 'ohana nem csak azok neve, akikkel együtt élünk. Ez a láthatatlan fonal, ami átölel, megtart, és akkor is visszahív, ha távol vagyunk. Ez a csendes erő, ami a szívünkben dobban, amikor emlékszünk egy mosolyra, egy kézre, egy hangra. Az 'ohana nem veszik el ott él minden ölelésben, minden bátorító szóban, minden, mosolyban és könnyben, amit egymásért ejtünk. Az 'ohana az, amikor valaki akkor is veled van, ha már nem fogja a kezéd.

Gáll Zoltán
CIAO SZERELEM

Portofino. A ligur partvidék kincse. Színes házsorok kapaszkodnak a zöld domboldalba, az öbölben ringatózó csónakok árnyékot vetnek a tenger mélykék tükrére. Az illatok keverednek: sós levegő, bazsalikom, friss paradicsom, sült tintahal. A nyár itt sosem siet. Minden mozdulatnak ideje van, minden pillanat napfényben fürdik.

Matteo Rizzo itt nőtt fel. A szülei éttermében dolgozott, pizzát dobált a kemencébe, friss borral kínálta a vendégeket, de a nap fénypontja mindig az volt, amikor munka után felpattanhatott a piros Vespájára. Lobogó ingben, napszemüvegben cikázott végig a szűk utcákon, a kikötő mentén, néha csak úgy, céltalanul. csak hogy érezze a szelet.

A Vespa kerekei csikorogva álltak meg a poros kövezeten. Egy pillanatra minden elcsendesedett, csak a sirály rikoltott fel valahol a kikötő felől.

–Attentio, idiota!

–Mamma mia! – szólalt meg Matteo, miközben leugrott a robogóról. – Azt hittem, egy angyal zuhant elém, de most látom: él, és szid engem!

A lány, bronzbarna karjait keresztbe fonva, szúrós tekintettel nézett rá.

–Ezt hívják Portofinóban udvariasságnak? Kis híján elütsz, aztán bókolsz?

Matteo felemelte két kezét, mintha ártatlanságát bizonyítaná.

–Ilyenek az olasz férfiak! Nézd, ha valakit el kell ütni ezen a nyáron, örülök, hogy téged választott a sors. Legalább most van kivel beszélgetnem... egy olyan gyönyörű nővel, aki még az utat is fényesebbé teszi.

Elena szeme összeszűkülött, de a szája sarkában egy mosoly bujkált.

–Sosem hallottam még ilyen rossz szöveget.

–Akkor még nem hallottál eleget belőlem – felelte Matteo nevetve. – Egy kávé mellett sokkal jobbkat tudok. Feltéve, ha nem hívod rám a rendőrt addig.

Elena egy pillanatig méregette.

–Először tanulj meg vezetni, ez nem Monza!

–Nem is angyal, hanem viharfelhő. Legalább a neved megtudhatnám?

–Nem!

Azzal sarkon fordult és elindult. Matteo utána kiáltott:

–Ha a szíved is olyan gyors, mint a lépteid, akkor én már vesztettem!

Elena hátra sem nézett, de a haján átsuhanó szellő mintha egy pillanatra nevetést sodort volna vissza hozzá.

Másnap Matteo a Vespát a szerelőhöz vitte. Girotti úr szűkszavú ember volt, de megbízható. Az olajszagú műhelyben Matteo unottan rugdosta a köveket, mikor az ajtó kinyílt.

– Papa, elhoztam a citromos kekszet! - hangzott a jól ismert hang. Elena volt az.

Ő is meglepődött. Girotti mit sem sejtve bemutatta egymásnak a két fiataalt.

– Áh az én szemem fénye, az unokám, Elena. Ő pedig itt Matteo, az ő apjáié az a hangulatos kis étterem a mólón a Dolce Vita.

– Te meg mit keresel itt?

– A Vespa miatt jöttem. Tegnap kissé... megreccsent a fékem. Talán ismerős az eset.

Elena elmosolyodott.

– Ismeritek egymást? – kérdezte Girotti úr

– Igen. Ő az, aki majdnem elütött.

– Talán kiengesztelhetnék ma este. A kikötőben bál lesz. Signore Girotti! Elengedi velem az unokáját?

– Igazán jó ötlet!

– Papa! – emelte fel hangját a lány.

– Ugyan már kell egy kis siesta! Menjetek és érezzétek jól magatokat!

– Tetszeni fog, majd meglátod! Lámpafüzérek, zene, tánc. Egy limonádé? Egy lassú tánc? – kérlelgette Matteo.

Elena hezitált, aztán biccentett.

– Csak egy tánc. És semmi több.

Az este lassan sötétedett. A kikötőt meleg fények ragyogták be. Matteo és Elena a mólón sétáltak, beszélgettek. Először óvatosan, aztán egyre könnyedebben. A trattoriákból zene és nevetés szűrődött ki, a macskaköves téren párok táncoltak, mintha maga az éjszaka is ünnepelne. Matteo játékos meghajlással nyújtotta a kezét:

– Engedje meg, signorina, hogy ez az este ne múljon el anélkül, hogy táncolt volna egy portofinói szívtipróval.

Elena felvonta a szemöldökét, nevetve ingatta a fejét, de végül elfogadta a kezét.

– Csak egyetlen tánc, Rizzo... és ne taposs a lábamra!

A tér közepén forogtak a tömegben, Matteo könnyedén vezette Elenát, mintha mindig is így táncoltak volna. Nevettek, amikor összeértek, és a zene mintha csak nekik szólt volna. Amikor elcsitult a dallam, egy pillanatra még tartották egymás tekintetét, aztán csendesen, egymás mellett indultak el a csillagos éjszakában hazafelé.

Az utca csendes volt már, csak néhány ablakból szűrődött ki halvány fény, a kikötő felől pedig a hullámok monoton moraja hallatszott. A bál hangjai lassan távolodtak az éjszakában, mint egy álom, ami nem akar egészen szertefoszlani. A Vespa csendesen pőfögött még egy utolsót, ahogy Matteo leállította a motort a kis ház előtt.

Elena az ajtóhoz lépett, majd megfordult. A holdfény megcsillant a haján, amit a tánc közben kiengedett. Matteo zsebre dugott kézzel állt, próbált nem úgy nézni rá, ahogy valójában érzett.

–Köszönöm az estét – mondta halkan Elena. – Már rég nevettem ennyit. Vagy táncoltam ennyit.

–Vagy táncoltál ilyen bénával – próbálta elviccelni Matteo, de a hangjában ott bujkált valami egészen más – Elena, látlak még?

Elena elmosolyodott, de most nem nevetett. Csak nézte őt. A szemében valami árnyalat változott meg. Valami nehezebb, valami, ami nem csak nyári könnyedség.

–Matteo... ez nem lehet több – szólalt meg végül. – Én nem maradhatok itt. Már el akartam hamarabb mondani, holnap visszautazom a szüleimhez Firenzébe, ott az életem az egyetem.... egy vakációra voltam itt.

Matteo bólintott. Aztán féloldalasan elmosolyodott.

– Akkor enged, hogy a legemlékezetesebb nyár legyen. Hadd legyek én a nyarad. Csak annyira, amennyire engeded.

Elena lesütötte a szemét, ujjai a kilincsre fonódtak.

–Nehéz vagy te, Rizzo... túl könnyednek tűnsz, aztán meg a szívembe lopózol egyetlen éjszaka alatt.

–Hát... a Vespa gyors, de én nem sietek el semmit.

Elena halkan felnevetett, de a szemében ott csillogott egy könnycsepp, amit még nem mert elengedni. Aztán egyetlen, puha csókkal búcsúzott az arcán, meleg, mégis fájó mozdulattal.
– Jó éjt, Matteo.

– Buona notte, Elena – suttogetta, ahogy nézte, ahogy eltűnik az ajtó mögött.

A Vespa motorja nem indult el azonnal. Matteo csak ült rajta, a kormányra hajtván a homlokát, mintha meg akarná őrizni az este utolsó illatát, az utolsó pillantást. Mert érezte, ez nem volt csak egy tánc.

Ez valaminek a kezdete volt. Vagy a vége. Még nem tudta.

Másnap reggel Elena egyedül állt a peronon. A vonat már közeledett, a táskájában ott volt a jegy, a szívében pedig valami fájdalmas és édes.

Akkor megszólalt egy duda. Ismerős, játékos hang. Egy piros Vespa bukkant elő a kapu mögül, Matteo a nyergében, haját borzolta a szél.

– Nem engedlek el – mondta, mikor mellé ért.

– Örült vagy.

– Az is lehet. De akkor velem együtt bolondulj meg.

Elena nevetett. Aztán a bőröndöt ott hagyta. Felpattant a Vespa mögé, átkarolta Matteo derekát, arcára egy puszit nyomott.

– Csak a tengerpartig. Aztán meglátjuk.

A piros Vespa kilőtt a kis állomásról, Portofino színes házai mögött, a tenger felé. A nap még magasan állt, a nyár tartott. Ők robogtak tovább. Egy, először a tengerpartra, aztán ki tudja... talán egy egész élet felé.

Györe Ibolya

Nyári tombolás

Mikor ezer sugárral éget a napfény,
hogy nem perzsel meg a nap, csak hiú remény.
Bújnod kellene az árnyékba egy kicsit,
hiszen a nyár kincséből nem vesztesz semmit.

Öreg csak az lehet, ki hamar feladja.
Nincsen már álma, elérni való célja.
De, aki tör előre, mint a "buldózer",
A tombolásban is részt vehet ezerszer.

Tombolj hát Te is, ha újra el jő a nyár,
Legyél éppen ifjú, vagy öregszel talán?
Repüljön szíved mindig fel a magasba!
Úgy tombolj, ha vén vagy is, mint egy fiatal!

S ha eljön a nyárutó szépen, csendesen,
Tomboló lelkednek jó, hogyha megpihen.
Nyáremlék megmarad, tán boldoggá tehet.
Csak őrizd a szívedben, és el ne feledd!

Györe Ibolya

Szerelemre várva

Az én ifjúságom idején nem volt még olyan szorosan beépítve minden talpalatnyi hely, mint manapság. Társasházban éltünk, amikor tizenhat-tizenhét éves lehettem, az utcafronton autók és buszok jártak, és az út másik oldalán is olyan házak voltak, mint a mienk. Este, ha nem húztuk be a függönyt, és égett a villany, láttuk a szemben lakókat, mit csinálnak, hogyan élnek.

Mára már ez is megváltozott, mert a fák olyan nagyra nőttek, hogy csak őket látjuk mind a két oldalon. Az udvar felől pedig egy iskola udvara volt elkerítve, és egy kis családi ház, ahol velünk egy korú szőke, magas, csinos, jóképű srác lakott.

Az ablakban könyökölni jó mulatság volt, és szerettem nézni a kis ház mögött a járóelőket, ahogy szaporázták lépteiket, vagy éppen kéz a kézben andalogtak. Egy ilyen csendes elbambulásom alkalmával arra lettem figyelmes, hogy a Szősi fiú integet. Néztam jobbra, néztam balra, néztam alattunk a járdát, de bizony az integetés nekem szólt. Zavarba jöttem. Még nem randiztam soha fiúval. Ezért aztán becsuktam az ablakot, és bevonultam. Éppen hazajött a Nővérem, aki úgy egy évvel volt idősebb nálam, és már egy randevúja volt, de nagyon rámenős volt a srác, így többet nem találkozott vele. Gondoltam, hogy kérek egy kis tanácsot tőle:

- Kinga! Te randiztál már, így jobban tudod, hogy kell viselkedni a fiúkkal. Nekem tetszik egy srác, és már jelét is adta, hogy én is tetszem neki, de nem tudom, mit csináljak.

- Hát drága húgocskám, látom eljött a te időd is. Azt tudom tanácsolni, óvatosnak kell lennünk, mert a fiúk nagyon sokszor hevesek. Nem szabad engednünk, hogy olyat tegyünk, amit utána megbánunk.

- De azért találkozzak vele?

- Persze! De ne azonnal, egy kicsit várni kell őket.

Ezek után bátrabban lógtam az ablakban, amikor a szüleink nem voltak otthon. Szősi pedig hamarosan jelentkezett. Jót mosolyogtam az ötletein. Hatalmas dobozokat szétszabdalt, és tussal, jó nagy betűkkel felírta: - Holnap találkozunk! – Intettem neki, hogy várjon, és beszaladtam, mert emlékeztem, hogy van üres kockás papírom. Jó nagy betűkkel felírtam rá:

- Hétfőig elutazunk.

- Jó! Akkor kedden várlak a bolt előtt a sarkon három órákor.

- Rendben!

Nagyon örültem. Végre! Nagylány lettem, és nekem is lesz randevúm. Hétfőig messze elkerültem az ablak környékét, és az utcára sem mertem kimenni, nehogy lebukjak. Hétfőn Kinga rákérdezett, mi van a randevúval. Elmondtam neki, hogy másnap találkozunk a rejtélyes fiúval. Nevetett, és mondta:

- Dupla randevú lesz, mert én meg négy órára megyek egy találkára.

Este, elalvás előtt visszatértünk a dupla randi témához. Megkérdeztem Kingát, hogy ki a fiú, akivel találkozni fog. Ő meg nagy meglepetésemre elmesélte, hogy Szősi

várja őt négy órakor. Egy darabig nem jutottam szóhoz. Kinga is elhallgatott, és megkérdezte, mi a baj.

- Tudod Kinga, mi szerintem nagyon jó testvérek vagyunk. Te mit csinálnál, ha én azzal a sráccal találkoznék, aki neked is udvarol?

- De Hugi, hát az nem lenne egy jó dolog. Nem szerethetjük ugyanazt a fiút! Abból családi veszekedés lenne. Ugye nem a Szöszivel találkozol?

- Sajnos igen.

- Hánykor? – kérdezte kicsit szomorúbb hangon Kinga.

- Háromkor.

Rövid csend ült a szobában, mind a ketten magunkba roskadtunk, és Kinga egyre mérgesebb lett. A végén bizony hangosan, úgyhogy anya be is jött egy pillanatra megnyugtatni önmagát is, hogy nem veszekedünk, csak hangosak vagyunk. Aztán Kinga lenyugodott.

- Hugi! Ez a pasi nem korrekt! Leckéztessük meg! Menjünk el együtt három órára. Gondolom, ezek után te sem szeretnél vele járni. Aki az első randevúra is úgy készül, hogy azonnal utána a testvért is be akarja hálózni, az minket nem érdemel meg. Majd találkozunk még olyan fiúkkal, akik nem akarnak két lányt egyszerre, és őszinte érdeklődéssel fordulnak felénk.

- Igen Kinga. Igazad van. Szépen felöltözünk, együtt megjelenünk, és jól megleckéztetjük az úrfit.

Másnap három órakor egyforma ruhában – ami anyánk kedvence volt, mi soha nem jelentünk meg ezen kívül ebben együtt – elmentünk a találka színhelyére. Szösz égő vörös arccal fogadott bennünket. Három szál fehér rózsza volt a kezében.

- Bocsánat lányok! Ezt megérdemeltem - és az egyik szál rózsát nekem, a másikat Kingának adta át, és Kinga felé nyújtotta a harmadikat is. Ezt pedig kérek, add oda édesanyádnak, aki így felkészített az életre mindkettőtöket. Soha többet nem csinállok ilyet. Nektek pedig szép estét kívánok, és még azt is, hogy találkozzatok rendes srácokkal, akik nem ilyen mohók, mint én.

Ezután pedig sarkon fordult, és lógó fejfel távozott. Mi meg elkezdtünk futni haza, mert az eső lába is lógott eddig a levegőben, de aztán a jelenetet követően elkezdett zuhogni, siratván az én életem első félresikerült randevúját. Drága testvérem jó példát mutatott a testvéri kapcsolat szorosságáról, és segített a fiúkkal kapcsolatos döntéseim előkészítésében is.

Amikor hazaérkeztünk, a nagyszüleinket találtuk a nappaliban, természetesen ránk vártak.

-Szia Nagyi! De jó, hogy itt vagytok. – ugrott Kinga a nagyi nyakába. – Nagyi! Mesélj nekünk arról, hogy ti hogyan szerettetek egymásba! Légy szíves!

Már mind a ketten ott kuporogtunk a kanapé előtt, és érdeklődve figyeltük, hogy elmeséli-e nekünk az ő történetüket. Aztán a Nagyi elkezdett mesélni:

- Már az óvodában elkezdődött. A többiek együtt játszottak, én elüldögéltem egy sarokban. Nem játszott velem senki. Amikor először léptem be egy közösségbe, csak pusmogtak, nem köszöntek vissza.

- Hú! De csúf! – így aztán ez lett a becenevem, ha mégis rászánta magát valaki, hogy hozzám szóljon.

Nem változott ez az általános és középiskolában sem. A sok sírástól és magamba fordulástól aztán tényleg Csúf lettem. Még a lelkem is. Nem szerettem senkit, még a szüleimet sem, mert biztos ők sem szerettek engem, azért csináltak ilyen csúfnak. Az egyetem sem kezdődött jobban. Itt még rút kiskacsának is csúfoltak. Egyre többet jártam a könyvtárba. Minden hónapban volt egy irodalmi est, ott legalább jól éreztem magam. Mindig sokan voltunk. Egy késő tavaszi délutánon már csak egy hely volt a teremben az éppen aktuális rendezvényen. Mellettem. Az utolsó pillanatban egy csapzott hosszú hajú velem egykorú srác rontott be a terembe és lehuppant a mellettem lévő ülésre.

Végig feszülten figyelt, tapsolt, nevetett a vicces jeleneteken. Szabályosan jól érezte magát. Pedig igen ronda volt. Amikor vége lett az előadásnak, a székemen fekvő kis kabátomat felkapta, és felsegítette. Velem ilyen még nem történt, így hát kicsit zavarba jöttem, de jól esett. Kezét nyújtotta:

- Randa vagyok! – elkísérhetlek? Egy párszor már követtelek, egy irányba megyünk. Már sötétedik, ha nem zavar, menjünk együtt! - Próbáltam mosolyogni, nem biztos, hogy sikerült. Aztán válaszoltam.

- Persze, menjünk együtt. Csúf vagyok- Erre már nevetett.

- Mi az, hogy csúf, ugyanúgy két szemed, két füled egy orrod és egy szád van, és minden a helyén van. – mondta kedvesen.

Ekkor én is elnevettem magam, úgy tiszta szívből őszintén. Bátorságot öntött belém a közvetlen hangnem, és megkérdeztem:

- És a Randa? Az milyen név? – most már duettben hahotáznunk jó darabig. Aztán még mindig mosolyogva megszólalt:

- Az osztálytársaim és a szomszéd fiúk még verekedni sem akartak soha velem. Azt mondta egyszer az egyik „Betörném az orrod, de minek javítsak a kinézeteden? - hát innen a Randa. A rondát is ki kellene érdemelnem.

A vidám este után rendszeresen találkoztunk. Miután még két-három alkalommal jól elszórakoztunk a Csúf és Randa találkozásán, már komolyabb dolgokról is beszélgettünk. Kiderült, mindkettőnknek a zene és az irodalom a kedvence, hobbyja. Ő verseket írt, és novellákat, én rövid kis történeteket. Zenében hasonló volt az ízlésünk.

Sokat sétáltunk, kirándultunk a közeli erdőbe, a természetet és az állatokat is mind a ketten szerettük. Aztán elcsattant az első csók. Két kezébe fogta az arcom, megsimogatott, és azt mondta:

- Ha jól megnézek, te nem is vagy már Csúf, te Csilla vagy. Vagy inkább egy csillag, aki ontja a fényét, és bearanyozza a napjaimat.

Kezdttem nagyon boldog lenni. Már nem láttam sötéten a világot, már tudtam más emberekre is szeretettel gondolni, és a szüleimmel is megbékéltem. Csabival (mert ez volt Randa becsületes anyakönyvezett keresztnéve) együtt mentünk el a város legmenőbb fodrászához. Két hónapig spóroltunk rá. Amikor megkérdezte, milyen frizurát akarunk, azt mondtuk szinte egyszerre, amivel még szebbek lehetnénk.

Igen! Már nem láttuk magunkat csúnyának és rondának sem. Már ezt a fokozatot is átléptük. Új frizuránkkal és új ruhatárunkkal jelentős előrelépést tettünk az átlagosan jól kinéző emberek felé vezető úton.

A szerelem, az egymás elfogadása, a sok ölelés, az összetartozás élménye megszépített bennünket. Ma már több éves házasság vagyunk, vannak gyerekeink. Az egyik rám, a másik Csabira hasonlít. És igenis, szépek. Boldogok. És a boldogság szebbé tesz, a harmonikus lélek harmonikus külsőt biztosít minden ember számára, még a Csúfnak és a Randának is.”

- Jaj! Nagyi ez csodálatos! De te olyan szép vagy!! – mondta lelkesen Kinga.

- Látod Kinga! A végén már nem figyeltél! Megszépültem a szerelemtől. És ugye, a ti apukátok is nagyon-nagyon szép ember lett?

- Igen! Igen – kiáltottuk mind a ketten, és futottunk ki a bejárati ajtó felé, mert megérkezett a mi drága, aranyos gyönyörű apukánk.

Még egy kicsit együtt volt a család, aztán nagyszülők elmentek, mi pedig pizsamába bújunk.

- Kinga olyan szép volt ez a gyönyörű nyári nap! Én úgy szeretnék már szerelmes lenni!

- Jól van! Jól van, eljön majd annak is az ideje. – és befordult a fal felé és már aludt is.

Nem volt más választásom, behunytam a szemem, és elaludtam. Természetesen a szerelemről álmodtam egész éjjel. De Szöszi nem szerepelt az álom-szerelmi történetben. Többé nem találkoztam vele.

Györe Ibolya

Nyári varázs

A tavasz kényeztet csodás színpompájával,
elbódít a szellőcske simogatásával.
Szemerkélő esőcsepp kopog az ablakon,
Orgonafa ága a padod fölé hajol.

Aztán eljön a nyár, vágyunk a szabadságra.
Fent az égbolton tündöklük a napfényszikra.
Hív az ismeretlen, a homokos tengerpart,
és csalogat az erdő mélyén a patakpart.

Jó az álmodozás, vár a csodás utazás,
végre együtt mulathat már az egész család.
Rotyog az ebéd szabad Ég alatt kondérban,
Estére meg el lehet bújni a sátorban.

Csillagos Ég alatt kis tücskök ciripelnek,
Álomba ringat vízi madarak éneke.
Kis szentjánosbogarak lámpása világít,
A csodás nyári nap sok öröme andalít.

Így szalad el gyorsan a családi nyaralás,
Új nyári emlékekkel az otthon hazavár.
Szívünkben őrizzük a csodás nyári varázst,
és tervezzük, álmodjuk az új kiruccanást.

Gyólay Karolina

Velem, itt

Hangod hozza a tengermoraj,
arcom körülfogja a lebukó Nap,
úgy érzem most is itt vagy,
kezed helyett a szellő simogat.

Ülök ajkamra tapadt dallal,
meleg homokot a parton markolva
víz habjai szemed színét tükrözi,
suttogom: miért nem vagy velem itt?

Csillagok szóródnak szét az égen,
lelkem suhan át a végtelen légtéren,
így újra rád találok kedvesem,
és a tenger hangja vall helyettem:

Szeretlek téged!

Gyólay Karolina

Az én hazám

Piros pipacs bólogat az útszélien,
búzavirág kéklík a sárga vetésben,
bodzavirág bódító illata lengi be a rétet,
Pitypang magja szál a messzeségbe.

Ökörnyál ragad kócos fűtjeimbe,
eperfa hívogat gyömolcse mézével,
Szentjánoskenyér édesét ízlelem,
sóskalevél leng a nyári szellőben.

Madár csicsérgés ébreszti a napot,
virágba borítja a kanyargós folyót,
Estike csalogatja illatával égre a csillagot,
Hold fénye vezeti szentjánosbogarat az úton.

Fenségebb tájat szem nem is láthat,
mint a rónaság nyári színekavalkádja,
ahol az Ég megölelvén fonódik a földdel,
ott a hazám szorosan magához ölel.

Gyólay Karolina

Homokszem

Ni, ni látom, ott a tenger! A kék Óriás!
Álmos szemem dörzsölöm, mintha varázslatot látnák.
Ó, de várom, hogy a nagy vízbe ugorjak,
nem bánom, ha a Nap szeplőimet is kihúzza.

Búvárszemüveg, fürdőruha, halászháló, strandlabda,
lábujjaimat csiklandozva szaladok a meleg homokban.
Belevetem magam a simogató sós habokba,
kishalakkal versenyzek, és nyerek is a futamban.

Nyüzsög a sok gyerek, fröcsköli a vizet,
és senki nem szól rád: Na, most már szépen viselkedj!
Lemerülök, remélem találok rákot, tengeri csillagot,
s ha nem, akkor veszek helyette málna ízű fagyaltot.

Kacagástól visszhangzik az egész tarka part,
hullámokon táncolok, ringat, mint anya karja.
Belekapaszkodok nyakába, engedem, hogy vigyen,
csodálatos ez a világ, most biztosra hiszem.

Anya hív: gyere ki, megfázol, lila már a szád is!
Jaj, még nem lehet, nézd milyen csodálatos kagyló vár itt!
Lemerülök, kincsemet óvatosan tenyeremben felhozom,
csillog minden homokszem széles mosolyomon.

Aurora Amelia Joplin

Beszélő felhők

Suhannak fenn a beszélő felhők,
törtfehér álmok az Ég tenyerén,
a szél selyemujja cirógatja őket,
táncolnak csendben a nyár peremén.

Nevetnek halkán, ha a Nap rájuk pillant,
aranyat hint rájuk – játszanak vele,
árnyékuk lassan a rétet puhán érinti,
mint kedves szó, mi a szívhez simul.

Formájuk változik – most szív, most madár,
történet lesz mind, ki figyelni mer,
egyszer csak rólad mesél egy kicsi felhő,
és válaszol is, ha szíved figyel.

Ó, nyár! Ó, égbolt! Ó, szélben élő csoda –
milyen könnyű hinni, hogy minden egy dal,
ha a felhők szólnak, s te csak nézed őket,
máris a lelked is táncolni akar...

Aurora Amelia Joplin

Romantikus nyaralás

– Ugye mondtam, hogy nem kell ötcsillagos hotel ahhoz, hogy emlékezetes legyen? – nevetett Lea, miközben leült a homokra, ahol a fehér vászonra terített piknik várta őket.

– Igazad volt... – Dávid letelepedett mellé, és halkan kibontotta a pezsgőt. A palack halk pukkanása beleolvadt a hullámok morájába. – De erről nem szólt a prospektus. Telihold, te... meg ez az illatod...

– Ez már a bónusz – mosolygott rá Lea, majd ujjával végigsimított a pezsgőspohár peremén.
– Ez az első közös nyaralásunk, Dávid. Az első ilyen nyár.

– De nem az utolsó – válaszolta halkan, és az arcán az a bizonyos mosoly jelent meg, amit Lea már jól ismert: komoly volt, mélyről jövő, mégis játékos.

Gyertyát gyújtott. A láng táncot lejtett az éjszaka szélén, a tenger pedig visszatükrözte a holdfény ezüstjét.

– Emlékszel, amikor azt mondtad, hogy nem vagy romantikus? – kérdezte Lea, miközben sajtot vágott, és a szőlőből is szedett egy fürtöt a tányójára.

– Azt hiszem, azóta megbuktam ebből – nevetett Dávid. – De azt is mondtam, hogy te megváltoztatsz bennem dolgokat. Csendben, mint ahogy most a víz simogatja a partot.

– Akkor... – kortyolt bele a pezsgőbe – ...változtass tovább. Mert én szeretem, amit csinálsz velem.

Pillanatokig csak nézték egymást. Az este nem akarta siettetni őket. A gyümölcsök illata összefonódott a sós tengeri szellővel, a gyertyaláng pedig aranyglóriát rajzolt köréjük.

– Sosem volt még ilyen csendes bennem a világ – mondta Dávid halkan. – Csak te, én... meg ez az ezüsthíd ott a vízen. Mintha a Hold minket vezetne.

– Mi vagyunk egymás otthona – válaszolta Lea, és ujjai Dávid kezébe fonódtak. – És ma este, ezen a parton, koccintunk mindenért, ami jön még. A nyarakra, a reggelekre, a nevetésekre.

– A jövőnkre – biccentett Dávid.

Poharaik összekoccantak. Apró hang volt, mégis az egész tenger meghallotta.

A szerelem nem kérte, hogy harsány legyen. Csak igaz.

És ott, azon a nyári éjszakán, pezsgőben oldódott a remény és a bizonyosság:

valami elkezdődött, ami nem akar soha véget érni.

Aurora Amelia Joplin

Csillagléttra

A dombtetőn csillagok fényei virrasztottak. Csendes késői nyári este volt.

Az égbolt olyan tisztán ragyogott, mintha csak azért létezne, hogy ma éjjel egy vágy teljesüljön.

Egy apa létrát állított a rét puha földjére. Két kislánya mellette állt, kíváncsian, fehér ruhában, mint két kis holdfény-pillangó.

– Ma este – mondta halkán az apa –, megtanítalak benneteket, hogyan lehet elérni a csillagokat.

A kisebbik kislány felnevetett. – Oda? – mutatott a pici kezével. – Az nagyon messze van!

A nagyobbik elgondolkodott, majd megkérdezte:

– De Apa... tényleg elérhetjük őket? A csillagokat? És... azt is, amire szívből vágyunk?

Az apa letérdelt melléjük, és egyik kezét a létrára, a másikat a földre tette. Két világ közé helyezte magát: a Föld és az Ég közé.

– Elérni... – mondta elmosolyodva – nem mindig azt jelenti, hogy megérinted. Néha azt jelenti, hogy a vágyad egybeolvad a csillagfénnel... és egyszer csak valóra válik. De ehhez tudni kell egy-két dolgot.

A kislányok szeme csillogott.

– Mit? Mondd el! – kérlelték egyszerre.

Az apa elnézett az égre, aztán vissza a lányaira.

– Ahhoz, hogy egy vágy teljesüljön, először is tiszta szív kell.

Olyan, amely nem mások álmait akarja, hanem a sajátját.

– És? – kérdezte a kisebbik, ahogy közelebb húzódott.

– Hit – folytatta az apa. – Hinni kell benne akkor is, amikor senki más nem látja. Amikor nagyon nehéz, és minden kilátástalannak tűnik éppen. Mert a vágy először belül gyullad fel... mint egy kicsi láng. És azt te táplálsz.

A nagyobbik kislány komolyan bólintott.

– De sokan hisznek, mégsem teljesül...

Az apa elmosolyodott.

– Igazad van. Mert szükség van még valamire: tudatos gondolkodásra.

Arra, hogy ne csak álmodj, hanem tudd is. Hogy lépésről lépésre épül fel minden. Először meg kell válni a fájó és nehéz érzésektől, s a berögzült, régi gondolkodástól. Amit fel kell ismerni. Ez a tudatosság.

És végül... a legfontosabb...

Mindketten várták, lélegzetvisszafojtva.

– Kitartás – mondta. – Mert az igazi vágyakat nem fújja el az első szél. Aki kitartó, annak a vágy egyszer csak meghallgatásra talál. Mert az univerzum látja: ő igazán készen áll rá, hogy átnyújtsa.

A nagyobbik lány megfogta a pálcát, amit apja nyújtott át neki, és elindult felfelé a létrán.

– Akkor én most megpróbálom, Apa – suttogta.

Lassan haladt, lépésről lépésre, mintha minden fok egy-egy belső akadályt is legyőzne benne. Amikor felért, megemelte a pálcát.

A csillag fénye hirtelen fellobbant, és egy sugár éppen a pálca hegyéhez ért. Mintha válaszolt volna. Mintha felismerte volna a szándék tisztaságát.

– Most kívántam valamit – mondta, mikor visszaért.

Az apa csak bólintott. Nem kérdezte, mit. Nem kellett.

Mert aznap éjjel, mikor mindenki aludt, egy új csillag gyúlt ki az égen.

Halványan, de határozottan elkezdett ragyogni.

És csak egyvalaki tudta: az édesapa, a vágy már úton van, és hamarosan megérkezik. Mosolyogva nézte a kislányait, és boldog volt, hiszen átadott önmagából, a szívéből egy darabot.

Aurora Amelia Joplin

Fordulj a fény felé

Én vagyok a Nap.
Szeretetből születtem,
fényem nem éget –
melegít, ébreszt,
átölel csendben.

Napraforgóim, kicsi fényeim...
Ti, akik hajlott fejjel vártok –
halljátok szavam...

Hozzád szólok,
napraforgó lelkem,
ki néha lehajtod a fejed,
mert túl nehéz az árnyék.

De nézd –
minden reggel újra jövök,
sugárral írok neked
égi üzenetet:
Fordulj felém!

Mert bennem nemcsak világosság él,
hanem remény,
és gyógyító erő,
ami testedbe, lelkedbe költözhet.

Ha rám nézel,
emlékszel majd,
hogyan vagy egyedül.
Hogy belül is fény vagy,
akár egy magban alvó tavasz.

S ha megnyílsz,
mint aranyló szirmok a hajnalban –
meglátod:
a szeretet mindig megtalál,
még akkor is,
ha borús az Ég.

Én vagyok a Nap.
És te vagy a virág,
aki újra hinni tanul.
Csak fordulj felém –
és minden lehetséges.

És ha este lesz,
ne félj a sötétől –
én akkor is ott vagyok,
a szíved mögött.

Felső Tamás

Napraforgó tündér

Napraforgó tündér, a nyár mosolygó arca, nem más, mint maga a fény suttogása, mely arany szirmokba öltözve hajt fejet a Nap előtt. Minden egyes hajnalban, amikor a pirkadat első fényei a horizontra kerülnek, ő is ébred, mint egy álomból szótt dallam, és lassan, méltóságteljesen fordul az égi tűzgolyó felé. Nem csak egy virág, hanem a Nap földi tükre, a Föld és az Ég örök táncának szépséges tanúja.

Szirmain, amelyek a nyár arany páncéljai, ott pihennek a hajnali harmat gyöngyszemei, a Nap első könnyei, amelyeket ő maga iszik meg, hogy ereje teljében ragyogjon tovább. A magok, amelyeket rejt, nem csak új életet hordoznak, hanem a remény apró szemei, a jövő ígérete, amelyek a széllel és madarakkal, mikor kiperegnek, messze szállnak, hogy újabb napraforgó mezőket ébresszenek.

Napraforgó tündér a vidámság szobra, a meleg ölelés, amely a földből fakad. Látványa maga a béke, egy csendes üzenet arról, hogy a sötétség után mindig eljön a fény, és a természet ismétlődő rendje maga a folytonos újjászületés. Ahogy a Nap útját járja az égen, ő is követi, hűségesen, rendületlenül, tanítva minket a kitartás csendes művészetére.

Amikor az alkony bíborpalástba öltözteti a tájat, és a Nap utolsó sugarai búcsút intenek, Napraforgó tündér lassan lehajtja fejét. Nem szomorúságból, hanem fáradtságból, mert egész nap a fényt szívta magába, hogy aztán másnap újra felkelhessen, és arany glóriájával beragyogja a világot. Ő a nyár szívének dobbanása, egy tündér, aki a csendes ragyogásával emlékeztet minket az élet szépségére.

Felső Tamás

Tengerparti nyár

Ahogy az aranyló Nap halványul,
s rózsaszín Ég öleli a partot,
emlékeimben láttam ott két boldog, mosolygó arcot.

Miközben a szél suttog,
s titkokat dalol,
egymás szemébe néztünk mélyen,
ott távol, valahol.

A két szív csendes táncot lejtett,
s csókunk a tengerbe simult,
körülöttünk a lámpások fénye is lassan kimúlt.

Néztem, ahogy szemedben a szerelem lángja égett,
ölelésünk szoros volt,
mint ami soha nem ér véget.

A naplemente színei festették az eget,
gondoltam, ez a pillanat szent,
s soha el nem mehet.

Ahogy a sós levegő illata száll,
átjárt a boldogság,
s éreztem, édes és felejthetetlen ez a nyár.

A szív repült szabadon,
mint a szél,
ez a tengerparti álom
nem lehet, hogy véget ér.

A két lélek eggyé vált
a csillagok alatt,
remélem, sosem feledjük el
ezt a csodás tengerparti nyarat.

Felső Tamás

Mezítláb a kertben

A nyár íze ott lógott a levegőben, édes és finom volt, mint a nagymama lekvárja a kamrában. A Nap aranyló sugaraival borította be a kertet, minden egyes fűszálat ragyogó zöldre festve. És mi, a térdünket is gyakran lehorzsoló, örökké izgó-mozgó kölykök, boldogan hagytuk cipőinket a tornác kövén, hogy mezítláb szaladhassunk a puha, hűvös gyepen.

Milyen csodálatos érzés volt! A Föld simogató érintése a talpunkon, a fűszálak lágy cirógatása a lábujjak között. Mintha a természet maga ölelt volna át minket. A reggeli harmat még gyöngyként csillogott a leveleken, hűsítően csiklandozva a talpunkat, ahogy átfutottunk rajta. A délutáni nap forróságában pedig a felmelegedett Föld átadta a Nap energiáját, étellel töltve meg minden egyes lépésünket.

Nagyanyám kertje tele volt rózsákkal, melyek illatoztak egész nap az udvaron. Nagyapám hátul reggelente kaszálta a fűvet a hátsó kertben és elől az udvaron is, hogy tudjunk kedvünkre játszani.

A fű illata belénk ivódott, összekeveredve a virágok édes illatával, és a távolról beszűrődő frissen kaszált fű aromájával. A pillangók tánca körülöttünk, a méhek szorgos zümmögése a virágokon mind a mi gyerekkorunk zenéje volt. Nem törődtünk a bogarakkal, a pici szúrásokkal, a fűben rejtőző kincsekkel – egy elgurult labdával, egy elveszettnek hitt játékkal. Csak a szabadság számított, a határtalan tér, amit a kert jelentett számunkra.

A mezítlábas szaladgálás nem csupán játék volt. Ez volt a közvetlen kapcsolat a földdel, a természet lüktetésének érzékelése. Megtanultuk, hol a legpuhább a fű, hol rejtőzhet egy-egy élesebb kő, hol a legnedvesebb a talaj a patakparton. A lábunk lett a térképen, a tapintásunk az iránytűnk.

Ahogy visszagondolok azokra a napokra, a szívem megtelik melegséggel. A mezítlábas fűben szaladgáló gyerekkor nem csak egy emlék, hanem egy érzés. A szabadság, a gondtalanság és a természettel való mély összeköttetés érzése, ami örökre a lelkembe ivódott. Mint néha, még ma is, ha rálépek a puha, zöld gyepre, egy pillanatra újra érzem azt a régi, felejthetetlen boldogságot ott a nagyszüleim udvarán. Miközben ők is boldogan figyeltek minket a cseresznyefa árnyékából.

Natali Sanders

Kell egy hely...

Kell egy hely, sárga csekkeltől mentes,
lelki oázis, szívemnek kedves,
elzárva messze város zajától,
kívül esve a világ bajától.

édes tavacska, nádassal körbe,
ezernyi virág, illat vesz ölbe,
közel az Ég, simogatnak fények,
társaim mind, vadon élő lények.

arany nap csókol simuló vizet,
rózsaszín árnyal égbéni ívet,
zöld, mint a méreg, megannyi bokor,
fészkében békésen fácán kótol.

itt megpihen világ űzte testem,
stresszmentes házam felépítettem,
köröttem minden Isteni csoda,
egy vagyok velük, nem ám rabszolga.

Natali Sanders

Nyári idill

*"Szőke búza között pipacsos kis kalap,"
"hiába süt a Nap, - árnyék van az alatt",
lankás mezők bája aranyba olvadt már,
nyár csókjának lassan búcsút int a határ.
Kócos fák zöld lombja sárgásra szelídült,
bágyadt, szendergő kismókus ágain ül,
bóbiskol a napfény, lassan araszolgat,
két pislantás között virágot szagolgat.
Vidám margaréták szirmaik lebbentik,
a kósza felhőket szerelembe ejtik,
élvezik a nyár-idill búcsú sóhaját,
ajándékként díszítik Őszanyó haját.*

-

Idézet: Kaffka Margit Augusztus című verséből

Natali Sanders

Nyártündér

Robbanó őserő mosollyal arcán,
szél hátán száguldozva virágport szór,
illatot fon dús mezők tarka sarkán,
hintázva lop árnyat vén tölgyfalombról.

Aranykalászt érlel, s cirógat lágyan,
napraforgóval lejt simulós táncot,
megmártózik édes hársfavirágban,
s csókkal üdvözl minden méhfullánkot.

Tengerek és vizek felszínén csillog,
együtt fürdőzik sok vidám gyerekekkel,
az esthajnalcsillaggal együtt pislog,
megtölti a szíveket szerelemmel.

Nyártündér csettint és már ragyog a Nap,
vár rád a világ, és sok csodás kaland.

Krivák-Móricz Judit Ilona
A Dunánál

1972-t írtak.

Kiléptek a folyók a medrükből, szinte mindegyik

Katonák, polgári emberek és tinédzserek mentek a gátakra dolgozni: segíteni, menteni, amit csak lehet — embert, állatot, ingatlant.

Ili épp F.-ben nyaralt akkor. Barátnőivel megbeszélték, hogy kimennek körbenézni. Biciklire pattantak, és kitekertek a partra.

Nagy lendülettel felmentek a töltés legtetejére.

A víz már olyan magasan volt, hogy a mérőrud ki sem látszott, s közel járt a töltés legmagasabb pontjához — úgy kb. húsz centire

Félelmetes volt a látvány.

A töltésen rabok dolgoztak, csupán egy katona vigyázott rájuk. Az is csak félvállról engedte le a puskát a föld felé — laza mozdulattal.

A rabok Vácról jöttek, a fegyházból. Jutalom volt ez a munka — jó magaviseletért cserébe jöhettek gátat erősíteni és más munkákra.

Öten voltak.

A lányok nagyon jól érezték magukat, nevetgéltek, és az egyiknél volt egy piros labda is. Nagy örömmel labdáztak.

Egy rossz mozdulat, és a labda a Dunában landolt.

– Na most mi lesz?! – Megijedtek. – Hogy vegyük ki a labdát? – töprengtek.

Az őr szólalt meg először:

– Lányok! A labdát azt hagyjátok!

Majd odafordult az egyik rabhoz, és utasította:

– Vegye ki a labdát a vízből!

A rab szó nélkül elindult a víz irányába. Megpróbált leguggolni, és elérni a piros kis szökevény lasztit, de nem érte el a kezével.

Négykézláb ereszkedett, és nagyon előrehajolva halászta ki a labdát.

Felállt, majd a vászonkabátja elejébe törölte szárazra.

Ezután lehajtott fejjel Ili felé nyújtotta a labdát.

Ili megilletődve vette el. Szégyellte magát a történetek miatt.

Odafordult a fegyveres katonához, és megkérdezte:

– Hogyan köszönhetném meg a rabnak, amit értünk tett?

– Na, kislány! Ott, ha megfordul, van egy fa bodega. Ott tud venni cigarettát. Vehet öt darabot!

Szapura léptekkel indult a bodega irányába. A cigaretták mellé vett még egy doboz gyufát is.

Szégyellős mosollyal nyújtotta át a rabnak a cigarettákat.

A rab először a fegyőrre nézett, az bólintott. Elvette a cigarettát, és megköszönte. Szétosztotta társai között.

A fegyőr cigarettaszünetet engedélyezett. A rabok elégedetten gyújtottak rá.

A lányok már nem akartak tovább játszani, és jobbnak látták, ha hazamennek.

Biciklire pattantak, és sebesen hazakarikáztak.

Otthon egyikük sem merte elmesélni, mi is történt velük. Félték – és joggal –, hogy most majd a szülőktől jön a letolás.

Krivák-Móricz Judit Ilona

MEGLEPETÉS

Beutalót kapott. Önköltségeset, de nem érdekelte, csupán az a lehetőség, hogy a családját nyaralni viheti.

Andor hazaszaladt, szólt feleségének, Icának, és kicsi lányának, Kisjutkának.

Nagy volt az öröm. Arra gondolt, elviszi keresztlányát, Ágikát is, na meg a házban lakó Katit, a kamaszlányt, aki még nem látta a Balatont.

Andor mindent megszervezett, előkészített — ehhez igazán jól értett. Ami még szükséges volt, azt megvette, hogy ne ott kelljen keresgélnie, ráadásul az ottani árak is borsosabbak voltak, mint a pestiek.

Elérkezett a várva várt nap. A „női hadosztályt” betette a kocsiba, és a maradék helyekre a csomaghalmazt. Földvár volt a végállomás. Munkahelye egy szép kertes családi házat foglalt le a szezonra egy idős nénitől.

A néni egy hátsó raktárban lakott az idény alatt, hogy a ház csak a bérlőké lehessen. Andorék a legszebb és egyben a legtágasabb szobát kapták. Kényelmesen elfértek valamennyien.

Kicsomagolt, és körbenézett. Szerette, ha minden a keze alá simul. Ő főzött. Nem is engedte volna, hogy a nők a lába alatt serte-pertéljenek. Neki ez nem volt munka — ez számára maga volt a szórakozás.

Hozott magával horgászbotot is. A másik szenvedélyét. Ez pihentette, és a csend az elmélkedésé lehetett.

Reggelente igen korán kelt, elment a közeli piacra, bevásárolt, és tele megrakodva tért naponta haza. Mire felkeltek a lányok, kész volt a reggeli — lehetett enni, és már meg is volt a bevásárlás.

A kertben volt két almafa is. A házi néni megengedte, hogy az almából almakompótot főzzön, hisz annyi termett. Egyik almafáról még le is szakadt egy ág.

Vett egy 12 literes fazekat, amit minden áldott nap telefőzött almakompóttal. Kellett is, hisz a „falánk” kis csapata az utolsó kanálig eltüntette.

Száma számára nem létezett ennél nagyobb öröm: együtt a kis család — és ő, Andor —, aki gondoskodhatott róluk. Az ő „**MINDENÉRŐL**”.

Csodálatos időt fogtak ki. Szikrázott a nap, meleg volt, és szép emlékekkel telítődtek.

Egyik nap Kati megszólalt:

– Ica néni kérem, nekem holnap este itt lenne randevúm. Lejönne az udvarlóm, és elvinne este a Zöldfába.

Ica ránézett a kamaszlányra, és azt mondta:

– Nézd, rendben, de én úgy viszlek haza, ahogy hoztalak. Elmehetsz, de csak velem!

– Én sem másként gondoltam – mondta Kati.

– Megegyeztünk – bólintott Ica. – Akkor holnap délután együtt elmegyünk abba az étterembe.

Katival madarat lehetett volna fogatni.

A másnapi nap már kora reggel elkezdett készülődni. Ica nevetve nézte, aztán ő is elkészült. Elkészönt férjétől, és karon fogva Katit, elindultak sétálva a Zöldfába.

Andor arcán mosoly suhant át.

– Lányok, irány a fürdőszoba! – adta ki a parancsot. A két kislány, Ági és Kisjutka egymást majd fellökve rohantak a fürdőbe.

Alaposan lecsutakolta őket, haját is mosott nekik, és szépen megszárította a hajukat.

Áginak sűrű, kékesen fekete, csigákban csavarodott, szép hosszú haja volt.

– Mint egy hajas baba – mondta Andor.

Az ő kislánya, Kisjutka, kreol bőrű volt, a mandulaszemeket szög egyenes fru-fru keretezte.

– Úgy nézel ki, mint egy kis japán – nevette el magát a férfi. – Igazi porcelán baba!

Ági kis fehér ruhácskát kapott, az alján sűrű fodrocskákkal. Kisjutka pedig sötétkék, ujjatlan ruhát, az alján apró pepita kockás, sűrű hóllel.

Egy-egy mesekönyvet nyomott a két kislány kezébe:

– Maradjatok nyugton, míg elkészülök – mondta, és leviharzott ő is a fürdőszobába.

A „porcelán” fehér nadrághoz apacsinget vett fel — az akkori divat szerint. Megállt a tükör előtt, szőke, hullámos haját megfésülte, megfordult, és a gyerekek kezét megfogva elindult a kijárat felé.

Már késő délutáni nyári szellő simogatta őket. Kényelmesen sétáltak, és nemsokára hallani lehetett a Zöldfából kiáramló kellemes zenét.

Megálltak a bejárat előtt. Andor körbenézett, és meglátta feleségét és Katit egy idegen fiatalember kíséretében.

– Na, lesz meglepetés – nevette el magát gondolatban.

Odament az asztalhoz a két lánnyal. Kati kikerekítette a szemét. A fiatalember, nem ismerve Andort, értetlenül nézett. Ica egy kicsit meglepődött, de aztán boldogan kerestek még vagy három széket, hogy az újonnan érkezetteknek is legyen ülőhely.

Hallgatták a zenét. Andor hívatta a pincért. A lányok finom szűrt gyümölcslevet kaptak. Ő sem ivott sohasem alkoholt, így mindenki jeges hűsítőt ivott.

Egy idő után Andor Kisjutkára nézett. A gyermeki szemek csillogni kezdtek. Felállt az asztaltól, és elindult a lánya felé. Andor nyújtotta a kezét, és elindultak a parkett irányába.

A zene szólt, az emberek táncoltak — de nem a földön. Volt egy színpadszerű építmény, ott ropták. A lépcsőkön apa és lánya kéz a kézben lépkedtek fel a deszkákra.

A parkett közepén Andor meghajolt, Kisjutka a kezét nyújtotta. A kezek egymásba simulnak — és mint egy varázsütésre, táncolni kezdett a furcsa páros.

Kisjutka már háromévesen táncolni tanult az apjától. Nem sokat kellett tanítani — a vérében volt a ritmus és a tánc.

Mindenki először csak nézte őket. Ilyet kevesen láttak, vagy talán soha: egy felnőtt férfi egy hatéves kislánnyal csodásan táncol.

A zenészek is csak néztek. A zene ritmusára mozgott apa és lánya — hibátlan pontossággal.

Kisjutka arcán az öröm és boldogság szinte áradt. A kis szoknyácska és a höllek külön táncot jártak.

Az emberek elnémultak, és csak nézték a tüneményt. A zenészek meg mindent beleadtak. Jöttek a jó és még jobb számok, egymást váltotta a foxtrott, a csacsacsa, és az akkori ismert táncok.

Az emberek felálltak, és a zene ritmusát követve tapsoltak. Apa és lánya mintha nem is lettek volna körülöttük — csak a zenét hallották. Élvezték a csodás dallamokat és a tánc örömét.

Kisjutka apját nézte, és követte minden mozdulatát. Andor pedig boldog volt. Igen, boldog.

Csak az ő kicsi lánya — és ő.

Most megmutathatja, mit is tud ez az apróság! És ez az apróság: ez az **ÖVÉ!**

A zenészek befejezték a műsort, jött a szünet. Andor ismét meghajolt, Kisjutka pukedlizett.

Kezét apja kezébe hagyva szépen lefelé jöttek a színpadról — dörgő vastaps kíséretében.

Krivák-Móricz Judit Ilona

Strandon

Nyár eleje volt. Anyu elvitte Bogi lányunkat az iskola után egy kis pihenésre és kikapcsolódásra.

Öt éves kora óta ezt csináltuk, hogy a pesti gyerek megerősödjön a jó levegőn, bírja a hosszú telet. Sokat jártunk Miskolc-Tapolcára: a hegyi levegő és a strandolási lehetőség is adott volt. Bogi jó úszó volt már akkor is, így félelem nélkül engedtem le őket együtt.

A hétvégeken hol együtt, hol külön mentünk le látogatóba a párommal, hogy megnézzük, kell-e segítség, vagy bármi más.

Én voltam a soros. Reggel hajnalban keltem, s mentem le vonattal. Vittem magamnak elemózsiát, na meg egy kis meglepést, házi sütit is. Megérkezvén átöltöztem én is kényelmes nyári holmiba, és lementünk a strandra. Ott három medence van: egy a kicsiknek pancsolónak, egy 180 cm mély a jó úszóknak, és egy kissé furcsa medence, ami lejt. Az elején a kicsikre lehet felügyelni, és a vége felé már csak az merészkedjen, aki tud úszni a mély vízben. Hiába tudott Bogi jól úszni, anyu nem tudott volna utána menni. Így maradt a lehetőség a medence elején: pancsolás, napozás és a víz élvezete.

Hű, de örült Bogi, hogy mehetünk együtt be a mély vízbe, és ő is végre úszik, nem csak pacsál. Később a medence tele lett emberrel. Úszni nem lehetett, csupán lubickolni. Ő kiment anyuhoz, én maradtam még egy kicsit.

Arra lettem figyelmes, hogy előttem egy gyerek lebeg a víz felszínén. Először azt gondoltam, hogy talán játszik a vízben, de láttam, valami nagyon nem stimmel. Senki sem figyelt a kisiúrra, el volt magával foglalva a tömeg. Idő már nem volt, azonnal cselekedtem. Merőlegesen álltam a gyerek felsőteste felé. A két kezem automatikusan megfogta, és felemelte a törzset. Egy erőteljes, gyors mozdulattal kiemeltem a vízből, és átdobtam a vállamon keresztül a hátamra a kis tehetetlen gyermeket.

Erőteljes mozdulatokkal kezdtem el ütögetni a hátát.

Légvételt nem hallottam.

Még nagyobb ütöttem a hátára, és folyamatosan ugrálni kezdtem a már sekélyedő vízben.

Nagy sugárban kijött a kisiú száján a benyelt víz, majd egy erős hörgő hang után már önmaga volt képes lélegezni...

Mondtam neki:

– Érted, amit mondok? Na, akkor karold át a nyakamat, és pihenj a vállamon! Kiviszlek a vízből.

A kisiú görcsösen szorított. Ha ez kell a biztonsághoz, akkor ez kell, hogy legyen.

Egyik kezemet a gyermek feneke alá tettem, másikkal a törzset szorítottam magamhoz. Környezetemben az emberek önfeledten szórakoztak, élvezték a strandolás örömeit. Senki sem figyelte a másikat, önmagával, a családjával volt elfoglalva. Szememmel az úszómestert kerestem.

A medence szélén nem láttam senkit, akinek ott lett volna a helye!

Karomban a fiúval kifelé igyekeztem a medencéből. A medence szélén már tudtunk beszélgetni.

Nevét, korát kérdeztem, majd azt, hogy vigyem-e el a szüleihez. Kétségbeesetten kérte, hogy oda ne kísérem el. Elgondolkodtam: most mit csinálhat a szülő? S egyáltalán jól szórakozik-e?

Nem is kísérte el a gyermekét. Napozik? Vagy épp sört iszik a büfénél?

Egy rövid pihenő után engedtem útjára a kis srácot – nehéz szívvel...

Aztán egy éles kanyarral megint a medence felé vettem az utamat. Megláttam az úszómestert: jó nagydarab férfi, fehér nadrágban és trikóban. Fülig érő szájjal épp magyarázott valamit. Éreztem, hogy robban a testemben a feszültség, az átélt izgalom. Az arcomat előntötte a pír, és azt vettem észre, hogy ordítózok az úszómesterrel:

– Hol a jó fenébe volt idáig maga?!

– Látom, sört azt ivott, attól olyan vörös az arca!

– Az izmait mutogatta itt a nőknek?!

– Vagy vicceket mesélt épp a haveroknak, miközben itt lett volna a helye a medencében, a fuldokló kisfiú mellett?!

Síri csend lett.

Hol a bánatban volt a munkaterülete helyett? Nem azért van itt, hogy jól érezze magát! Azért van itt, hogy felügyelje a mély vízben történeteket! Ott fent a toronyban, vagy itt, a medence szélén!

Amíg maga – a fene se tudja, hol – volt, addig én itt életet mentettem!

S a medencében lévőek sem vették észre a víz felszínén lebegő, fuldokló kisfiút!

– Vagy talán folytassuk ezt a beszélgetést az irodában, a főnöke kíséretében?

Láttam a férfi tekintetét. Bambán nézett rám.

Közömbös szemek, és közömbös emberek.

Fölösleges itt minden – gondoltam, és elindultam Anyu és Bogi felé.

Elmeséltem a történeteket Anyunak, aki teljesen a hatása alá került az eseményeknek.

– Ne félj – mondtam neki –, veletek ez nem történhet meg. Bogi jó úszó, és nem bravúroskodik. Szót fogad neked, különben el sem engedtelek volna benneteket együtt.

Nehezen szereztem vissza a lelki nyugalmamat. A délutáni vonattal utaztam haza. Az úton hazafelé ismét lejátszódott előttem a nap eseménye.

A közömbös uszodai látogató. És az úszómester.

Lehet, hogy a mai nap házi feladata nem csak a családom látogatása volt?

Horvát Jánosné

Napra mosolygó

Sorakozó virágszirmok,
felkelő napra mosolyog,
szemeikből álmat mosnak,
harmatcseppben úgy ragyognak.

Szirmaikon a katicák,
hét pettyüket mosogatják,
lengedeznek fehér szirmon,
szellő dalára táncolók.

Szárnyaikat nyitogatják,
élvezik a Nap sugarát,
virágszirmok bólogatnak,
egymásra úgy mosolyognak.

Felkelő Nap ezer ága,
mosolyog a virágokra,
viszonozza mosolyukat,
melengeti szirmaikat...

Horvát Jánosné

Balaton

Ég kék színed vágytam látni,
hús vizedben megmártózni,
lágym hullámok partod mossák,
oly andalító csobbanás.

Napfelkelte és napnyugta,
mindig kicsal kies partra,
hullám mosta kövek között,
álmodozva gyönyörködök.

Felkelő Nap mosolyára,
halkan dúdolsz, csobbanással,
kicsiny halak játékkal,
vized színezik aranyra.

Eljön az est, csillagfénnel,
aranyló Hold kísérettel,
vítükrödben táncot járnak,
Nap felkeltig meg nem állnak.

Horvát Jánosné

Nyár a vízparton

Balaton part, de csodás,
túldalt magas hegylánc,
kéksége, mint víztükör,
oly ámulatba ejtő.

Sétálok a tóparton,
égbék vizét csodálom,
mezítláb a homokban,
lábam a hullám mossa.

Távolban egy vitorlás,
olyan, mint egy látomás,
napsugárban ragyogó,
imbolygón távolodó.

Ebédre vár sok vendég,
ernyő alatt nevetgél,
hattyúk úsznak mellettük,
sirályok meg felettük.

Árnyas fák a part mentén,
tűző napon menedék,
víz felett koronája,
tükörkép a hullámba.

Csipak Valerija

A perzselő Naphoz

Köszöntelek nyár büszkesége,
te égi hatalom,
kinek nincs megértése
senki fia fölött.
Lángba hozol embert, földet.
A pusztaságokat felégeted,
csak a kék sóvirág marad lelkes.
Ha egy harmat cseppje is megjelenik
te azt is tönkreteszed.
Bőg a gulya a forróságban,
velük sír a gulyás.
Sopánkodik a juhász,
éhes a nyáj.
Haragos a csikós legény,
lovak széjjel szaladtak
a zöld fű után.
A perzselő Nap füve,
csak egy délibáb.
Majd vissza is jöttök,
ha rájöttök...gondolják.
Amíg jószágaik távol vannak,
ők a gémes kút vályúját
vízzel töltik fel.
Kérődzik a száraz szénát
és arra inniuk is kell.
Hajrá Bodri, te is Csutak,
munkára fel.
Nem kell a kutyáknak könyörögni,
tudják a munkájuk.
A széjjel széledt jószágot
össze kell terelni.
Meghallják az ugatást
máris szaladnak vissza.
Lehajtott fejjel,
habos háttal lépked a mén,
csak becsapta őket a perzselő Nap.
Imádlak és átkozlak te nagy úr,
de mit tehetek,
ha nyáron te vagy a tűz.
Lángba borítasz mindent,
csak a szívemet nem.
Gyűjts végre tüzet,
ide bent égjen a szív.
Csókolj és ostorozz,
égesd föl a lelkemet.
Ölelj vagy ölj meg,
üdvözíts vagy sújtsál le.
Bármit is teszel elfogadom.
Nyáron a királyok királya,
te égi hatalom.

Csipak Valerija

Lepkék tánca a Nyárban

Képzelet szárnyán repül az álom,
én mégis a valóságot látom.
Perzselő Nyárban,
előttem gyönyörű vadvirágos mező,
felette rengeteg szivárványszínű pillangó.
Gyönyörű szárnyaik
ragyognak a napfényben,
ahogy egyik virágról szállnak a másokra.
Becsapva őket,
csókot csennek a szirmaikra.
Mennyi csoda, szépség előttem,
próbálom megfogni,
de elillan csendesen.
Káprázat porát hinti a mezőre,
meseországban érzem magam tőle.
Csodás színektől pompázó pillangó,
rövid az életed,
s mégis élvezed.
Minden perced a boldogságodé.
Zok-szót nem ismersz,
csak mosolyogva flörtölsz az élettel.
Szél szárnyán pihensz,
s hagyod, hogy repítsen az időben.
Oda méz amerre akarsz,
ezer virágot meglátogatsz.
Vajon hová vitt utad,
ha nem látom, hogy itt vagy?
Észrevétlenül a kezemre szállsz.
Hagylak, hogy pihenj,
hogy új erőt kapj.
Aztán ahogy jöttél,
tova is szállsz.
Egy virágtól csókot is kapsz,
s büszkén repülsz egy másokra.
Képzelet szárnyán repül egy álom.
Ne költsétek fel az álmodozót.
Maradjon meg a szivárványszínű csoda,
hadd higgye azt,
hogy ez csak egy álom.

Csipak Valerija

Forró Nyárban

Nyári forróságban, a Nap az Úr.
Teljes erejével,
ahova csak a sugarai eljutnak,
mindent felhevít,
mint a kályhában az eleven láng.
Sugaraiból, egy forró, arany cérnából
szótt fátyollal fedte be a földet.
Egymaga szótt, megmutatta hatalmát.
Pusztaságot, hagyva maga után.
A zöld fű már égett, aranysárga,
melyet, ha a szél megfúj,
arany hullámokként hajladoznak,
az aranyszínű tengerben.
Nyög a cséplőgép,
port hagyva maga után.
Gyűjti az érett,
sárga magokat, az aranyszemeket.
Izzó levegőben játszik a Délibáb,
csak az ember szemében.
Nincs ott semmi,
a Nap csak játszadozik.
Nyár van, s ez az Ő ideje.
Sírnak a virágok, a fák.
Sír a juhász és a nyáj,
Minden élet,
ki teheti a hűvöst keresi.
Kék az Ég,
a vándorfelhők pihennek.
A vízparton kacagás.
Csobban a víz,
gitár húrjaival énekszó hallatszik.
Hattyúk fürödnek a sásnál.
Valahol, egy szerelmespár suttog.
Hiszen ilyenkor történnek
a legszebb dolgok.
Az élet szerelem nélkül olyan,
mint az év nyár nélkül,
mely a legszebb fejlődés kora,
a szépség időszaka, az élet dele.
Szeretelen, szédült és vágyakozó.
Szeretni kell mindent,
mi boldogságot hoz.
A Nap fénye, csakis ránk ragyog.
Jobb a kedvünk, ugye érzed?
A szemünk is a nap fényével csillog.

Szász Zsolt

AMBROSZIA

Nem te írod a verset, ő ír téged,
Létezik már nagyon régen.
Időben rőfben nem kell mérned,
Az őstudás megkínál: érzed.

Akasha krónika ott hordja magában,
Forró - nyári napsugárban.
Te vagy a toll ki papírra vési,
S üzenet - palackba beidézi.

Elmégy a nagy óceánig,
Ő széthordja óperenciáig
és aki azt megtalálja:
Szellemét a versed ápolgatja.

Szász Zsolt

KIES TÁJBAN

Csodálatos otthon és táj,
Erdő zöldell, fűtyül a madár.
Kárpát kanyar belsejében a szó,
Oly gyönyörű oly visszhangzó.
Szép, okos, finom-karcsú,
Magyar lány a csókos ajkún,
Lobbant forró szerelemre,
Készlet lézer ölelésére.
Nekem kell őt megvédenem,
Szerelem ez s lét- értelem.
Megóvni ősi- jövőt, múltat.
Szívem-lelkem! Szép feladat.
Bolondul én nem támadok,
Fura szerzet nem én vagyok.
Aki támadt nem engem már,
Önmagának lesz ő fanyar.
S ha mégis zavar minket,
Vesztesként hagyja el a ringet.

Szász Zsolt

NŐSZIROM

Észre sem veszed,
hogy e nő már rég kedvesed.
Már hajnali pirkadattól
csakis tégedet birtokol.
Azóta űz téged a mámor:
Psziché ő és te vagy Ámor.
Célja, hogy harmatos reggelen,
észbontóan s tekerceselősen,
téged hipnózisban láthasson:
sima, bársony pázsit ágyon.
Magadról sem tudni sokat,
döntögeted a nagy csúcsokat,
s ahogy lett neved Ámor,
imígy voltál többször bátor.
Psziché a hódító árvalányhaj,
csábít a Nőszírom-közbe...
Ölelés erő, bolondító:
önmagát s téged is boldogító.
Mikor pihenésre készen vagytok,
érmeiteket megkapják.
Nőszíromé az arany lesz,
tied meg az ezüst serleg.

Márkus Katalin

Aratónap Nován

Mint ahogy a méhecskék szállnak szép virágra,
úgy sietnek a vendégek a zalai Novára,
Itt veszi kezdetét a Göcseji Dombérozó,
kézi aratással vágják a kenyérnek valót.

Ma Göcsej "fővárosában" táncolnak, dalolnak,
vidám jókedvvel a határba indulnak.
őket meg kíséri népes nézősereg,
hisz, ez a munka ma már ritkaságszámba megy.

A dombérozó e régi népszokást programjába vette,
hogy a fiatalság is lássa, el ne feledje,
mert egykor ezen a vidéken nehéz volt az élet
kenyérnek szelését, sok fáradságos munka kísérte.

Fényes napsütésben az aranyszínű kalász,
telt szemekkel várja a közelgő aratást,
sokszoknyás, gatyás bandák már érkeznek,
kaszákon csillan a tüzes Nap fénye.

Illendően kérik Isten áldását,
majd felhörpintik az arató pálinkát,
kaszakő hangjától felroppen a madár,
búvóhelyéről a vadnyúl is odébb áll.

Aranyló búzában suhognak a kaszák,
ügyes kezek kötelet vetnek, s rakják,
marokszedők kezében fürgén jár a sarló,
fél szemmel figyelik, jön-e a vízfordó.

A bökös tarlón, kévék sokasodnak,
vibrál a levegő, ereje van a Napnak,
Áldott a sok kéz, kévében a gabona,
hálaima után, kezdődhet a lakoma,
bandák ételei is hagyomány követők,
cséplés követi majd a rövid pihenőt.

De, ha már eljöttél e jeles napra,
aratás után térj be a templomba,
csodáld meg a gyönyörű freskókat,
és a suttogó szenteltvíz tartókat.

Mindkettő egyedi, s párját ritkítja,
ezekről is híres Göcsej szép faluja,
majd adj hálát az Úrnak, a bő termésért,
kérd, hogy vigyázza, Göcsej összes népét!

Márkus Katalin
Nyár a szőlőhegyen

Tüzes fényű Nap ragyog fenn az égen,
tikasztó meleg van kint a szőlőben,
virágzó fürtök fűszeres aromája,
méhek, darazsak csalfa csábítója.

Munka után öröm a pihenés,
vén diófa alatt jólesik az ebéd,
míg a szalonnámat szeletelem,
piros cseresznye lóg fülemen.

Kenyér is kerül hagymakarikával,
bort is kortyolunk, de csak módjával,
madarak éneke most a legszebb zene,
hűvös pincében békesség, szeretet.

Márkus Katalin

Tündérlányka

Tópartján szép tündérlányka
megpihent virágos ágon,
kezében kis furulyája,
hangjára pillangó táncol.

Lágy szellő fésüli haját,
szárnyait galamb csodálja,
Nap cirókálja szép arcát,
selymesen csillog ruhája.

Hajában szép tubarózsa,
balzsamos illata bódít,
méheket mind idevonzza,
messzire viszik a jó hírt.

Jönnek a jókedvű manók,
tücskök már itt hegedülnek,
este, ha leszáll az alkony,
álomba elszenderülnek.

Vége a virágos nyárnak,
könny csillan tündér szemében,
búcsút int sok jó pajtásnak,
pihenni tér rejtekében.

Bárány Bernadett

A nyár csodái

Eljött a várva-várt nyár,
a napsugár is táncot jár.
Szellő csókja simogat,
hogyan te jól érezd magadat.

A fák alatt hűs álom vár rád,
hogyan te megélhesd a csodát.
A pihenés is jár nekünk,
a munkából felüdülünk.

Labda hangja hallatszik,
sok gyerek boldogan játszik.
Szünidő van végre már!
Téged is sok fagyis és élmény vár.

Hívogat a hullámszó tó,
lágymán ringatózik a hajó.
Felfrissülésre is hívogat,
merítsd bele a lábadat!

Ez a tücsök is ciripel.
Erre mindenki figyel.
Oly nyugtató a hangjuk,
ellazít, ha hagyjuk.

A nyárnak minden perc aranyat ér,
s a sok élmény magáért beszél.
Nekem is a kedvenc évszakom,
hisz ekkor van a születésnapom.

Bárány Bernadett
Nyári napsugarak tánca

Korán reggel, amikor hangosan
az ébresztő vekker megszólalt.
A fülemben hallottam egy,
ismerős réges-régi dalt.

Az ágyam szélén ülve hallgattam,
a hajnali harangszót.
S a Nap a mennyből nekem,
szép sugarakat szórt.

Gyönyörű volt, ahogyan a fények
táncoltak ide -oda a falon.
Nem is volt már olyan erős,
a lelkemben az aggodalom.

Tudtam, hogy a mai nap is,
velünk lesz az Isten.
S ha ő itt van semmi,
De semmi gondom nincsen.

A fények sárgák, pirosak,
és aranyszínűek voltak.
S éreztem, hogy ezek most
nekem és hozzám szóltak.

Ahogy a hajnal átszötte
a szobám minden zeg-zugát.
Úgy láttam, hogy a természet is
átadja a reggelnek magát.

A madarak is elindultak útjukra,
élelmet szerezni a családnak.
S a szép énekükkel és csiripelésükkel,
minket is szíven találnak.

Csodás volt ez a hajnali,
táncos és zenés misztikum.
A legszebb ajándék, amit
nekünk adhat az Univerzum.

Végig kísérte a napomat ez,
a kedves érzéki pillanat.
S nem is olyan nehezen,
csináltam a dolgomat.

Az Úrhoz a mennybe akkor
felemelkedett a lelkem.
S ezt az ajándékot én most már,
Soha el nem felejttem.

Józsa Eszter
Emlékeim ajtaját bezárom

Piros az égája,
A Nap nyugovóra tér lassan,
A fák lombja közt még visszatekint,
A nyitott ablakon betekint.

Fodros függöny árnyékában,
Gőzölgő kávéval kezemben,
Ülök egymagamban,
És az emlékeim ellepnek.

Visszatérek én a múltba,
Lezárt érzések megnyílnak,
Először csodát érzek bensőmben,
Aztán összeszorul a torkom.

Egyszerre fáj, és még is szép,
Melegít és még is fázom,
Volt egyszer egy nyár... mesés szép,
Mely jelentette a világot.

Visszacsukom emlékeim ajtaját,
Gondolatban kulcsra zárom,
Nem nyitom ki soha többé,
Elfeledem bármi áron.

Józsa Eszter

Nyári délután

Hosszan, szúrósan,
Sütött a Nap,
Égetett, olyan
Forró volt.

A nyugágy a fa alatt,
Kellemes árnyékban,
A diófa ágai,
Betakarták oltalmazón.

Elnyújtóztam rajta,
Jól esett a pihenés,
Csak feküdtem,
És nem érdekelt semmi.

Kivételesen csend volt,
Nem döngetett körülöttem senki,
Ez nagyon nagy dolog,
Ritkán szokott ez megесni.

Kutyám, macskám a lábamnál,
Szokás szerint kinyújtózva,
Ez nem furcsa, így van ez,
Ha kint vagyok az udvarban.

Lehunyam a szemem csendben
Elmélázok messze-messze,
Hallom, ahogy a méhek,
A virágokon döngicsélnek.

Kedvenc dalomat hallgatom,
Csak úgy halkan, kellemesen,
Egybeolvad néha-néha,
A madarak énekével.

Lelki szemeimmel látom,
Ott vagyok a dombháton,
Kislányos kacagással,
Édesapámmal gombászok.

Hányszor jártunk dombról dombra,
Egész kis gyerekkorom óta,
Hogy is köszönhetném neki meg,
Hogy szeretem a természetet.

Ő tanított erdön járva,
Virágok nevére, gombákra,
Hogy tavasztól őszig mindig
Lehet valamit gyűjteni.

Messze járok képzeletben,
Megköszönöm neki még egyszer,
Most én viszem őt magammal,
Mintha most ő lenne gyerek.

Boldog nagyon ilyenkor,
Kisgyerekek módján mosolyog,
S én köszönöm magamban Istennek,
Hogy még ez is megadatott.

Józsa Eszter

Csendesen száll le az est

Csendesen száll le az est,
Csodálatosan szép képet fest,
A Hold a domb mögül kiles,
Maradna még ...egy kicsit rest.

Az Ég kék ruhát vesz,
Rá csillagokból gyöngyöket tesz,
Sok-sok gyöngyszemet, fényeset,
Mely varázslatot nyújt a szemnek.

Halkan szól a tücsökzene,
Lecsendesíti egy kicsit a neszt,
Szerenád hangzik kedvesen,
Elalszik a zaj csendesen.

Elnémul a világ végre,
Esthajnalcsillag ül az égre,
Betakar az éj leple,
Megsimogat Isten keze.

Szőcs Éva

Ébresztő

Kukkants fel az égre
vidám Nap kibújt végre,
sugarai sziporkáznak
csókot szórnak a
világra.

Kisvirág a kelyhét tárja,
harmattól ragyog az
ágya,
könnyű szárnyon lepke
reppen,
táncot jár vidám
kedvvel.

Szellő libben hátán
szirom,
száll lebegve egy liliom,
fényben úszik erdő,
mező,
kakukkmadár zeng
ébresztőt.

Szócs Éva

Lábam alatt

Szivárvány fut fent az égen
sziporkázó halvány kékben,
felhőfátyol suhan rajta
Ámor nyilát rejtí partja.

Lent a völgyben, zöld mezőben
virág nyílik tenger földben,
ring a szárán, szirma selymes
pillangóktól tarka kelyhe.

Lábam alatt selyem pázsit
búcsút int a napsugárpír,
holdfény csillan lépte nyomán
csillagokból fon koronát.

Szócs Éva

Otthonunk

Harmat csillan napsugárban,
virág pompázik a tájban.
Erdő, mező, tarka pázsit
lelkemnek gyönyörű áhít.

Hegyi patak csobbanása
fülemnek kedves nótája.
Reggel madár dallam csendül,
mintha angyal szólna fentről.

Míg szívem él és dobban,
szeretni fogja a fákat.
Erdőt, mezőt, virágokat,
szellő szárnyán madarakat.

Ember, állat, kicsik, nagyok,
mind Isten munkái vagyunk.
Vigyázzunk, ne tegyük tönkre,
otthonunkat a szép Földet.

Fekete Ida Virág

Felejtethetlen nyár

Az első tengerparti nyaralás elhozta Olivér számára az első, igazán komoly szerelmet.

A görög hajóutat szüleitől kapta érettségi ajándékként. A fiú szülei úgy gondolták, hogy azon a nyáron először nem közösen mennek nyaralni. Olivér mindig is szeretett volna hajózni a tengeren, de a szülők nem tudták erre magukat elszánni, mert félték a tengeri úttól. Most végre teljesíthették fiuk nyaralási álmát. Az Égei-tengeren néztek ki számára egy hajóutat, egy luxushajón. Olivér nagyon örült az ajándéknak, alig várta az utazás eljövetelét.

Elérkezett a várva várt nap, hajóra szállt...

Nagyon tetszett neki a tenger, és gyönyörködve nézte, ahogy a hatalmas hajó siklott a napfénytől ezüstösen csillámló hullámok tetején.

Ám a második éjszaka hatalmas vihar tört ki, a villámok több helyen belecsaptak a vízbe, a hullámok játékszerként dobálták a nagy hajót. Az utasok sikítottak az ijedtségtől. Szerencsére egy sziget közelében, egy kis halászfalunál sikerült végre kikötni. Olivér nem bírta tovább hallgatni a sok jajveszékelést, ezért elindult a tenger melletti homokos parton, hogy messzire kerüljön a többi utastól. A távolból különös dallam és gyönyörű énekhang ütötte meg a fülét. Sietett a hang irányába, kíváncsi volt, ki énekelhet ilyen szép hangon. Egyszer csak odapillantott a partra, és a látványtól földbe gyökerezett a lába.

Egy gyönyörű, bronzbőrű lány táncolt és énekelt egymagában a tűz körül. Elmélyülten, hol a Naphoz, hol a tengerhez énekelt, mintha imádkozott volna.

A látvány egyszerűen odaszögezte a tekintetét. Nagyon szép lány volt, majdnem fekete haja a derekáig ért, és ahogy a tűz világított, a lobogó fények vad táncot jártak a haján és az arcán. Valósággal megbabonázta a tánca. A lány észrevette, hogy figyeli, és odaintette. Bemutakoztak egymásnak.

– Elena vagyok – mondta csengő hangon.

Olivér mutatta, hogy a hajóról jött.

– Tudom – mondta tört angolsággal –, rá van írva az arcodra, hogy nem vagy idevalósi!

– És te? Mit keresel itt éjszaka? – kérdezett vissza Olivér.

– Itt születtem a szigeten, ott lakom a faluban. Amikor a vihar kitört, kijöttem a partra, hogy elűzzem a gonosz szellemeket. Az apám és a testvérem halászhajók, kint vannak a nyílt tengeren.

Gondterhelt arccal kémlelte a megnyugodott tengert, majd felkiáltott!

Hadonászva és ugrálva mutogatott a tenger felé – ahonnan egyre gyorsabban közeledett egy kis halászhajó.

– Odanézz! Megvannak!

– Segített a mágia! – kiáltotta, majd berohant a vízbe.

A kis hajó hamarosan partot ért, és ő boldogan ölelkezett össze az apjával és a testvérével.

Majd közösen kirakodták a zsákmányt, és elindultak a faluba.

Olivér összeszedte minden bátorságát, és utána kiáltott:

– Várj, Elena! Ne menj még!

– Holnap reggel elindul a hajónk, lehet, hogy soha többé nem találkozunk.

– Kérlek, maradj velem itt!

Elena mondott görögül pár szót az apjának – aki csak a fejét csóválta, majd beleegyezően bólogatott.

A lány boldogan futott vissza hozzá.

Olivér élete első, legszebb éjszakáját töltötte el itt, ezen a görög szigeten, a halászfaluban, a lánnyal, aki a szívét először elrabolta.

Egész éjszaka beszélgettek, és a lány eltáncolta neki az összes szelleműző rituálét. Elmesélték egymásnak az eddigi életüket, majd táncoltak, szorosan összeölelkezve.

Tánc közben elcsattant az első ügyetlen és félénk csók is. Észre sem vették szinte, hogy hajnalodott – mintha az idő megállt volna körülöttük. Mikor a Nap felkelt, ők már mindent tudtak egymásról.

Romantikus hajnalukat a hajókürt éles, indulást jelző hangja szakította ketté. Gyorsan búcsúzniuk kellett. Megbeszélték, hogy a következő nyáron ugyanitt találkoznak.

Majd a homokba rajzoltak egy szívet:

Elena és Olivér

Fekete Ida Virág

Napfelkelte kicsit elkésve

Rohanok a Balaton partra, reggel van, 2024.08.07., pontosan 5 óra 25 perc.

Ha nem sietek, megint le fogom késni a napfelkeltét. Mindig közbejön valami.

Elindultam időben, de az ok, amiért lekéstem ezt a különleges látványt, egy reggeli találkozás volt. Ó, ez nem csak egy egyszerű találkozás volt...

– Mielőtt bárki is ezt gondolná! Ez a találkozás egyszeri és meghatározó! – és ennek pontosan most kellett megtörténnie! – Hogy miért is? Valószínűleg a sors különleges akarata.

Kiléptem a nyaraló kapuján, pontban 5 óra 25 perckor. Előző este megnéztem, hogy a nap 5 óra 37 perckor fog felkelni. Irtó meg voltam magammal elégedve, kaján vigyorral az arcomon futottam a már jól ismert kis utcán, ami a tóhoz vezetett. Már nem sok idő kellett volna, hogy elérjem az úti célomat.

Egyszer csak elsötétedett az út előttem – a szememet hátulról befogta egy láthatatlan kéz, melynek érintésébe szabályosan beleremegtem.

Hiszen ez Ferkó! – a régi nagy szerelmem... ez az Ő keze!

Elmosolyogtam magam a felismeréstől. Ferkó halkan és kedvesen megszólalt:

– Fogadjunk, nem találod ki, hogy ki lehet az!?

– Ugyan honnan is tudhatnám?! – tettem magam játékosan. – Talán bizony minden kéz érintését ismernem kellene?

– A hangod viszont ismerősen cseng valahonnan – folytattam továbbra is kisdéd játékomat.

(Nem egészen gonoszságból tettem ezt, hanem azért, hogy a számomra nagyon kedves kéz érintése minél tovább tartson.)

Nemsok időm maradt a töprengésre, mert a kéz villámgyorsan megfordított, átölelt szorosan, és a következő pillanatban a szánk egymáshoz ért. Forró csók lett belőle – mindez egy másodperc töredéke alatt.

Túlságosan intimre sikerült találkozásunkat egy autó fékcsikorgása szakította félbe, ugyanis a váratlan találkozás feletti örömkömben észre se vettük, hogy az ölekezésünk az út közepén történik.

A levegőben is érezhető csendet Ferkó hangja törte meg:

– Tudod, hogy utoljára mikor találkoztunk? Emlékszel?

Persze hogy emlékeztem! Suhantak át fejemben a gondolatok. Az volt az érettségi utáni első osztálytalálkozásunk, öt évvel az érettségi után.

Kicsit becsíptünk, és jobban összemelegedtünk Ferkóval, mint ahogyan az illett volna, hiszen mindketten már házasok voltunk.

Ferkó volt az első szerelmem. Három évig jártunk együtt, mi voltunk az osztály egyetlen szerelmespárja. Az érettségi után más városban tanultunk tovább – a kapcsolatunk nem bírta ki a távolságot. Egyre ritkábbak lettek a találkozásaink, majd szép csendesen elszakadtunk egymástól.

Mindketten az egyetemen találtunk párt magunknak, amit házasságkötés, majd gyerekek születése követett – jó gyorsan, egymás után.

A vacsoraasztalnál természetesen egymás mellé ültünk. Beszélgetni kezdtünk a régi szép időről. A beszélgetésünk nagyon gyorsan a régmúlt szerelmünkre terelődött.

Ferkó keze véletlenül az enyémhez ért. Egymásra néztünk, és a szemében megpillantottam ugyanazt a szerelmes vágyakozást, mint a régi szép időkben.

Egyszerre, egy gondolattal fogtuk meg egymás kezét. Ferkó szólalt meg először izgatottan:

– Tudod mit? Lépünk le azonnal! Ismerek egy jó kis szállodát nem messze innen...

És húzott magával, válaszat meg sem várva.

Nem tiltakoztam. Hagytam, hogy az ár sodorjon magával, és hasonló izgalommal, mint ő, vágytam rá, hogy még egyszer átéljek vele egy szerelmes estét.

Ezt követően nem kerestük egymást. Éreztük, hogy a hirtelen feltámadt szerelmünk csupán vágyaink fellángolása volt.

– Miért nem jöttél el a többi osztálytalálkozóra? Vártalak...

– Szándékosan tettem! Tudod jól, nem akartam veszélybe sodorni a házasságunkat – ami végül válással végződött. Tizenhét év házasság után váltunk el.

A férjem szerelmes lett az egyik tanítványába az egyetemen.

Nem könyörögtem neki, nem harcoltam érte, addigra már belefásultam mindenbe.

Sokat veszekedtünk, nem értettünk egyet.

– Veled mi történt azóta?

– Sajnos a feleségem elhunyt egy autóbalesetben, négy éve.

Szegény dolgozni ment éppen, amikor egy örült áttért a szembejövő sávba 100 km/órás sebességgel. Frontális ütközés volt – mind a ketten szörnyethaltak azonnal.

Nagyon nehezen hevertük ki a gyerekekkel. Csak ők tartották bennem a lelket.

– Sajnálom, mi mindenben mentél keresztül. Ez valóban szörnyű tragédia...

– Most azt meséld el: hogy kerülsz pont ide, Balatonlellére?

– Bevallom őszintén: nyomoztam kicsit utánad! Egy közös barátunktól tudtam meg, hogy itt nyaraltok Lellén, a többi már könnyen ment. A gyerekek elutaztak a nagyszülőkhöz nyaralni,

én pedig foglaltam szállást a Napfény Hotelben. Biztos ismered, itt van nem messze. Emlékeztem rá, mennyire szeretted a napkeltét fotózni. Gondoltam, megnézhetnénk együtt.

Kicsit lekéstük – elbeszélgettük az időt. Hat óra tizenöt perc!

– Nézd, a Nap már egész magasról nézeget minket!

Látod, milyen gyönyörű a Balaton? A tó színe szép smaragdzöld, a napsugarak vidám táncot lejtenek, aranyhidat festve a víz tetejére.

– Gyere, ülünk le, és beszélgessünk. Azt hiszem, van még mondanivalónk egymásnak. Ez a csók sok mindent elárult...

Talán mi ketten újra egymásra találhatunk még... Újrakezdhetnénk!

– Én szeretném... és reménykedem...

Kedvesen, halkan, szinte suttogva kérdezte, és teljesen őszintének tűnt. Majd átölelte a vállam, megsimogatta a hajam, és én olyan boldog voltam, mint tizenöt éves koromban, amikor szerelmünk itt, a Balaton partján elkezdődött.

Rose Logan

Nyári Álom

A nyárban ott van a szerelem,
Színes dizájnos napszemüvegem.
A szabadság vágya,
Naptej az ára.

Kinyílik a világ szeretem,
Egy felhő sincsen az égen.
Vár a víz lágyan simogat
Az UV a szalmakalap alá hívogat.

Party-time - party-time,
Lazulás tenger,
De nekem a Balaton vize megfelel.
Hullámok között úszom,
A magyar tengerparton.

Beleférne egy lángos itt,
De megkérem inkább nagyit,
Süssön egy rahedlit.
Egy Coca - Cola is jól esne,
Káros lenne zsebemre nézve.

A tenger, vagy más
Hozzuk ide Bora- Borát,
Keverek egy málnaszörpöt
A forróságban felhőrpint.

Bora- Bora
Kék tenger,
Ébresztő itt a reggel.
Napszemcsit felkapom,
Álom a négyes villamoson,
Vár a meló ezerrel
Nem a kék tenger.

Rose Logan

Megélni-Élni

A nyárban ott van az élet,
A szabadság maga
A lazulás a pihenés ágya.

A gondtalan napok és hetek,
Koktélok és pezsgés
A fesztelen élet,
Felszabadul a feszült lélek.

A monoton hétköznapiok után,
Bele Csobbanunk a pihenésbe lazán.
A semmittevés mámore,
Nem vár a város zaja.

Nincs lőtás- futás
Füstös város,
Csak a hullámozó víz,
Tiszta levegő
Ami nem káros-páros.

Hallgatni a csendes vizet,
Pihenni lágyan
Semmit tenni
Holnapban és a mában.

Látni a gyönyörű kék eget,
A fénylő Napot
Heverészni- heverészni
Belélegezni minden egyes napot.

Érezni a pihenés ízét,
A kék vizet,
A hullámokat, ami
Fodrozódva integet.

Rose Logan

A nyár illata

A nyár illata,
Szabadság szele.
A homokos part,
A víz csendje.

Csak a hullámok,
Lágy moraja
A függőágy ringatózása, idő- oda,
Lassú felhők tánca.

Álmom a ringó ágyban,
A hullámok csendes hangjában.
Gyönyörű kék égen,
Bámulatos napkeltében.

Narancsos-sárga fényben,
Simogató szélben.
Magenta színű virágok illata,
Nem hallatszik a város zaja.

Pálmafák magasodnak, egyre
Eltölt a nyugalom csendje.
Érzem a lelkem pihen,
Varázslatos szigeten.

Ez a valóság vagy csupán álom,
De én erre a szigetre vágyom,
Ahol a napfény ragyog
Ahol szabad vagyok
Oly szabad vagyok.

Kolozsi Babuci

Forró ölelésen

Tücsökdallam. Kéz a kézben.
Táncol forró ölelésen.

Szél meséli nyári álmom.
Elszakítja erős láncom.

Varázsol a napsugara,
a sok virágok illata.
Nem tudom, de kell ez nekem!
Szebbet nem látott a szemem.

Majd a nyár emlék lesz újra.
Egyszer az Ég elrabolja.
De az emlék szívben dobban.
S visszatér minden álomba.

Kolozsi Babuci

Meleg remény

A nyár egyetlen forró csókja,
az élet mintha rám hajolna.
Most itt vagy velem, s elég nekem.
A Nap ölében pihen szívem.

Ha a nyár végét ér, őrzöm titkát.
Angyal szárnyon küldök imát.
A fák árnyéka suttog nekem.
A tenyeredbe teszem kezem.

Lábam alatt meleg remény.
Örökké tartó szenvedély.
Este csillagfényben táncol.
Míg te a holdsugárral játszol.

Kolozsi Babuci

Mi a nyár?

A nyár az a pillanat, amikor valaki melletted ül és nem kell beszélned, elég hallgatnod. Ettől olyan szép.

Egy régi fénykép emléke, ami színesebb mint valaha.

A szabadság illata, ami mégis ígér valamit a világnak.

A nyár a fiatalság, akkor is, ha már nem vagy fiatal.

A tornácon ülök, mezítláb. A kezem egy könyvön pihen.

A régi padló deszkáit perzseli a nyár illata.

Az ilyen pillanatok megmaradnak.

Csak a nyár is mulandó, mint a búcsú első könnye.

A hintaszék nyikorog. A nyitott ablak lélegzik. A rádióba régi sláger.

A nyár egy állapot.

Az öregdiófa mesélni szeretne, de levelei lustán néznek rám.

Majd holnap, most kicsit pihenj.

A délután rám hajol, én is pihenek.

Szabadon, békésen. Hisz nyár van.

Györe Zoltánné

Balatoni nyár

Felnyitja szemét a Nap hatalma,
táncol a víztükren fény birodalma.
Ott fönről lassan csüng, hogy a vizet elérje,
ragyogva sugarát, mint kristálylámpa fénye.

Hol köveket szúr át a nád, a fű,
gyenge bárdja még a szélnek is könnyű.
Lassan lebegő sirály madarak,
hosszan nyúlnak terhes égbolt alatt.

Szép szavú nádon Szent varázst sítolva,
meleg árnyú partjain dalt önt, fűre, fára.
Ó, nyár, ékes vidám! Szúnyograjod a parton túl,
langy víznek árján mosva fűvet dúl.

Vitorlák dagadva úsznak a szélben,
hátra dőlve nézhetem a mozgó képen.
Mire vágytam, már megadta régen,
hajamnak vízfényét a Balatoni égen.

Györe Zoltánné

Rijeka szépsége

Dúdolva ringattad a megérdemelt csendet,
hullámaid, mely köveken lefutva csenget.
Csendesen locsolgat omló partokat,
megmutattad szelídnek tűnő arcodat.

Halkan csobbanó víztükrén lehullt a napsugár,
ringó fényeken búcsúmuzsika jár.
Esték, mikor költő volt a király,
sziklák közt szárny-kifáradt, lengő sirály.

Négy nap csupán Rijeka tündéri városából,
gáláns ünnep, esti öblű páholy.
Halk muzsikája elkísér, cseng távol,
dalocskákat teremt a harmonikából.

Mosolygó partja bennem tükröződik,
most elhagyott határ.
Egy utolsót lobban még a nyár.
Fényes sziklák közt a tenger most véget ér,
hullámozó, kék csíkot húzva lelkem hazatér.

Este, ha kinyitom lélekablakom,
zúgó tengered mindig hallgatom.
Míg újra láthatom e hullám csodát,
elérhetetlen partok hegyes homlokát.

Györe Zoltánné

Nyárról álmodom

Volt nekem sok szép nyaram,
tenger vízén napfényű arany.
Ahol heverve nézhettem a kis szigetet,
amint a fák zöld levele felém integet.

Mikor szél futkos távoli terekre,
fürdőruhák fodrait legyezve.
Képzeletem a nyárban jár helyettem,
együtt megyünk csak mi ketten.

Állok a parti homokban,
az omladozó lábnyomokban.
Én, mint viharvert kalóz,
ki képzelt partokra hajóz.

Felrakom hát napszemüvegem,
keretéből kinéz szemem.
Úgy teszek, mintha valakit várnék,
velem tart hű barátom, az árnyék.

Tenger vízén túl a horizont,
távcsövömön láthatom ott vizont.
Mit a menny ablaka kitár,
s éppen benne suhan egy sirály.

Sok évet végigéltem,
néha álmodón, néha ébren.
Elhűlve szemlélem éber álmom,
én magam is fejem csóválom.

Szegedi Antal

Nyári este!

Itt a nyár!
Este érzed az illatát.
Mintha más világ lenne,
mikor leszáll az este.

Hűsítő levegőt hoz a szellő
a fák, a virágok illata vele eljő.
Ködfelhőként elfedi arcod
mámorító érzés mit ad,
szinte érzed,
hogyan bizsereg tőle a tested.

Valamikor régen
szentjánosbogarak repültek az égen,
de eltűntek, nem látom őket.
Vagy olyan helyre költöztek,
hol a mesterséges fény,
nem bántja őket?

Június vége van, nyár,
összezavarodik a világ.
Újra virágzik az akác,
miközben sárgul a levele,
hullik a földre, mintha ősz lenne.

Nem kell más, csak csend és nyugalom,
figyelnem a természetet,
meghallod, hogy mit mond neked.
Veled van, de lehet olyan,
mikor kéri a segítséged.

A nyár éltet, nevel,
felkészít az ősze, a bőség idejére,
már amikor nem éget porrá mindent.
Hullámozó délibáb játszik minden felé,
kopár, sivár vidéket teremt a hőség.
Port hord a szél.
harmat sincsen, ami kicsit felüdítsen.

Csukd be szemed,
mély levegőt véve
megérezheted,
milyen fontos a természet ereje,
a megszokott rendje.

Tudta, mit mikor, hogyan tegyen,
de az ember mostanra átformálta.
Hogy valaha visszaáll-e a rend,
azt már emberfia,
meg nem mondja!

Szegedi Antal Egy tánc!

Eltűnő nyári esték,
vele eltűnő sok-sok emlék.
Emlékszem mikor még együtt voltunk,
felhők közt csak táncoltunk és táncoltunk.

Ölelkezve egymást nem eresztve,
éreztük egymás testét,
minden apró érintését.
Tudtuk a következő lépést.
Tudtuk hisz egymásban,
egymásért éltünk.

Éreztük amint a szerelem
keringőt játszik a lelkünkben,
Öröm költözött a szívünkbe.
Hisz erre vártunk,
egy szebb jövőt együtt lássunk.

Azt hittem az a nyár,
soha nem ér véget.
Az volt az ígéret,
el soha nem hagysz,
mindig velem maradsz.

De mégis halkulni kezdett a zene.
Te már nem is hallottad.
Botladozva ide oda léptél,
akkor már másért éltél.
Dallamát sem hallottad többé,
más zenére vágytál, mást kívántál.

Keményebb dallam lett a tiéd,
elmúlt a szívedben a nyár,
enyém maradt a régi,
a nyár melegét, az én szívem még érzi.

A dallam messze elszáll,
valakit talán megtalál,
meghallja az én dallamom.
Magáénak érzi,
szívét vággyal feltölti.

Talán még van idő.
Nem túl késő!
Felhők közzé eljön velem.
Eljön velem, ott táncolunk majd
egy igaz végeláthatatlan, szerelemben.

Farkas Edit
Hol van az a nyár?

Hol van az a nyár,
Melyet élettel lengtünk be?
Mikor szemed szememmel
esett szerelembe?
Hol van az a régi színpad,
melyen neked ígértem szívem?
Miénk volt a szerep,
Nem táncolt más.
Csak te és én,
S egy huncut vallomás.

Ölelésed nyár illatú volt-
jól emlékszem még.
Úgy éreztem apró vagyok,
elférek a szerelem tenyerén.
Izzott a rejtélyek palástja,
alája mindketten elbújtunk.
Elfogyott a levegő alatta,
de egymás lélegzete
a másikként akarta.
Örök szerelem, néma dallamok,
Hegedű húrjain láthatlan ujjnyomok.

Végzetemben újra e dalt dúdolom,
vándor voltam, te lettél az otthonom.
Betűkön vagy nekem ékezet.
Égbolt alól lettél a mennyezet.
Csillagaim között te vagy a fény,
kétségbeesett időmben a remény.
Ha veszély csikorgatja rám fogát,
Te vagy az édes odaadás.

Agyam, ha gondolkodni képtelen,
ölelj csupán, hisz te vagy a végzetem.

Klement Burza Mária

Csillagokat fürkésze

Augusztusi estémen
a csillagokat elnéztem,
s elém lépett szép emlékem,
mely széppé festi estémet,
felidézve, mit átéltem,
s nem öli meg az enyészet,
így érezve közelséged,
szívemben a jelenléted.

Klement Burza Mária

ÖRÖMÓDA

Az azúrkék égből csodás varázslat száll,
pirkadó hajnal terül az alvó tájra,
és benne az ember reménnyel telt szívvel
alussza szép, békét adó álmát álmát.

Majd a hajnal pajkosan a varázshotját
a fürge reggelnek nyújtja, s felvillantja,
varázslat száll, a Nap méltóságteljesen
az Ég kárpitján csodás fénnel megjelent.

Majd fénye által újra virul az Élet,
örül a világ, hisz egy új nyárra ébredt,
benne örül minden- minden fénylő élet,
a Szeretetnek fényében összeérve.

Ha fájók a körülmények, szemléleten
változtatni kell, közösen, együttesen,
a mindennapokból csak egy pillanatra
kilépve, Hittel nézve a kéklő égre.

Hallgassuk az eső és a szél dalát,
az égre felnézve lássuk meg a Napnak
szikrázó, fénylő, melengető sugarát,
és fellobban szívünkben a Szeretetláng.

Hallgassuk a madarak kedves énekét,
mielőtt szárnyra kapna bizony az élet
örömről mesél, soha-soha nem fél,
piciny szívében lobogva él a Remény.

Ember vagy, örülj az életnek, hálás légy,
egy kozmikus játék csupán az egész,
tétje igaz nagy, de játszd mindig könnyedén,
engedd, hogy szíved vezessen, s soha nem félsz.

Ok nélküli mosolyra húzódjon a szád,
s akkor a Mindenséggel együtt dalolod
az Élet örömtől zengő csodás dalát,
s minden helyzetben emberként örömmel élsz.

Klement Burza Mária
SZIVÁRVÁNYHÍDON

Égzengéssel zivatar jött,
de belső csendem eltöltött,
érzés bennem vágyat költött,
szépséges nyár végig ömlött.

Parkban állok, virágvarázs,
gyönyörű szép beavatás,
eső eláll, lesz szárnyalás,
szivárványhídon szárnycsapás.

Borbáth Noémi

Mi lehetnék?

Úgy szeretnék lenni a nyarad,
szívet perzselő napsugarad.
Talpad alatt a selymes homok
bokádat simogató hullámok.

A tengered szeretnék lenni,
mély, kék habokon ringatni.
Forró testedet lehűteni,
víztükrében arcodat csodálni.

Lecsókolni ajkadról vágyat,
álmot, igaznak hitt szavakat.
Hinni jövőt, szerelmet, mindent,
mi melengethet szívet, életet.

Elhinni, hogy nem jön nyárra ősz,
s bennünk már örökre elidőz
meleg nyárnak lélekfonala,
szíveinket egymásba fonva.

Borbáth Noémi

Nyaranta

Nyaranta magányos csónak a szívem
Egyedül, csendesen ring a tengeren
Nyaranta vágyik a hús hullámokra
Tajtékzó vízfodrok simogatására.

Nyaranta, ha forrón izzik az aszfalt
Bennem rég ki nem mondott sóhaj fakad
Kagylókat gyűjtenék tenger partján
Ámulnék hullámok morajlásán.

Nyaranta mások elindulnak messze
Képekbe zárnak kedves élményeket
Én képzeletből építek szigetet
Napbarnított, sóillatú heteket.

Színes szirmokat fúj a szél körém
De én máshol járok, tengernek ölén
Nyaranta híd vagyok vágy és hiány közt
Fehérre meszelt falak álmaim mögött.

Nyaranta képzelet festi a partot
Álmomban újra a tengerre tartok
Lábaim a napégette homokban
De a valóság itt ül a sarokban.

Nyaranta hív a világ messzi tája
Csak a pénztárcám marad mindig zárva
De szívem elutazik minden nyáron
Hordja a szél álmruháját vállon.

Borbáth Noémi

Jöjjön a nyár

Várom a nyarat, a perzselő Ég
ölelő karját, a selymes vidék
zengő dalát, mit a szívem kíván
várom a nyarat, ó, csak jönne már.

Képzelet hídján mezítláb megyek
kalászkok között, hol a szél nevet,
tó tükrén táncol a vágy, a remény,
minden dal rólad szól, jöjj nyár felém.

Várom a nyarat, mint álmat a csend,
mert dermesztő hideg van idebent,
szellőkbe suttogom titkom feléd,
hozd el a napot, a tűz melegét.

Képzeletben napfényben táncolok,
verőfényes álmokat hajszolok,
szivárványszíneket kéklő égről,
nyárra vágyom én minden erőmből.

Paréjné Erzsébet

Tengerparti nyaraláson

Hullámok csapdossák a
tengerpartot.
Hangos kacajok, virgonc
gyerekek építenek homokvárat.
Versenyeznek, kinek lesz a
legmagasabb.
Csodák születnek, alagutak,
tavak épülnek.
Kagylók az ékei a várnak.
A gyerekek víg kacagása töri meg a csendet.
A háttérben a hullámok tornyosodnak.
Ebben a melegben senki sem tud ennek ellenállni,
így hát a várépítés abban marad.
Mindenki a hús hullámok közé,
a vízbe csobban.

Paréjné Erzsébet

Felkelő nap

Ma is felkelt a Nap, ki tudja, mit rejteget.
Aludna még, de tervezget.
Felhő mögül kikukucskálva így jelzi: „Itt vagyok.”
Nyújtózkodik még egy jó nagyot.
Úgy gondolja, rövid volt ma is az éjszaka.
Gondolkodik: mit tegyek?
Hét ágra süssék, vagy elbújjak, és jót pihenjek?
Nincs kivel ezt megbeszélni –
csak a felhőkkel kell megküzdeni.
Ő bármit szeretne: fénnel és ragyogással,
mértékkel vagy nagy odaadással.
Nem tudja ezt most eldönteni,
úgy érzi, soha senkinek nem tud megfelelni.
Mindenkinek más a vágya –
így ő dönti el minden nap:
hét ágra süssön,
vagy pihentesse sugarait,
hogyan erősít gyűjtsön egy másik napra.

Paréjné Erzsébet

Egy nyári éjszakán

Egy csodás nyári éjszakán
lágyan lengedezik a szellő.

Táncot jár az ablakon
a vizes, hús fehér lepedő.

Hűsíti a lángoló vágyakat
egy forró nyári éjszakán.

Egy jó pohár bor mellett
dalra fakad a társaság.

Felpezsdítő hangulat –
táncba viszi a lábakat.

Így aztán vígan átmulatja
mindenki a nyári éjszakát.

Vizkeleti Erzsébet

Az idő nyári arca

A nyár nemcsak egy évszak. Egy visszatérő dallam az élet hosszú dalában. Minden évben újra eljön, mégis hozza a régi emlékeket is. A rétet, ahol gyermekként mezítláb futottunk, a napfényt, ami egykor összeérő vállainkat melegítette, a nevetésünket, amit messzire vitt a forró szellő. A nyár csak megérkezik, majd tovaszáll, de egyre több arca van, egyre nagyobb a fák árnyéka. Az első gyermekünk felsírása, kedvenc kutyánk ugatása, nyári záporok csillapító hangja, a tücskök zenéje - mind ott rejtőznek egy júliusi délutánban. És amikor lépteink már lassulnak, a nyár még mindig emlékszik ránk. Mert az idő körbejár, és a nyár mindig visszatalál.

Vizkeleti Erzsébet

Minden nyár emlék

Nyár jön, majd tovaszáll,
ringó kalász, napfény-ernyők
régi szoknyám színe fakul,
de őrzöm bennük a mezőt.

Az Ég mindig kék, de mégis más
vállamon szalmaszál-illat,
arcomra Nap csókolt szeplőt,
s időm csak futott, mint a patak.

Volt egy nyár, mint visszhang,
nevetés a régi híd alatt,
egy fiú édes félénk csókja,
s a csend, ami utána maradt.

S volt egy kutya, Bodri, a foltos
együtt futottunk réteken át
megértett engem szavak nélkül,
mint egy régi, játszótéri jó barát.

Majd fák árnyékos hűse alatt
babakocsit toltam csendesen,
lágymombok simították vállam
s ringott a világ két szememben.

Volt, hogy a nyár csak úgy elsuhant,
de otthagya virágok nyomát
s egy ölelő kar a konyhában,
elhozta bánatok vigaszát.

Most lassabban járok fák között,
s minden levél lágyan rám nevet
tudják, bennem él minden egyes nyár,
s szívemben őrzöm az éveket.

Vizkeleti Erzsébet

A nyár, amikor az idő visszafelé pereg

A nyár olyan, mint egy kitárt karú emlék. Meleg, ölelő, és mindig egy kicsit fáj, mert véges. A napfény vastagon tapad az ablakokra, fák levelei zizegve mesélnek egymásnak titkokat, a levegő illata egyszerre hordozza a frissen vágott fű, és távoli zivatarok ígérését. A falvakban lustán zümmögnek a méhek, a városban, mint délibáb, hőség vibrál az aszfalt fölött. Amikor eljön az este, végre fellélegezhet a világ, langyos szélben ringatóznak a függönyök. A nyárban mindig ott van az ígért. Egy találkozás, egy kaland, egy első csók, vagy egy utolsó búcsú szele. Mint a következő történetben.

A tizennégy éves városi fiú, Máté, a nyarat egy eldugott vidéki faluban tölti a nagymamájánál. Már előre szomorú attól, hogy szülei száműzik egy unalmas, délvidéki faluba, ahol internet csak mutatóban van, afféle Wifi nélküli világ. Sokszor előfordul, hogy még a telefonáláshoz sincs mindenhol térerő. Itt nappal az erős napfény, éjjel pedig az égen megjelenő csillagok irányítják a mozdulatlanak tűnő életet. A fiú otthon magányos, apja alig van jelen az életében, anyja folyton dolgozik. A nagymama, Kati néni, egykor tanítónő volt, most már sokat felejt, olykor összekever időket, embereket.

Délután van, a vonat már rég elment. Máté kilép a poros kis állomásból, egy bőröndöt húz maga után. A falu szinte mozdulatlan, csak a tücskök és a távoli kutyaugatás jelzi, hogy még él valami a hőségben. „A vonaton még azt képzeltem, hogy majd csak túl leszek rajta... egy rövid nyár, aztán vissza. De itt? Itt megállt az idő.” A nagymamája háza egy kis dombon áll, árnyékos lugassal, nagy verandával. A kertben levendula és rozmaring illata keveredik a forró levegővel. „Nincs térerő, hát persze, hogy nincs. Se Wifi, se élet.” Máté belép a kertkapun. A kapu nyikordul, mint egy régi filmben. A verandán egy idős nő ül, apró termetű, kontyba fogott hajjal. Kezében horgolótű, de nem csinál vele semmit. Csak néz, mintha nem tudná, kit lát.

- Te vagy az, Máté? Isten hozott, kisfiam! Jól megnőttél tavaly óta - mondja a nagymama rekedtes hangon.

- Tavaly itt sem voltam, mama - válaszol Máté zavartan és meglepődik attól, milyen állapotban látja a mamát.

- Én mégis emlékszem rád... A szemed ugyanaz. A nagyapádnak volt ilyen, amikor rám várt a malomnál... vagy inkább a tónál.

Máté belép a hűvös házba. A falakon régi fényképek, órák, amelyeket senki sem húzott fel évek óta. A múlt minden sarokban ott ül.

Másnap délelőtt a levegő már reggel kilenc körül forró, a ház mögötti kerti ösvény mentén rovarok zümmögnek. Máté a nagymama megbízásából elindul a boltba. A kis bolt előtt bicikli áll, piros váz, fonott kosár, benne zöldségek. A bolt előtt egy lány ül a lépcsőn, félig árnyékban, félig napfényben. Haja kissé kócos, térdén seb, ujjai festékesek. Egy könyvet olvas. Máté megismerkedik a vele egyidős, vagány és érzékeny falusi lánnyal, aki már régóta segít a nagymamának bevásárolni, gyógyszert visz neki, beszélget vele.

- De jó, hogy látlak - mondja Máté halkan, inkább csak magának. - Ezek szerint valaki más is él itt...

Léna felnéz, gyorsan becsukja a könyvet, kíváncsian méri végig a fiút.

- Te vagy az unoka. Máté, igaz?

- Igen... de te honnan tudod?

- Itt mindenki mindent tud. Főleg, ha új arc jelenik meg. Egyébként Kati néni már a postást is az unokájának hiszi - vonja meg a vállát Léna.

- Akkor te biztos a falusi CIA-nál dolgozol - nevet Máté.

- Inkább a helyi titkosrendőrségnél. Csak akkor szólok, ha valaki túl gyanús. Egyébként Léna vagyok.

Máté bólint, de még nem biztos abban, hogy hogyan is folytassa. A lány föláll... leporolja a térdét.

- Szóval városi vagy. Azon ott egy zenekar neve van? - mutat a fiú pólójára.

- Igen. Az Arctic Monkeys.

- Gondoltam. Itt maximum arctic hangyák vannak hidegebb időben - bólogat Léna. Márk elneveti magát.

- Na, akkor, szia, városi fiú! Majd találkozunk. Vagy nem.

Léna felpattan a biciklijére, elteker, a porfelhő lassan ülepszik. Máté a bolt felé fordul, de még visszanéz utána. A könyv a lépcsőn maradt. A címlapon „Az elveszett idő kertje” olvasható. A két gyerek lassan összebarátkozik. Léna a saját szabályai szerint éli az életét, fürdik a patakban, fára mászik, ismeri a madarak hangját, történeteket mesél régi háborús sebekről és elfeledett kincsekről. Ahogy telnek a napok, Máté lassan átáll erre a másik világra. Megtanulja, hogyan kell figyelni a természetre, nevetni, észrevenni az apró szépségeket.

Egyik este, mint egyébként mindig, a ház csendes, csak a tücskök ciripelnek kint. A ventilátor lassan, fáradtan forog a nagymama mellett. Máté a szobaajtóban áll. Kati néni az ágyban fekszik, a szeme nyitva, de a tekintete messze jár.

- Mama, kell valami? Hozzak vizet?

- Nem... már megvan mindenem... csak az a doboz kéne... ott hagytam... a malomnál... Vagy a nyárfa alatt? Ahol Imre mindig várt... - motyogja, mintha félálomban beszélne.

Máté megtorpan, szinte nem is tudja, hallotta-e rendesen.

- Milyen doboz, mama? - kérdezi óvatosan Máté.

- Titok... az is marad... de aki megtalálja, annak elmondja a nyár, amit én elfelejtettem.

Lassan lehunyja a szemét. Máté csak áll egy darabig az ajtóban, aztán halkan becsukja maga mögött.

Máté elmeséli Lénának a nagymama titokzatos mondatát, és közösen elhatározzák, hogy utánajárnak a „doboz” rejtélyének. Ez lesz a nyár „küldetése”, amely során a két gyermek barátsága kezd elmélyülni.

Másnap délelőtt a faluvégi réten ülnek egy fa alatt. Léna kavicsokat dobál, Máté a fűben fekszik. A háttérben messze egy traktor zúg, a nyári levegő lassú és poros. Máté hosszan hallgat, aztán megszólal.

- Tegnap este a Mama mondott valami furcsát.

- Ő gyakran mond furcsát - néz a fiúra féloldalasan Léna.

- Ez most más volt. Azt motyogta, hogy „a dobozt ott hagytam a malomnál. Vagy a nyárfa alatt. Ahol Imre mindig várt rám.” Tudsz valamit erről az Imréről? Ő csak nagymama régi szerelme lehet.

- Nem... de a malmot tudom, melyik lehet. Már csak egy rom, benőtte a gaz. A régi időkben ott működött a falu malma... de rég elhagyta mindenki. A nyárfa is ott van mellette.

- Szerinted csak álmodott?

- Lehet. De az is lehet, hogy nem - felkap egy kavicsot és messzire elhajítja. - Szereted a rejtélyeket?

- Kiskoromban Sherlock Holmes akartam lenni. Mostanában inkább csak... nem akarok unatkozni.

- Akkor itt az alkalom, városi fiú - pattan fel Léna. - Elmegyünk a malomhoz. Ma este. Senki nem fog zavarni, és a naplementében kevésbé ijesztő. - Hozz zseblámpát! Meg zsemlét is, ha sokáig maradunk.

De későbbre halasztják az odamenetelt, mert előtte még nagyban nyomoznak. A két gyerek keresni kezd. Faggatják a falubeli öregeket, térképeket rajzolnak, régi fényképeket nézegetnek, kilesik Kati néni motyogását. A nagy keresés lázában Máté és Léna egyre közelebb kerülnek egymáshoz. Egymás társává válnak, még ha kissé civódó, évődő módon is. Egy meleg, vihar előtti estén, amikor már majdnem feladják, Léna azt mondja, hogy „Ha megtaláljuk, azt kívánom, sose felejtjük el ezt a napot.” Kissé később ott, a régi malom tövében, ahol a kőfalat már benőtte a repkény, megcsókolják egymást. Megtalálják a dobozt, benne sárguló fényképek, levelek, egy medál, egy kicsi napló. A nagymama fiatalkori szerelme, Imre, a faluból elhurcolt zsidó fiú volt, akit sosem látott többé. A nagymama nem magának őrizte meg ezt a dobozt, hanem azért, hogy valaki egyszer megtalálja és emlékezzen a régi időkre.

Nem is várja meg, hogy a gyerekek megtalálják a dobozt. Mire visszaérnek, Kati néni aznap éjjel meghal.

A temetés napján Máté és Léna együtt olvasnak fel a naplóból egy részletet, és elássák a dobozt egy fa alá, amit ők választanak ki. Együtt. Valahol egy határszéli réten.

Eltemetnek egy doboznyi múltat, de magukkal visznek egy életre szóló nyarat. A nyár végén pedig, amikor Máténak haza kell térnie, érzi, hogy valami végérvényesen megváltozott. A világ ugyanaz, de ő már nem ugyanaz a fiú, mint aki ide érkezett.

Horváthné Emi

Nyár dala

Szellő suhan, aranyló Nap simogat,
búzaszőke mezők fölött suhannak a sugarak.
A fák lombja halkán suttog, ring a tó,
a csend lágy ölében pihen a kék hajó.

Mézízű hajnal nyúlik a dombok felett,
nevetve köszönti a nyíló életet.
Színes virágok bontanak szárnyakat,
a szív halkán dobban, mint könnyű madarak.

A nyár forró csókja a bőrön ég tovább,
esti illatokban úszik a lombos világ.
Csillagok peregnek szerteszét az égen,
s álmunk ring a végtelen, tiszta fényben.

Horváthné Emi

Kis Japán kaland

A nyári hőség finoman remegett a Japán kisváros utcái fölött. A lány lassan lépkedett a lampionok fényében, kezében egy régi fotóval. Az emlék szinte tapintható volt: a fiú, akit gyerekként ismert, most valahol a tömegben. Ahogy a cseresznyevirág-mintás jukaták és a nyári fesztivál illata egybeolvadt, megpillantotta őt. Ugyanaz a szelíd mosoly, ugyanaz a fény a szemében.

A fiú észrevette. Pillantásuk találkozott, és mintha egy pillanatra megállt volna az idő. Az emlékek és a nyári szellő gyengéden fonták körbe őket, miközben a város távoli zaja halkulni kezdett, és csak ők ketten maradtak ott — a múlt és a jelen küszöbén.

Petres Katalin

Késő délután

Piros pompában izzik a táj,
pőrére perzselő napsugár
pirosló pipacsok szirmai
már a nyár öröm táncát lejt.
Szél szárnyán hűvös közelít,
az est enyhítését ígéri.
Pillangók pihennek csendesen,
mint mély emlékek a lelkekben.
Fáradt fájdalom felszabadul,
egy kis könnycsepp majd elszabadul,
míg percek peregnek konokul...

Petres Katalin

Pipacs posta

Szelíd szellő ragyogó fényben
piros pipacsokat táncoltat
a szürke kerítés tövében.
Vékony száraikon lobognak,
mint pompás pillangók szárnya.
Pajzán pillanatra szédítenek,
hogy siettemben megálljak,
egy hirtelen fotót készítek.
Hiszen hamar hervad a virág.
Mikor meglátod, akkor örülj!
Nélkülük sivárul a világ,
velük minden lélek felderül.

Zsatkovics Edit
Sommertime 1. 2. 3.

Nyári reggelen
liliommal öleltél
édes emlék vagy

édes emlék vagy
hervad már időm napom
Te felemás nyár

Te felemás nyár
delejezd Mars nyilait
Vénus leánnyal

Örömöm nyár vagy
maradj itt adj reményt
csillag ne hulljon
tavaszról jött napszály
lépdelj leandert.

Zsatkovics Edit

Tanka

kérdezd a tengert
apály és dagály miatt
partra vetnél-e
hisz belevesznék azúr
kék szemed hívásába

Buglyó Juliánna

Fürdőzők a tóban

A habos bárányszerű felhők alatt,
aranyló színben izzik a Nap.
A tömeg tolong a strandokon,
tenyérenyi hely sincs a homokon.

Aki egy kicsit furfangosabb,
más hely lesz neki a fontosabb.
Titkos, tiltott hely után kutat,
talán ilyen zugra akadhat.

Idilli langyos víz hűsítő,
vonz, odahúz szinte szédítő.
Apró csobbanástól hullámszó,
megmártózni benne vibráló.

Párosan érkezve csábító,
az érzéseket megindító.
Kalandra hív itt a természet,
gyönyörűséggel elkényeztet.

Pászogó, simogató szellő,
megerősített csábos erő.
Mára csak annyi gondjuk maradt,
pásztorórán le ne bukjanak.

Buglyó Juliánna

Safari a szigeten

A csillagok még le se léptek az égről,
a Nap épp elhagyta az éjszakát.
Dzsippek már sort álltak a füves pusztánál,
ismeretlen világba vigyék az érdeklődőket.
Izgatottan helyezkedik ilyenkor a magamfajta,
hiszen nyitott oldalak nem tűntek védelmezőnek.
Hol elefánt csorda, hol vaddisznó konda vonul a közelünkben,
szinte szájtátva nézzük őket. Ilyen közel jönnek!
Ismeretlen élőképek sorjáznak egymás után.
Pávák boldogan nyitogatták tollaikat,
mintha legyezni akarnának bennünket vele,
vagy mutogatni, nekik milyen titokzatos tollazat adatik.
A vadvirágos rétet apró tavacskák szelték,
ott már a tavirózsák bontogatták szirmaikat.
Vígkedélyű madarak füttyei kísérték az úton,
göröngyök közt az autó csúszkált alattuk.
Kamerák villogtak, fotók örökítették a ritka pillanatokat.
Míg egy távcső fókuszába egy leopárd is fennakad,
épp vadast lakmározott, a látvány lenyűgözött.
Hosszan figyeltük, az izgalomtól képtelenkedve,
hogyan marcangolódik szét a vaddisznó teste.
A tápláléklánc megvalósulása itt ez élesben!
Bizarr dolog elhagyni az autót is,
egy csapat makákó ugrott a helyünkre.
Szétkapták a reggelinknek csomagolt elemózsiát,
habzsolták a banánt, marták a szendvicset,
még a gyümölcsleveket is benyakalták.
Nem lehetett haragudni, ez a safari buli.

Buglyó Juliánna

Nyár, már nélküled

Az enyhülő lég kiváltotta az izgalmat.
Hová menjünk nyáron pihenni?
Gyakorta a tengert választottad,
szeretted a testedet hullámokkal is simogattatni.
Idén tavasszal nem történt semmi,
se terv, se bódító ábrándozás.
Elmentél, magamra hagytál,
maradt nekem a kiábrándulás.
Nincs kívül már a fodrokon ringani,
a parton pihentetően napozgatni.
Talán olykor fentről figyeled,
milyen szomorú ez nekem.
Álom csupán már az ölelő karod,
sivár nélküled minden napom.

lochom Zsolt

Várj

fázol – és nincs
ki betakarjon,
gyertyákat gyújtok,
ne lássam oly
sötétnek
az életet.

álmatlan éjszaka
csodáért könyörgök
kesergő imám
hallod-e odafönn?
mily balga sokszor
az ember
csodára vár
boldogság helyett.
türelem...

- rózsafüzér -
ki mer szeretni
az él igazán,
s számára virág
nyílik
századunk gazán.
nyáréjszaka van
mégis – fázok
s csak rád várok!

lochom Zsolt

Lényeg

Életünk lényege: az őszinte szavak,
Együtt nevetni és álmodni nagyot.
Csak akkor értjük, mi mennyit ér,
Ha éltünk dele már tova lett.

Hidakat építs a falak helyett,
Ne elzárd lelked, legyél nyitott.
Ha mindenki csak a saját világát éli,
Elveszhet, ami igazán fontos.

lochom Zsolt

Csak egy pillanat

A folyó partján ült, egyedül, szótlanul. Az élet sodrása rég elszippantotta mellőle azokat, akik fontosak voltak. A víz lassan kavargott, tükrében meg-megrebbentek az alkonyi fények. Ekkor pillantotta meg: egy kérész röppent ki a hullámokból. Szárnya finoman csillogott, táncot lejtett a levegőben. Légies volt, szinte földöntúli.

Elmosolyodott. A pillanat tökéletessége, a szépség tiszta formája ott volt előtte. Ám, ahogy jött, úgy tűnt el. Egy madár árnyéka suhant, és a tiszavirág eltűnt. Szíve megremegett, de nem keserűségből.

– Még a legrövidebb boldogság is megéri – gondolta, és először érezte: nem is olyan magányos. Az élet megmutatta önmagát, tiszavirágként. Csak észre kell venni a csodát!

Kovács Attila

Nyári mozaik

Tó felett vibrál a hunyorgó Nap,
hullámokkal dobban a szívvel.
A nádas felett sirályok perelnek,
mint labdázó gyerekek.

Susogó szellő lebbent,
néhány vitorlát,
kikötött csónakok közt,
törött a rozsdás korlát.

Kopottan jönnek elém,
a nyarak mozdonyfűttyös,
csobbanó emlékei,
még ha nem is kérem.

Vízbe lógatott boldogság,
ölelések, fröcskölés,
szenvedély, vidám nevetés,
csillogó vízcseppek.

Magnó kazetták szétszóródtak a pléden,
papucsok sorakoznak a lépcső szélén.
A lángos illata pufók arccal jön felém,
rejtőzve a hársfák rejtekén.

Naptejes bőrök feszülnek,
s lötytyedtnek izzadó sminkben.
Vígan csacsogó lányok adnak,
szivárványt a múltó nyárnak.

Kovács Attila

Nyári álom

Fülledt éjben forgolódom,
a párna arcomra,
mély álmot suhint.
A csillagok kacagnak,
maguk dallama szerint.

Az erdő csendes szelíd,
szerényen hajolnak a fák,
a nyári hőség ölében,
árnyékuk mentő,
hordozó bölcső.

A nagy tölgynek lakói,
egy-egy ágon pihegnek,
mint tarka bélyegek,
befűzve gyűjteménybe.

Szuszogó kis lelkek,
zizzenő, csontok,
verdeső tollak,
fakó szárnyak remegnek,
rezzenő lábak, csápok,
mind esőre várnak.

A nagy zöld levelek,
némi fényt eresztenek,
a teliholdnak feszülő,
estének.

Vadháló tövében fekvő őzek,
fáradtan heverésznek.
Az eget kémlelik szüntelen,
míg fülelnek minden neszre,
vágynak hűsítő esőcseppre.

Legyek is lustán ásitanak rájuk,
majd körbe repkedik gazdájuk.
Egy-egy nagyobb szellő,
dobja messzebb nyüzsgő rajuk.

Nem vadásznak
az Ég dörren néha vakítón,
perzselőn susogva.
Isten nyomkodja ki az égi tömlőt,
mint még sose azelőtt.

Kovács Attila

Nyári hangok és képek

Pára sem ül már a tájra,
csendesen perzsel már,
az ébredő Nap szikrája,
míg szellővel lebben a nyár.

Magába zárkózott az iskola,
zsivalytalan sóhajtozik,
megkapirgált padok körül,
mintha könnyezne fala.

Az öreg cseresznyefán lógva
gyerekhad csacsog zsongva,
útszéli portól lepve,
boldog vidáman magot köpve.

Alig ruhában az ember,
kutat árnyék után,
perzselt szemhéjjal,
ásít, izzad homlokán.

Kiszáradt a patak is,
nem kell követ dobni a vízbe,
nem hallani nem csobog,
a gőzös sem jön nem pöfög,
bár az nem füstöl máskor se.

Izzik, vibrál minden,
szorongat, markol a hőség,
csobbanó kutyák pöffeszkednek,
kopott öreg medencében.

Mégis szép a nyár, kedves,
visszatérő öreg szerelmes,
emlékeket hordozó pad,
megpihensz rajt magad,
mint patinás feszület.

Kérges kézből kihullt,
kapák őrzik a szőlőt,
a pince húsében,
ízezebb a csók,
minden olyan lelassult.

Bogrács szagú telkek,
az esttel elszenderegnek,
a nyárfák lehelete csendre int,
tücskök is álmosan hegedülnek.

Pitterné Nyilas Enikő

Első találkozás

- Nyári pillanatfelvétel -
(Enikő – szócseppek)

Nem mentek ki a partra,
egy kerthelység asztalánál ültek.
A tenger lelkükben ringatózott,
kisimult és áradt,
amikor egymás szemébe néztek,
hol öröm volt, hol bánat.

Nem értek egymáshoz,
csak beszéltek, beszéltek.

A férfi bársonymeleg hangon szólt,
ha közben elhallgatott,
a csend mosolygott.
A nő csilingelt, szeme fénylett,
szavai, mint a bűvő patak,
megcsillanva törtek elő,
közben szíve titok maradt.

Így telt a nap. Első és felejthetetlen.
Mint egy kamaszszerelem.
Mesékkal, szavakkal, együttlélegzéssel.
Egymás szemében félénkszép ígérekkel.

A búcsú rövid volt. A vonat befutott.
A férfi hirtelen ölelte át a nő derekát
és a váratlan közelség felébresztette vágyát,
két kezébe fogta a kedves arcot,
és csókolta szemét, száját.
A nő lehunyt szemmel látta a szívárványt.

Pitterné Nyilas Enikő

Ez a június más, mint a többi

(Enikő – szócseppek)

Vasárnap délután, bágyasztó meleg.
Lehunyt szemem mögött betűk sokasága.
Versnek állnak össze, vagy egy levélnek,
vánszorognak, érzik, hogy szenvedek.
Aztán szétszaladnak, mint apró hangyák,
Kik egy felhőtől megzavarodva az esőt várják.
Elemészti gondolatom a forróság.
Nincsen célja, szárnya szavaimnak.
Nem tudom, mit hoz a holnap,
az utcán alélt autók rohannak.

Pitterné Nyilas Enikő

A nyárról kérdezel?

(Enikő – szócseppek)

A perzselőről, az égetőről,
vagy a szelíden melengetőről,
amikor a délutáni Nap
végig cirógat
a fűzfásátor alatt,
és te lehunyt szemmel
visszaidézel egy régi nyarat,
és benne őt, aki szerelmével eláraszt,
akitől életed lassan múlófélben
most mégis új értelmet kap,
mert eljött, és míg itt volt,
a tenyerén hordott,
leste minden kívánságod,
legyőzött minden akadályt,
fájdalmat, forróságot és fáradságot,
vonatra szállt negyven fokban,
hogy lásson téged mosolyogni, boldogan,
tenyerében elhozta kedvenc gyümölcsödet,
a vízparton átölelt,
gyönyörködve nézett
ahogy az érett fügébe harapsz,
édes mosolyra fakadsz,
és szemedben a csillagok felragyognak,
a hullámok a parti kövekhez csapódnak,
és te érzed, ezek a pillanatok,
már örökre megmaradnak.
És már mindegy, mit hoz a holnap,
mert a legszebbet hozta el,
a megálmodott, igaz szerelmet.

Mondd, barátom,
a nyárról kérdezel?
A perzselőről, az égetőről,
vagy a szelíden melengetőről?

Brettnerné Ónadi Krisztina

Napra forgó napraforgó

Sárga szirmom körbe-körbe,
Sárga por hull róla földre.

Reggel kelet, este nyugat,
Láthatod a szirmaimat.

Arany tenger körülöttem,
Apró magból szárba szöktem.

Kicsi voltam, nagyra nőttem,
Szép a világ körülöttem.

Aranysárgán szirmot bontok,
Napról, fényről mesét mondok.

A nyár nagykövete vagyok,
Tányérom is, mint nap ragyog.

Aranysárga szirmot bontó,
Napról, fényről mesét mondó,
Napra forgó napraforgó.

Brettnerné Ónadi Krisztina

NapraForgó

A sok zöld mező néhány nap alatt sárga mezővé változott,
S rajta keletről nyugatra, majd nyugatról keletre millió napraforgó fej forog.

Forognak rendre, mert ez a rendje...,
A Napot követve...,
Mi felkel keleten, s nyugaton lenyugszik este.

Fentről a Nap nézi nevetve,
De jó, a zöld mező most sárgára van festve!

Sárgán és fényesen az égen Egy,
A földön millió nap ragyog,
Köztük lágy szellő vidáman andalog.

Nappal a Nap nézi, éjjel a csillagok,
S velük együtt talán az angyalok...

S nézem én is. Oly gyönyörű!
S a látványtól szívem boldogan dobog.

Brettnerné Ónadi Krisztina

Napraforgók nyíljatok!

Napraforgók nyíljatok,
Sárga szirmot bontsatok,
Sose szomorkodjatok!

Napraforgók nyíljatok,
Lenge széllel játszatok,
Könnyű táncot járjatok!

Sárga mezőt fessetek,
Legyen jó a kedvetek,
Kék égre nevessetek!

Napra forgó! Napra! Kész.
Nyári mező, nyári rét.
Napraforgó szerteszét...

Schlager Anikó

Pipacshullás

Tűzpirosba öltöztetem szívem,
beragyogom a végtelent,
lábujjhegyre állok, pördülök,
ruhám hullámszásába szédülök.
Újra lélegzem a bőrömön át,
érezem tenyered sima vonalát.
Még a szellő is beszáll a játékba,
combom csiklandozva belekap szoknyámba...
Kihullanak fejemből a gondolatok,
biztos tengely mentén forgásban maradok.
Elcsitul a világ, a sodrás beragyog,
körülölel az élet, újra boldog vagyok!
Forog velem a világ, cikázunk benne mind,
érezem a magasból a Jóisten rám tekint.
Szelíd nézésével áldást hint le rám,
tűzpiros táncom égszínkékre vált.
Pipacsok szirmai hullanak le rám,
a szoknyám még pörög
és tűzpiros lett a szám.

Schlager Anikó

Fiókba zárt szerelem

Fotelemben ülve komódom bámulom,
faragott mintáját lelkemre rajzoló.
A legalsón tétován, borongón átsiklom:
benne feketébe öltözve pihen a fájdalom.
Olykor, mikor már feszíti komódom,
akkor ölbe veszem és megcirógatom.
Együtt sírok vele, megvigasztalom,
majd gondosan bebugyolálom és visszarakom.

A pajkos szerelmes a minap nagy vihart kavart,
kihúzogatta sorra a környező fiókokat.
Jázmin illata kiáradt a szűk résen át
bódultsága belepte az egész szobát.

A józanság bölcs fiókjára is ráfonódott,
az szárnyat növesztett és kereket oldott.

A gyermeki, játékos, derűs fiókom
jót szundikált a jázminos vánkoson.
Pendelyét friss, májusi illat járja át,
tűcsök primások kísérték eperízű álmát.

A hit fiókom stabilan megmaradt,
hetente hordom bele az áldásokat.
Biztos kéz tartja, legyen bármi is,
ha nagy lesz a káosz, rendre utasít.

... de van itt egy fiók, hajthatatlan nagyon,
a tényekkel, érvekkel folyton csak dacol.
Görgeti édesded álmát maga előtt,
bánja is, hogy a meséből a főhős megszökött!
Ideje fülön csípnem és lelkére beszélnem,
bele ne ragadjon a fájdalmas mesébe!

Az esztelen szerelem lángját ezennel kioltom,
megmaradt, forró parazsát becsomagolom.
Aranypapírba gondosan belegöngyölöm,
beletemetve ezernyi szédítő örömöm
ékes masnival gyengéden átkötözöm.

Égi ajándékként őrzöm titkos fiókomban,
ujjaimmal a masnit finoman végigsimítva...

Schlager Anikó

Röpke szerelem

Ablakomba betódul a nyár,
megkopott vágyam ébredszik már
eső öntözi lelkemet, egyre csak vár...
egy kismadár az ablakomra száll.

Énekére dalra fakad szívem
tarka lepkék táncát felidézem
ontja a táj egyre csak illatát
bejárja lelkem megfáradt zegzugát.

Ökrös Renáta

Nyár a Rónán

Ragyog az Ég a mező felett,
Fű hajladoz a szél nyomán.
Vadvirágok illatával telt
A lég, pocsolya csillog eső után.

Mezítláb lépek a zöld gyepen,
Vagy magasra nőtt fűszálak között.
Kíváncsi madár halad velem,
Itt röpköd a fejem fölött.

Tócsák csillognak, puha sárban megyek,
A kósza szél hajamba kap,
Messziről látszanak a kéklő hegyek,
Sejtelmesen, éppen csak.

Pillangók lebegnek a virágok között,
Lenge szárnyak csodaszép.
Fecskék cikáznak a rét fölött,
Pocsolyákban tükörkép.

Kolomp hangja zeng a túlparton,
Át, a csatornán híd vezet.
Siet a gulyás, hogy delelőre hajtson,
A szürkegulya megpihent.

Remeg a levegő, esőtől nedves,
Fátyolában varázs kép dereng.
Ámulva nézem, minden olyan csendes,
Elmúlt a látomás, tovább megyek.

Hirtelen jött zápor után,
Ritkán látni délibábot.
Kint lenni igen korán,
Egyszer láttam, csodaszép volt.

Ökrös Renáta

Harmatos reggel

Hajnal van. Álmosan nyújtózik a táj,
Pironkodva bújik elő a napsugár.

Varázsos, festői látvány ez,
Nézem a vadvirágos szőnyeget.

Szikrázó gyöngyszemek ragyognak,
Ékes másai éji csillagoknak.

Az ébredő napsugárban kósza fellegek,
Arany piheként lebegnek.

S ahogy kúszik előre a fény,
Szívemben úgy ébred a remény.

Lábam alatt kopog a járda,
Visszatérít engem a valóságba.

A rózsákról harmat gyöngy pereg,
Szellő nyomán levél integet.

Igazi, csodaszép harmatos reggel,
Ilyenkor békesség tölt el.

Ökrös Renáta

Nyári mesék

A tűz fénye körül ölel minket,
Ahogy a múlt köt össze végleg.
Csendben beszélgetünk, szinte sűgva,
Emlékezünk a messzi múltra.

Kijártunk a csatornára úszni,
Az erdőbe számháborúzni.
Szalonnát süttöttünk a tűznél,
Jaj, de finom volt a kenyér!

Magas fűben kergetőztünk,
Hajladozva zizegett köröttünk.
Friss harmattól ázott a ruhánk,
Pitypangoktól fehérlett a táj.

Ezernyi vadvirág, csodaszép szőnyeg,
Akkor még a Múza nem ihletett meg!
De a játék, ragadott magával,
Versengtünk a szöcskék hadával.

Vidáman fontuk a gyermekláncfűvet,
Ez díszítette a leányfejeket.
Köveltük az árkok vonalát,
Addig mentünk míg látszott a ház.

Ott leültünk a gyepen, vártunk,
Néha fácánt vagy őzet is láttunk.
Sünök neszezték a magas fűben,
Esti szürkületig pihentek éppen.

Pattog a tűz. Csillám parázs lövell,
Emlémemre egy társam felel.
Régen láttam, szinte nem is ismerem,
Poharam feléje emelem.

Lassan beszél, szinte álmodozva,
Talán visszatért arra a hajóra
Mélyén szüleivel utazott,
Csodaszép tengerpartról álmodott.

Ott mélységesen kék volt az Ég,
Napsütéstől ragyogott a lég.
A párt homokja tiszta, és fehér,
Azúrkék tenger az éggel összeér.

Kagylókat gyűjtött, bűvárkodott,
Apró halakat láthatott ott.
Szivárvány szín zátonyok,
Víz ringatta tengeri virágok.

Ahogy beszélt, magával sodort,
Szavaival festett habos hullámfodort.
Elbeszélte a tenger moraját,
Szikláról csapódó víz hangos robaját.

Sorra meséltük múltunk titkait,
Szinte ittuk egymás szavait.
Emlékezni jöttünk, visszajárunk,
Egész évben mindig idevagyunk.

Lobog a tábortűz az éjszakában,
Elmerültünk az emlékek tavában.
Fölöttünk csodaszép csillagpalást,
Az égen üstökös suhan át.

Kormány Gábor

Szivárvány...

Mézillatú nyár jázmin permete lebben
Nyár végi esőktől újra nedvesebben,
A Nap, mint az olaj, a hegy mögött fénylik,
A lanka virágait fénnel ékesíti,
A domb mögött sok kalász rejt sárga magot,
Aranypor festi át a lenyugvó Napot.
A varázs tündöklő, s ahogy árad a fény,
Szivárvány húz ívet a föld anyaszívén...

Kormány Gábor

Nyári nap

Egy gyönyörű, szép nyári napon,
hol mozdulatlan a nyugalom,
egy felhő sincsen most az égen,
mikor minden pihen és tétlen,
tűnődöm ezen a világon,
mindazon, amit benne látok,
a Nap is olyan fényes, ragyog,
és én is olyan boldog vagyok.

A levegő itt meg se moccan,
hisz minden olyan mozdulatlan,
testetlen, könnyed, mint egy álom,
levél se rezzen most az ágon,
a fecske is csak csendben pihen,
nem ficserészik művészien,
a nádas, mintha hallgatózna,
mintha valakit védne, óvna.

Így tűnődöm e szép világon,
most minden olyan, mint egy álom,
mintha a menny lenne címezve,
belekódolva a szívembe,
hol béke árad, és nyugalom,
nincsen gyász és nincsen fájdalom,
mesevilág e földi élet ...
bárcsak soha ne érne véget!

Kormány Gábor

Nyár, szerelem...

Még izzik a Nap
virágok nyílnak a nyárban,
bőröm ha hozzám érsz
lúdbőrzik önmagában.

Még kívánlak,
mint költő a múzsát,
mint éhes madár az
útszéli búzát.

Csillogó szemedből
sugároz szíved...
mint lepke száll virágra
nekem te vagy a sziget.

Más boldog, ha van
hatalma, ereje, kincse,
mi tudjuk, minden hiába,
ha szerelem nincsen!

Hoffmann Ottóné

A remény szárnyán

A remény ott él bennünk, Mint lágyan
Szőtt álom s egy hosszú út.
Ha elborul is néha az Ég,
Ő világít bennünk, mint a mécses és fény.

Mint gyermek hangja a nyári réten,
Úgy szólal meg melegséggel a szívekben.
Szól: Ne félj, itt vagyok, a jövő
Dalát dúdolom szépen.

A boldogság nem mindig harsány szó,
Néha csak halk puha simogató.
Egy ölelés, egy őszinte tekintet,
A néma csend, mely a szívből ered.

A remény az, ami kézen fog halkan,
S elvezet minket a mosolyon könnyön át, s
Elhozza számunkra a lélek nyugalmát.

Hoffmann Ottóné

Örök búcsú

Elhalványul a hajnal fénye,
Ám a szívem őrzi minden lépted.
Nem vitt el tőlem az elmúlás, csak
Láthatatlan lett lényed.

Suttog a szél, nevedet őrzi,
Csillagként fénylesz az
Éji sötétben.
Minden emlék a szívemben él,
Sosem vész el.

Bár kezem már nem érint Téged,
Hisz örök időn túl vársz
Egy másik világban, én ott leszek,
Ha újra hívsz halkan.

Most könnyű szellőként hozzád
Simulok, mint alkonyi fény,
Mi csendben ragyog.

Nem zárhat el Tőled sem idő,
Sem távol, hisz szívünk egy
Ritmusban dobbant, míg élek
S örökké.

Hoffmann Ottóné

A lélek fénye

A lélek nem csillag, de láthatatlan fény,
Minden szerető szívben benne él.
Titkon ölel és lágyan hozzád beszél,
Azt súgja élni annyi, mint hinni,
Hogy van akiért.

A lélek békét hint a zajos világon át,
Meglágyít szívet és nyugalmat ad át.
S ha vándorúton fáradtan megállsz,
Csendben súgja kérlek menj tovább!
Az álmok mélyén, s a mindennapok zaján át,
Ő az, aki csenddé tesz bajt és hiányt.
S ha lehull földi létünknek ideje,
A lélek lesz, ki felemel az örök életbe.
Ott nincs már szó, csak fény ölel át,
S örökké zengi szép volt ez a világ.

Veress Mária

Szerelmes nyár

A Balaton csodás csendes
izzik a Nap szinte éget.
Lusta a víz, csobban csendben,
hullámot vet, selymes fényben.

Nyár illata a fák alatt
csókol a csend, úgy simogat.
szívem lüktet, szíved rezzen,
én meg nézlek szerelmesen.

Ahogy nézlek elmerengve,
szellő suhan át az esten.
Ne szólj semmit, nem kell beszéd,
csak a perc kell, mi bennünk él.

Lusta holdfény fátyla lebben,
szemed tüze szinte perzsel.
Szerelmünknek édes titka,
az időt is megállítja.

Veress Marika

Vidám a nyár

Lombok között sétál a Nap,
vígan dalolnak madarak.
Kavics csobban víz tetején,
hármat ugrik, mire leér.

Fagyi olvad, csurog, csepeg,
vidám a nyár, szinte nevet.
Ragad a kéz, ragad a száj,
gyerekektől hangos a táj.

Sül a kolbász kerti grillen,
mire megsül, meg is eszem.
Addigra már én is égek,
piros leszek, mint a retek.

Napernyőnket viszi a szél,
kiabál is már a szomszéd.
Ott slambuc fő, száz szúnyog jön,
még két darázs is beköszön.

Mikor aztán elfáradunk,
szép lassacskán meg is nyugszunk.
Este pedig mesél a szél,
úgy horkolunk, mint a medvék.

Veress Mária

Nyár a hegyen

Zöldbe borult a hegytető
madárdaltól zeng a tető.
Fénylő Ég és zöld gerinc,
hús sziklák közt fenyő int.

Sziklák falán a vízesés,
csodálatos az ébredés.
Repedésben kisvirág van,
szépen virít a forró nyárban.

Szellő lép a fák ölébe,
szirmot ringat egy szellőcske.
Lombkoronák között napfény,
beszél a csend, a fák nyelvén.

Garami Nelli

A VIZSGA

A lehető legrosszabb tételt húzta ...Ránézett a nyomtatványra és tudta, elbukta az egészet. Vége, nincs tovább...Megbukik...A sok álom, amit a nyárra tervezett, most mind szertefoszlott. Nem lesz hegyi túra, sem balatoni nyaralás, de még csak a hétvégi házukba tervezett haveri bulizós parti is elmarad. Apja megmondta: ha nem érettségizik le, egész nyáron tanulnia kell a pótvizsgára...Hm...Még egyszer ránézett a papírra, magában motyogott...: Lírai műfajok...Nem jutott eszébe semmi...Talán elégia vagy óda? Nem emlékezett semmire...A mondatelemzést sem csinálta meg...Az idézeteket sem tudta a költőkhöz társítani...Valamit odafirkantott a lapra, aztán kísértelt a tereméből...

Garami Nelli

NAGYMAMA VIRÁGAI

A középkorú asszony egyik karján kosár lóg, másik kezével unokája, a kis szőke fürtös Niki kezét fogja. Szombat van, piacnap. Az asszony hetente eljár a piacra, általában friss zöldségért jön. Most, mivel elkezdődött a vakáció, s a kis Niki nála nyaral, együtt mennek vásárolni...Reggel fél nyolc van, de a standok előtt néhány helyen már sorban állnak az emberek.

- Mama, nem veszünk cseresznyét? - kérdezi a kislány, s rámutat a halomban álló piros gyümölcsre.

- Nem cseresznye ez, te lány, hanem meggy. - felel a nagyi.

- Akkor vegyünk meggyet, jó?

- Jó. - a kofa azonnal méri is a kívánt mennyiséget.

Továbbmennek. A kosárban friss uborka, paradicsom, paprika, meg a meggy.

A zöldséges standok mögött a virágárusok kínálják szebbnél szebb portékájukat. Az asszonynak különösebben nem tetszenek a sokszor festékkel "felpumpált" virágok. A kislány viszont odavan örömeiben a sok színes virág láttán.

- Mama, vegyünk virágot is! - kiált fel lelkesedve és rámutat a helyi virágkertészeti természetellenes kék színűre festett virágaira.

- Veszünk virágot is, de előbb végignézzük, hol kapható a legszebb virág.

A virágos sor végén egy anyóka árulja virágait. Egy kannában a maradék négy csokor kerti virág. Az asszony rámutat a bordó kardvirág-csokorra és megkérdezi:

- Mennyiért adja a kardvirágot?

- Két euró az ára...- válaszolja csöndben a néni.

- Mennyi? - kérdezi az asszony, mert nem hallotta, mit mondott a néni. A néni megijedt, azt hitte sokallják a két eurót, ezért így szólt:

- Ha sokallja az árát, elviheti egy ötvenért is.

- Dehogynem sokallom, dehogynem sokallom...- felelte az asszony - csak nem értettem, mennyit mondott először.

- Két eurót...- mondta a néni szemlesütve. És akkor az asszony belenézett az anyóka szemébe és hirtelen fél évszázaddal fiatalabbnak látta magát. Újból kislány volt, az a kislány, aki a nyári vakáció nagy részét vidéki nagymamájánál töltötte. Az a kislány, aki szombatonként a piacon árult a nagyival. A gyümölcsön kívül virágot is árultak, kerti virágot szép csokrokba kötve. Volt ott minden: rózsza, margaréta, dália, oroszlánszaj (amit ők tátikának hívtak) és sok-sok rézvirág (amit akkoriban cíniának hívtak).

Az asszonyt elöntötte az a rég elfeledett érzés, amit a nagymamája mellett érzett gyerekkorában...Ránézett az anyókára, aztán a vödörré. Most vette csak észre, hogy

a kardvirágon kívül milyen virágok vannak a vízben. Rózsa, margaréta, dália, tátika és sok-sok cínia. Ugyanazok a virágok, amik annak idején a nagymama kertjében is nyíltak...

- Elviszem az összes csokrot! - mondta az asszony.

- Az összeset? - kérdezte csodálkozva a néni.

- Igen. - válaszolta az asszony, közben nagyon ügyelt, nehogy könnyezni kezdjen...Hiába, az emlékek...

- Nyolc euró lesz, de így, ha elviszi mindet, elég lesz hat euró - mondta szelíden az anyóka.

Az asszony elővett egy tízest, odaadta a néninek, átvette a virágot és elkészönt.

- Várjon, édeském, itt a visszajáró pénz! - kiáltott utána a néni.

- Tartsa csak meg, az a magáé...

- Hát...akkor nagyon szépen köszönöm, áldja meg az Isten a jóságáért! - hálálkodott az anyóka.

- Én köszönöm...- mondta az asszony és kézen fogta kisunokáját, aki egész idő alatt ott szökdécselt mellette. Elindultak hazafelé.

- Mama, miért ezeket a virágokat vetted meg? Azok a nagy kékek, amiket a sor elején árultak, sokkal szebbek voltak...- mondta a kislány.

- Nem érted te ezt bogaram... - mondta az asszony és gyorsan letörölte az arcán végigfolyó könnycseppeket...

Új tanuló érkezett a nyolcadik osztályba. Egy magas, szőke, hosszú hajú, kék szemű lány: Marika. Édesapja halála után a lány az édesanyjával a városkába költözött. Marika egész eddigi életét falun töltötte, a városba csak ritkán jutott el. Nem is hiányzott a lánynak a városi nyüzsgés. Amire szüksége volt, mindazt megtalálta a falujában is, legyen az orvosi rendelő vagy posta. Kicsit félt a várostól, félt az új iskolától, osztálytól. Nagyon tartott tőle, mit fognak szólni az új osztálytársak, ha meglátják...a lábát. Marika egy születési rendellenesség folyamán lábdeformációval született: bal lába rövidebb volt, mint a jobb. A faluban, ahol eddig élt, mindenki ilyennek ismerte meg, ez volt a természetes, hogy sántít. De itt, az új helyen nem tudta, mi vár rá. Amikor az osztályfőnöke bemutatta őt az osztálynak, rögtön észrevette, hogy néhányan összenéztek, sőt elmosolyodtak a sánta lány láttán. Amikor az osztályfőnök megkérdezte, hogy ki mellé ülhet Marika, senki sem jelentkezett. Végül a harmadik padban ülő Edina mellé ültette le az új lányt a tanítónő. Ahogy a lány beült a padba, Edina azonnal elhúzódott tőle olyan messzire, amennyire csak tudott. Marika nem szólt semmit. Teltek-múltak a napok, az új lánnyal azonban senki sem barátkozott. Marika tudta, hogy nehéz lesz beilleszkednie a többiek közé. Az első kérdés, amit hozzá intéztek az osztálytársai, az volt, hogy milyen számológépe van. Amikor megmondta, hogy egy régebbi típusú, a többiek kinevették. S mikor kisült, hogy sem tabletje, sem pedig okostelefonja nincs, szinte kiközösítették. Akadtak néhányan, akik ki is csúfolták: Marcsa, Maris, telefonja hamis! Ez nem bántotta a lányt annyira, mint amikor fogyatékosága miatt gúnyolták: Santa Maria azaz Sánta Mária! -énekelték a jól ismert dallamra. Marika nem szólt erről senkinek. Édesanyja kérdésére, hogy milyenek az új osztálytársai, mindig azt felelte, hogy kedvesek. A lánnyal semmi probléma nem volt a tanulás terén, színjeles tanuló volt. Minden tantárgyban remekelt. Egy idő után Edina is "felengedett" és összebarátkozott Marikával. Ettől kezdve Marikának egyre jobb kedve lett. Ha valaki bántotta, vagy csak megpróbálta bántani, a szókimondó Edina mindig a védelmére kelt. A lányok igazi barátnőkké váltak. Marika segített Edinának a tanulásban, Edina meg cserébe megismertette a várost Marikával. A lányok együtt jártak könyvtárba, moziba. A testnevelési órákról felmentették Marikát, de ő azért szorgalmasan látogatta az órákat, a sportversenyekre is eljárt, s ott buzdította osztálytársait a többiekkel együtt. Elérkezett a tanítási év vége, itt volt az osztálykirándulások ideje. A nyolcadikosok egy kétnapos kirándulásra mentek, egy kétszáz kilométernyire levő üdülőközpontba. Nagyon szép hely volt, az üdülő területén hatalmas medencék tobogánnal, csúszdával. Ennek örültek legjobban a gyerekek. Délután fürödni mentek. Az úszni tudók a nagy medencébe, a mély vízbe, akik meg nem tudtak úszni, a sekélyebb vizű medencében lubickoltak. Az úszómedence huszonöt méter hosszú volt, csak néhányan úsztak benne. Marika hosszú nyári ruhájában egy napozószékben ülve figyelte a többieket. Ő nem vetkőzött le, szégyellte a lábát megmutatni. Ám egyszer csak felpattant, lekapta magáról a ruhát és sántítva futott a hatalmas medence felé. Ott aztán zsupsz, belevetette magát a vízbe és úszni kezdett...De hogyan úszott!? Hosszú, szőke haja szétbomlott a medencében, gyönyörű, kecses mozdulatokkal szelte a vizet.

- Nézzétek, olyan, mint egy sellő! - kiáltotta valamelyik lány. És valóban! A lány, aki eddig csak csöndben üldögélt az osztályban, alig beszélt, hirtelen feléledt, életre kelt. Hatalmas karcsapásokkal haladt előre, mígnem elérte célpontját, Balázst. Akkor vették észre a többiek, hogy osztálytársuk, Balázs fuldoklik. Látták ők, hogy alá-alámerül a vízben, meg integet, de azt gondolták, ez a szokásos show-műsorának egy része, mellyel gyakran produkálja magát szárazon és vízen egyaránt. Egyedül Marika vette észre, hogy baj van. Amikor odaúszott a fiúhoz, aki addigra már csak tehetetlenül

kapálózott, megragadta őt és kiűszott vele a partra. A többiek hatalmas üdvrivalgásba fogtak. Mindenki Marikát éltette. Balázsnak szerencsére az ijedtségen kívül semmi más baja nem történt. Az osztályfőnök azonban megdorgálta a fiút, mondván, ha nem tud úszni, ne menjen mély vízbe. Marikától meg megkérdezte, hogy miért nem szólt, hogy ilyen jó úszó. A lány csak annyit mondott, hogy ezt eddig senki sem kérdezte tőle. Aztán elmesélte az osztályfőnöknek - de addigra már a többiek is körbeülték a lányt - hogy mivel falujukon keresztül folyik a Duna, már egészen apró korában megtanította őt édesapja úszni, alig volt hároméves. Azóta rendszeresen úszott minden nyáron. Aztán mesélni kezdett. Mesélt a faluról, a mezőről, patakról, a libákról, az erdőről és a folyóról. Mesélt a télről, mesélt a nyárról. A többiek szájtátva hallgatták. Igen, a mesebeli, elátkozott sellőlány életre kelt. Marikának azonban a legnagyobb dicséret az volt, amikor Balázs odaállt elé, kezet nyújtott neki, megköszönte, hogy kimentette a vízből és megjegyezte:

- Marika, nem gondoltam, hogy ilyen jó fej vagy...!

Másnap az osztály hazautazott. Az év végi záróünnepségen Marika a kitűnő tanulmányi eredményéért kapott jutalomkönyvön kívül igazgatói dicséretben is részesült. Amiről azonban nem tudott, eljött a helyi rendőrség egyik képviselője is, aki egy "életmentésért"- emléklakettet adott át a lánynak. A kitüntetés mellé egy tárgyi ajándék is járt: egy okostelefon...

Gregó István GÖRÖG NYÁR

Igazi paradicsom, gyönyörű sziget,
szinte 'keblére ölel' téged.
Elvarázsol a tenger,
magához hív, tiszta azúrkék 'szava'.

Óriási szikla évezredek óta,
mintha koronája lenne,
csak úgy ékeskedik rajta.
Pálmafák, örökzöldek és murvafürt,
festői a táj szépsége...beleszeretsz,
elbűvöl és kivirágzik lelked.

Sétálni veled a forró homokon,
ezt feledni nem tudom.
Siklani egy nagy hajóval,
ahol könnyű meleg szél
simogatja a hajunkat.

A tengerben úszva megfiatalodsz,
könnyűbűvár is leszek, ha akarod.
Kagylókat gyűjtök neked ajándékba,
de a tengercsillagom csak te lehetsz...
ugye ezt te is tudod!

Vidám a görög est hangulata,
táncra is perdültünk rajta.
Finom a gyros, lassan eszed,
ezt itt talán elrontani sem lehet.

Belvárosi bazárok hívogatnak...szépek,
kedvesek ezek a népek.
Mikor eljössz visszavágyódsz,
hisz 'beléd égett' végleg.
Emlék már, de visszavár téged
a csodálatos görög nyár.

Gregó István
ARATNAK A SZÉKELYEK

Perzsel, szinte éget a Nap,
begyűjtik a termést az emberek.
Szorgos, kemény munkával telik az idő.
Eljött, mint minden évben ez is,
aratnak a székelyek.

Hallatszik a távolból a csattogás,
ahogy a kasza élet ütik,
jó munkához bíz eszköz kell,
így tehát jól meg is fenik.
A kislegényke is feltalálja magát,
gereblyére ül és úgy hintáz.

Szalmakalap borítja a fejüket,
így tompítják a hőséget.
Jó lenne már hűsölni is egy kicsit,
hiszen már régen kiizzadták
a finom 'aratópálinkát'.

Víg nótával 'menetelnek',
rakják a szekeret,
villáról-villára jár a kalász.
Azért egy öllel 'lábon' is hagynak
a madaraknak, hogy ők is
jóllakhassanak.

Az utolsó sorhoz érve kalászból
koszorút fonnak.
Fáradtak azért a nap végére,
de tudják, hogy megérte!

"Bort, búzát, békességet!"
Így köszönnek el jókedvvel,
hiszen tudják, hogy a holnap
kenyerét ma aratták le!

Gábor Edit
Szállj gondolat... Szállj!

Szállj gondolat... Szállj!
Könnyű lepke-szárnyon szállj

Vigaszt vígy a szenvedőknek
Reményt adj a csüggedőknek

Hozd el új tavaszok álmát
Töltsd szívünkbe szeretet lángját

Szóljon madárdal arról –
Mily szép a Nap pirkadatkor

Fák koronáján visszfénye ragyog
Tücsök-kar szól az esthajnalról

Mesebeli a táj, így délután
Felüdülve – nyári zápor után.

Gábor Edit

Nyári éj

Szélben lobban,
vízben csobban,
virágillatmámorában
csodákat hoz a nyári éj!

Szívünk áhítatban,
lelkünk forgatagban,
testünk gyümölcszamatban
fürdeti a nyári lét!

Ezer szín a réteken,
ezer zöld az erdőkben,
ezer méh zsongása,
madarak trillája,

vakít a Nap szikrája,
tücskök zenéje
s milliárd csillagfény
az éj válasza rája...

Gábor Edit

Fény virága

Fény virága
Hajnal harmatában
Napfelkeltét alig várja
Pirkadat kitárta kapuit
Napvirág hévvel érkezik
Meleg árával reáterítkezik
Délibábos násztáncot járva
belefáradnak a Délutánba
Szirmok melege ernyed
Naplementébe dermed
Meleg árnyai nyúlnak
Fény szirmai hullnak
Rideg keménynek
Magvai beérnek
Éjsötétnek

Farkas Norbert A Balaton parton

2021. június 17.

Kellemesen enyhe, szellős rántótpontysárga nyári este volt,
mikor szűk családi körben sétáltunk a Balatonparton egy jót.

A krizokolla színű víz felszínén hirtelen bugyborékolás hallatszott. Odanéztem,
és egy Raffaello-golyó alakú vízcseppet láttam röptében.

Ezután hallottam, ahogy fagyaltgombócokat rajzolva
annak felszínére szaporán a vizet csapkodja s közelít a partvonalra.

Lendülettel ki is ugrott a stégre,
az ott napozók örömére,
miután borzolt egyet, sokan célba is vették,
meg is simizhették,
ám hamar visszaugrott a vízbe.

Ahogy haladtunk a parton, látva,
hogy a stég feletti kő mögül néz ránk szugerálva,
és megcsillan a napban kürtöskalács bundája s szeme halászlébarnája,
magával ragadott csábítása.

Húgom is jött utánam, s felé fordultam:

–Nézd, egy kiskutya! Labrador!
Ajándékba hozott nekünk botot. –Jajj de aranyos!
- szólt hugi, majd felé nyúltunk, ő kezünk
megszaglászta, mi pedig dédelgetni kezdtük.

Ő szüntelen csóválta, nyaldosott,
bújt szeretetteljest karhajlatunkba,
látszott,
hogy arany szíve örül, és lelke fényre derül,
hogy e szép estét és annak későbbi emlékét még szebbé varázsolhatta.

Az önfeledt boldog idő, mit töltöttünk az ebbel,
formaegyes pilótaként száguldott el.
Az utolsó simi mozzanatával aranybilétájára tekintettem,
majd búcsúzóul így szóltam:
–Fahéj drága, remélem lesz még lehetőségünk a találkozásra.

Glasz Mária

Az eső

Hálát adok a Jóistennek,
Hogy esik végre az eső.
Bőségesen ontja az áldást,
Felfrissül végre a levegő.
Nagy kortyokba issza a Föld,
Nem fogy el az áldott eső.
Kicsit mintha lassulna,
De esik még egyre.
Jégtelenül küldte a Jóisten,
Hálás köszönet érte.

Glasz Mária

Sötét éj

Valahol a sötét éjszakában
Muzsika szót hallottam,
Mintha Beethoven kilencedik szinonimája szólta volna erőszakosan.

Aztán Vivaldi négy évszaka csendült meg,
A tavasz ahogy legyőzi a telet,
Egy pillanat alatt a nyár is itt termett.
Fantasztikus volt a hegedűk éneke,
A szívem felmelegedett tőle.

A kutyám okosan hallgatott, mintha
Átélt volna a varázslatot.
Aztán elhallgatott a zene,
Egy autó a varázst megtörte.

Megnéztem az órát, úgy éjfél körül volt,
Mély sötét ült meg a csendet,
A csillagok és a Hold is elpihentek.
Kint ültem egy darabig még,
Lassan beborult az Ég.

Hűvös sem volt, csak a néma sötétség.
Mielőtt átölelt volna gyorsan beiskoltam a szobámba.

Bevallom kicsit félek a sötétben.
Ő hűséges a földi éjszakában
Soha nem hagy magamra,
Pedig az égen száz fényes csillag ösvénye epedve várja.

Glasz Mária

A múlt

Hűvös volt az éjszaka
Legalább tíz fokot esett.
Nappal mindenki
Könnyű ruhát vett.

A délutáni szieszta
Takaró nélkül,
Az éjszakai takaró
Gyapjúból készült.

Mit nekem takaró,
Aludni úgysem tudok
Rövidek kis álmok,
A szüleimmel álmodok.

A szülői házban vagyok
Mint kisgyermek,
Édes múltat álmodok meg
Sajnálom, hogy felébredek.

Néha virágos rétet álmodok,
Apám éppen kaszálja
A szénának valót.
Anyám reggelit küldött velem,
A hajnali kaszáló ne éhezzen.

Aztán együtt mentünk haza,
Mikor a Nap erősen sütött.
Régi emlék, nem csak álom
Így volt a valóságban.

Én addig lepkét kergettem,
A távoli forráshoz vízért mentem.
Apám jókat ivott a cserép kancsóból,
Én örültem, hogy vele voltam.

Mint egy kis kolonc
Mindig vele akartam lenni,
Ettől nem tántorított el senki.
Az őrangyala voltam,
Ő meg gondoskodott rólam.

Hogy ne unatkozzak,
Keressék fürj tojásokat.
Szóltam, ha találtam,
Ő kikerülte a kaszával.

Nagyon örültem láttam
Hogy a fürjmama,
Visszatér a tojásaira

Kicsit óvatosan, de bátran.

Mikor visszamentünk
Széna gyűjtésre,
A tollas kis fürjek
Elbújtak, tőlünk megijedve.

Alexander Corvinus

Vihar a nyári táborban

Igazán jó ötlet volt, Katalin! Ez a tábor tényleg tetszik. Bárcsak engem is idehoztak volna a szüleim, amikor gyerek voltam.

József vezette vissza az autót a sztrádán, Budapest felé.

– József, biztos, hogy egyedül hagyjuk őket két hétre? – kérdezte Katalin aggódva.

– Elég már! Mások is ott hagyják a gyerekeiket. Tizenkét évesek, meg kell tanulniuk önállónak lenni. Elegem van az aggódásaidból. Ez a legjobb hely: ott a Balaton, rengeteg a program. Ráadásul már elterveztük, hogy mi is pihenni fogunk.

Az eső lassan szemerkélni kezdett, József pedig bekapcsolta az ablaktörlőt. Csend telepedett az autóra, csak az eső kopogott az ablakon.

– Valami nem tetszik nekem ezzel a táborral kapcsolatban, szerelmem. Hallottam dolgokat...
– mondta halkán Katalin.

– Már Székesfehérvárnál vagyunk. Jön a rossz idő, és még mindig ezen rágódsz?! – mordult rá József. – A francba is, ez csak egy tábor! Ennyi az egész! Még át kell verekednünk magunkat a belvároson, és már este van. Kérlek, fogd be végre!

A táborban, este 19:00-kor.

– Jó estét kívánok minden új táborlakónak! Örömmel köszöntelek benneteket a táborok táborában! – harsogta egy vidám hang.

– A Balaton mindössze 4 kilométer innen, és rengeteg program vár rátok: játékok, vetélkedők, szalonnasütés, íjászat, társasjátékok, sakk, és még sorolhatnám. A nevem Balázs bácsi. Üljön le mindenki gyorsan a szőnyegre, egy körbe!

A gyerekek nagyjából húszan lehettek. Izgatottan helyet foglaltak a körben, miközben odakint egyre erősebben fújt a szél.

Alexander és Gáborka egymás mellé ültek. A két testvér kíváncsian figyelt.

– Alexander, ez a te hülye ötleted volt! – suttogta mérgesen Gáborka.

– Hagyd már! Beijedtél, mi?

19:30

– Nos, gyerekek, hamarosan ideér a vihar. Már begyújtottunk, az asztalon szendvicsek és tea vár titeket. Kilenc órakor takarodó, addig egyetek, játsszatok, aztán irány aludni! – mondta mosolyogva Balázs bácsi, majd távozott. A segédje, Krisztián maradt a gyerekekkel.

– Ha már így körben ülünk, mutatkozzatok be egymásnak! Kezdjük az elején – mutatott Gáborkára. – Halljuk, ki vagy!

Odakint egy faág letört, hatalmas reccsenés hallatszott, és a szél süvítése egyre nyomasztóbb lett. A gyerekek kissé megrettentek.

– Gáborka vagyok, ő pedig Alexander, a bátyám. Testvérek vagyunk. Aligáról származunk, de Pesten lakunk.

– Nem akartunk eljönni, mert hallottunk a tábori rémről... Viharban jön, és elviszi a gyerekeket – tette hozzá Gáborka.

– Ugyan már! – nevetett Krisztián. – Ezek csak mesék. Csak ijesztgetnek titeket. Nincsen itt semmiféle rém!

A tűz ropogott, közben besötétedett, a szél egyre erősebben süvített. Gáborka félve nézett ki az ablakon, majd körbepillantott a többiekre.

Krisztián ekkor megszólalt. Arcán táncolt a tűz fénye.

– Volt egyszer, hol nem volt, egy tábor, amely hatalmas titkot rejtett. Figyelt és várt, vajon ki lesz a következő vacsorája...

Az ég megdörrent. Krisztián folytatta a történetet, és minden gyermek ámulva, csillogó szemmel hallgatta.

– Megjött a vihar, gyerekek. Halljátok a hangját? Én hallom... Ugyanolyan este volt, mint most. Éjfélkor csak sikításokat lehetett hallani. Sorra tűntek el a gyerekek. Reggelre senki sem maradt, csak egy üres ház... De ez csak mese! Ti jól fogtok aludni ma este! – nevetett Krisztián, majd lassan elvonult.

– Kilenckor alvás! – kiáltotta.

Odakint recsegték a faágak, a szél hidegen járta át a ház minden zegét-zugát.

– Alexander, van egy ötletem! – súgta Gáborka. – Mi lenne, ha ma jól megijesztenénk mindenkit? Te meg én!

– Gábor, ez butaság. Csak baj lesz belőle. Nézz körül, mindenki fél!

– Az a jó benne! Jó móka lesz! Na, gyерünk, játszunk el, hogy álmos vagy!

20:45

Alexander nagyot nyújtózott, miközben kint egyre hevesebben esett az eső.

– Álmos vagyok... Mi lett a történet vége? – kérdezte álmosan.

– Krisztián már elment, te marha! – morogta Gábor. – Amúgy is fáradt vagyok, elegendem van. Kilenck óra van, megyek aludni.

Ekkor hirtelen egy villám csapott az áramszekrénybe. Az áram azonnal elment, sötétség borult az egész házra.

– Na tessék! Ezt akartátok?! – kiáltott Gáborka.

Mindenki sikítózva futott a szobája felé.

– Fel a lépcsőn, siessetek! – kiáltotta Alexander, de a gyerekek sorra botladoztak a sötétben.

– Hahaha! – nevetett Gáborka, miközben Alexander hátulról rugdosva követte.

A szobák ajtajai zárva voltak. Senki sem tudta kinyitni őket, csak álltak tanácstalanul, és egymásra néztek.

Ekkor történt valami különös. A sötétből egy idegen alak tűnt fel. Maszkot viselt – egy disznóarcút. Nevetve emelte magasba a kést, hangja erőteljesen visszhangzott a házban:

– Vihar, mely tombol újra! Halld hangomat, s add nekem az áldozatokat! Végre nyugalمامat lelem!

– Fuss, Alexander! Menekülj! – kiáltott Gáborka.

De a disznómaszkos alak már elindult, kezében a késsel.

Csillogó penge, disznómaszk, sikoltozó gyerekek, tomboló vihar... Ez lenne a tábor? – kérdezte magában Alexander.

De már késő volt. A kés átfúrta a mellkasát, és csak nézte Gábort...

Gábor felriadt. Reggel volt. A kezében egy disznó gumi maszkot szorongatott. Ránézett Alexanderre, aki éppen felébredt.

– Mehetünk a táborba, Gábor – nyújtózkodott Alexander.

– Nekem nincs kedvem menni... Rossz érzésem van – felelte Gábor.

– Igazán? És mi az a rossz érzés? Az, ami a kezedben van? Vagy az, ami az én kezemben? – kérdezte Alexander gúnyosan.

– Már késő! – nevetett fel gonoszán. – Már a táborban vagyunk! Ez pedig a kés, amit álmomban adtál... Üdv a viharban! Ezt még elmondhatod mindenkinek... De ezt a tábor senki nem ússza meg!

Urbán Judit

Szünidő(k)

Milyen jók is voltak a régi nyarak,
vidám és boldog volt a gyerek csapat.
Finomakat ettünk délben,
este megpihentünk nagyanyánk ölében.
Barátságok születtek, életre szólóak,
nem ismertük hírét se a búnak,
mosoly volt minden nap arcunkon,
sokszor pendültünk egy húron.
Nem voltak kütyük, napközben tv vagy internet,
vidám kacajjal töltöttük meg a vadvirágos réteket.
Bicikli volt, tollas meg foci,
átmentünk egymáshoz, hogy jössz-e játszani?
A telefont még hírből sem ismertük,
ma már tudom, nem is volt rá szükségünk.
Mezítláb, láblógatva ettük a zsíroskenyeret,
utána meg egy jó nagy darab dinnye szeletet.
Este, ha nem is későn, de mindig mosolyogva kerültünk ágyba,
szép volt, biztosan szép volt, mindegyikünk álma.

Urbán Judit

A tábor

Gábor csendben állt a rozsdás kapu előtt, szomorú volt az elé terülő látványtól. Még a kilincset sem merte lenyomni, nehogy a kezében maradjon, bár biztosan zárva van minden. - gondolta.

A bozót benőtte a járdát és a tereket, hangtalanul bekebelezte az épületek oldalát, még a tetőt is birtokba vette. Igaz, emlékeiben élt minden kis zug, most mégis nehezen ismerte fel a régi emlékek otthonát. Körbenézett, mindenhol csend honolt. Leült a kerítés mellett lévő kispadra, természetesen egy lélek sem volt a több éve elhagyatott helyen. Gondolatait a vonat éles hangja szakította meg, ahogy gyorsan elhaladt a valamikori úttörőtábor mellett. Mennyiszer hallotta! Onnan már csak egy ugrás volt a Balaton. A gyönyörű tó, annyi élmény színtere. Szemét becsukva elragadták az emlékek. Újra ott volt a kapukon belül, mint annyiszor gyerekkorában. Érezte a reggel még kicsit hűvös levegőjét, amelyben a madarak már jókedvűen csiripeltek, lágy szellő fújdogált. Hallotta a szomszéd szobából is a mozgolódást a tanári ébresztés után. Életre kelt ez a kerítéssel körbefont csöppnyi birodalom, a megszokott reggeli rituálékkal. Mosakodás, szoba rendrakás, majd zászlófelvonás a központi téren. Itt már nehéz volt viselkedni, hisz az ebédlő ajtaja reggelire hívogatott, a konyhából meg a már készülő ebéd illata csalogatott. Reggeli után jöttek a programok, versenyek, játékok, strandolás. Minden nap új és új élmény. Egy hét varázslat a barátokkal, iskolatársakkal, és a szigorú elengedő tanárokkal. Akik ugyanúgy részesei voltak a játékoknak, felhőtlenül nevettek, mintha visszamentek volna ők is az időben. Elengedték a felettük elszállt idő fogát, élvezték a nyarat. A kis büfé a tábor előtti parkolóban maga volt a mennyország. Szinte mindent lehetett kapni. Üdítőt, jégkrémet, ropit, chipset, cukorkát, csokit, szendvicset, ha valakinek nem volt elég a benti kaja. Aztán ott volt a szuvenír részleg. Karkötők, nyakláncok, fülbevalók tolakodtak a szemek elé. Képeslapok hada állt rendelkezésre, amelyet bélyeggel ellátva be is lehetett dobni a postaládába, bizonyításképpen a szülőknek, hogy igen, nekünk most Balatonszepezd a világ közepe, itt telnek napjaink. Aztán lehetett venni kicsi faragott alkotásokat, rajta szőlőfürttel, hordóval, ugyanezt kerámiából, színesen. Mindig szomorú volt, hogy hamar közeledik a hétvége, mindenki készült a tábortűzre. Voltak, akik viccelődtek, voltak, akik verssel, énekkel készültek. Ennek az estének fantasztikus varázsa volt. A tűz narancsos - piros fényében, a közös éneklésben átérték a barátság, a szeretet, az összetartozás csodálatos élményét, megtanulták, milyen is valakihez őszintén, igazán tartozni.

Ezen az estén volt a legnehezebb a villanyoltás. Hiszen még mindenki maradt volna ebben a gyermeki birodalomban. Az utolsó este minden szobában nagy beszélgetésekkel telt, azonban a sorakozó bőrröndök és utazótáskák hada jelezte, gyerekek, ez a tábor most véget ért!

A reggeli zászlófelvonáson talán több szem volt könnyes, mint kellett volna, ünnepélyes keretek között folyt a díjak átadása. A versenyeken elért győzelmek után kupák találtak gazdára, amelyek elvitték a nyár legszebb pillanatait egy kertes ház vagy egy kis panel szoba polcaira.

Gábort egy újabb elhaladó vonat hangja zökkentette ki gondolataiból. Mintha csak álmodott volna. A szél lágyan fújdogált, a madarak még mindig énekeltek. A parkolóban a büfé lerobbant épülete magányosan tengette mindennapjait. A zsvajt hosszú évek óta a csend váltotta fel. Már nincs ott a mosolygós eladó néni, nincs fagyi, üresek a polcok. Mintha egy játék szereplői most édes álmokat kergetnének.

Gábor lassan a kocsija felé indul, magával viszi a tábori élményeket, a zsvajt, a finom ebédek illatát, a kelt tészta puhaságát, a konyhás nénik mosolyát, a barátokat, és megannyi gyerekkori csodát...

Urbán Judit

A hokedli

A nagyszülői ház maga a rejtély. Az ember lelkét különös érzés öleli, amikor átlépi a küszöböt. Abban a házban évtizedek óta tanyát vert a szeretet, mindegy is, hogy mennyi idős vagy, tudod, hazaértél. Mindig ölelő karok fogadnak, a kedvesség elgyengíti a szíved, míg öleled őket. Akarod, hogy ez a pillanat sose érjen véget, hogy az édes mama illat beléd ivódjon. Fogod dolgos, eres kezét, és úgy érzed, örökké akarod szorítani. Lelkesen beszéltek, ők mindig érdeklődnek a helyzeted felől, aztán sorban jönnek a rég bevált jó tanácsok. Ők megértik azt is, ha gondod van, lelkükkel szeretnek és bátorítanak.

Katica lázban égett. Utolsó nap volt az iskolában, az ötödik óra utáni csengő végleg, harsogva jelentette be a vakáció kezdetét. Vége a negyedik osztálynak, jövőre a felső tagozatra lép, igazi kihívás, újra ő lesz kicsi a nagyok között. De most nem foglalkozott ilyen részletekkel, gondolatai már a bőröndjén jártak, amely holnap csak telik és telik. Sok ruhával, kincsekkel, melyek vele utaznak egy újabb nyári kalandra. A nagyiékhoz készült. Messze fog kerülni az otthonától, megszabadul a panel szűk falaitól, szabad lesz a hatalmas udvaron.

Este, vacsora után izgatottan feküdt le. Nehezen jött álom a szemére. Gondolatban már ott volt a szeretett házban, az udvaron.

Reggel korán, mosollyal az arcán ébredt, elkezdte a csomagolást. Rövidnadrág, póló, papucs, bikini...legszívesebben nem is vitt volna mást, de gondolni kellett a hűvösebb napokra is. Hosszú út után ott állt a kapuban, semmivel sem törődve nyomta le a kilincset, és már szaladt is befelé.

-Nagyi! Nagyiiiii!

-Kis csillagom, de jó, hogy itt vagy! - ölelte a nagyi szorosán, tele szeretettel. A papának is könnyes volt a szeme, csendben tartotta karjai között. Katica csacsogott, életre kelt a kis ház, színessé válnak majd a hallgatag nappalok. A szülők csak akkor értek be, amikor Katica már a kitűnő bizonyítvánnyal dicsekedett. Újabb ölelések, üdvözlések.

A felnőttek pár óra után tovább álltak, kora délutánra járt az idő. A kislány a nagyapjával elindult a kedvenc helyekre, az állatokhoz. Vízet vittek nekik, este már együtt fognak etetni, Katica nagyon szerette ezt az elfoglaltságot. Ilyenkor a férfi mindig mesélt, nevén szólította kedvenceit, miközben ellátta őket. Visszatértek a házba, ahol a hőség ellenére is égett a tűz a sparheltben. Mama már vacsorához készülődött, rakottkrumplit akart készíteni, Katica boldogan segített, karikázta a finom kolbászt, közben egy - egy falat így is eltűnt a szájában. Hangokat hallott, el is dobta a kést, hiszen az ajtón bekukucskált a két unokatesó. Igazi öröm, boldogság, hangos gyerekkacaj verte fel a házat. A csendes, megszokott hétköznapi helyett megjelent a nyüzsgés, felpeteszült az élet. Játék és beszélgetés közben elkészült a vacsora is.

-Katicám! Megterítenél?

-Persze Nagyi!

Míg a nagyi kiment a kamrába a finom savanyúságért, előkerültek a tányérok, villák, poharak. Letette az asztalra az üveget, meglátta, hogy ott csak két teríték van, kérdően nézett a kislányra, bár közben eszébe is jutott a válasz. Mosolyogva nézett tovább,

szeme megakadt a hokedlin. Hát újra előkerült... Szeme mintha könnyes lett volna - suhant át Katica gondolatain. Egy egyszerű, négylábú tárgy, amely rengeteg emléket rejt. Talán sokaknál játszottak így a gyerekek, hogy az volt az asztaluk, amikor kicsik voltak. Elvonulhattak, kuncoghattak, azt a helyet magukénak érezték, érdekes módon, rengeteg minden el tudott férni azon a pici hokedli fedélen. Csendesen tanúja volt sok élménynek, titoknak. Egy terület - terület asztalka volt. Katica oda terített maguknak. Igaz, már nem voltak kicsik, de ezt nem tudta kihagyni. Nagypjuk kiment a folyosón lévő mindenest kamrába, előkereste, leporolta a saját kezűleg készített kis székeket. A gyerekek szeme felragyogott, arcukon mosoly, hála suhant át. Mindenki szedett a rakott krumból, az illat belengte a konyhát. Őt ember, őt kedves, különleges lelkű ember vacsorához látott. Először csendben, hiszen papa ezt szerette, sőt el is várta. Közben egymásra nézegettek, élvezték a pillanat varázsát. A férfi ilyenkor mindig egy mosollyal jelezte engedékenységét. Ilyenkor életre kelt a hokedlis társaság, duruzsoltak, nevettek, jó ízűen falatoztak. A spariheltben még pattogott a tűz...

Katica a vacsora végeztével segített pakolni, mosogatni, majd nagypjukkal kimentek az állatokhoz. Sokáig tartott az etetés, sőt még közös játék, foci, bújócska is belefért. A három rosszcsont lemosakodott, már kicsit fáradtak voltak, de kíváncsiak néztek a nagyira. Ő tudta, mi a helyzet. Igaz már sötét van, jócskán elment az idő, a három gézengúz újra éhes.

-No, hozzátok azt a hokedlit!

A kedves négylábú újra a konyha közepén találta magát, holott, lehet, hogy már szívesen álomra szenderült volna a szekrény, a sparihelt, és minden konyhai tárgy társaságában. De újra élehetett, fontosnak érezte magát, most őt veszik körül ezek az apróságok, érezte az illatokat, helyet adhatott a mókázásnak. Boldog volt, hogy egész nyáron nem fog unatkozni, barát lehet. Türelmesen megvárta a pótvacsorát, imádta Katicát, ahogy lepakolta róla a nehezéket, letörölte, talán meg is simogatta. Visszatette a sarokba, ahol a csend beálltával ő is álomra hajtott fejjel, édes álmokat kergetett, és izgatottan várta a reggelt, amikor majd a napsugarak bemásznak a konyhába, ő pedig boldogan fogadja majd a jó illatú teát a reggeli mellé.

Nagy J. Hanna

Nyári rezgés

Fűszál ring a csendes pataknál,
a Nap fénye csúszik a vízen.
Álmod mélyét elhozza a nyár,
Őrzött szívből kiindulva híven.

Szél hajtja a fák lombját tova,
minden mozdulat halk derűsben.
Az Ég ölel, szavak nélkül áldva,
egy régi vágyból születő tűzben.

Nyílik benned emlékek virága,
túl időn és világon pereg.
A nyár szólít csendes csodára,
hol az öröm a fényben remeg.

Nap sárgája fest be egy álmot,
szél hintázik függő árnyékokon.
A szívedbe fonva új világot,
minden fény csendben álmodón.

Vízparton suttog a reggeli erény,
madárhangból szótt dallamon szaladt.
Az idő most is csak könnyed remény,
mint egy el nem mondott gondolat.

Nyár illata mozdul meg benned,
nem csak lágyszellő a melegen.
Egy érzés, mit nem lát a szemed,
de elringat belül, halk zenédben.

Nagy J. Hanna
Záporból ébredő nyár

Forrón lebben a szél délben,
izzik minden apró levélen.
Szív dobban, mint bújó madár,
Nyári zajban csendre talál.

Elnémulva a hőségben,
lángolva szemem tükrében.
Zápor jöhet zúdulva ázva,
kopogása szívek csodája.

Átázik lélegzetem heve,
virága, a halk szeretete.
A világ most közelebb van,
fényem mi bennem elrohan.

Napra ébredő régi emlék,
jó érzéseket remélnék.
Szótlanul nézve a napot,
várva mit kedvemre hagyott.

Életünk itt remeg a fénybe,
a lelket énekli zenére.
Szívem akar álmokat kérni,
Majd csak lenni, szótlanul látni.

Zápor elült, s a nyár hevül,
de csend még itt maradt belül.
Hűs pillanat száll életemre,
mint vers, mi suttog fel az égre.

Majd mikor már semmi sem fáj,
megszületik bennem a nyár.
Nem a hőség, nem a fények,
hanem mit csendemben értek.

Nagy J. Hanna

Haiku-csokor

Napcsók

Nap csókolja ránk
a mezők arany lelkét -
szél csak hallgat most.

Fűben alszik fény

Szavak nélküli
délutánba lép a lét -
fűben alszik fény.

Zápor után

Ázott levelek
sóhajtanak a szélben -
napfény jön újra.

Tó tükrén a Hold

Egyetlen rezgés,
a Hold szíve vízre száll -
megáll az idő.

Perzselés

Forró nyár nevet,
árnyék menekül előle -
minden fény beszél.

Tücsök zenéje

Tücsök zenéje
beszél az esti fényben -
a nyár szívet ír.

Nyárszötte

Réten lebbenő
álmot szőtt az este már -
levélben ringó.

Sóhajtó dél

Madár se szól most
dél sóhajt csak hegedűn -
felizzik a Nap.

Az antológia szerzői

HORVÁTH EDINA ANNA

Horváth Edina Anna vagyok. 1965. november 14-én születtem Dunaújvárosban. 1999-ben kezdtem verseket írni, de 2024.óta írom verseimet és novelláimat. Az *Irodalmi Rádió* és a *Holnap Magazin* szerzője vagyok. 2025.márciusában megjelent az „Így írunk mi” 19. kötet a *Holnap Magazin Kiadótól*, melyben több verseм szerepel, és három antológiában szerepelnek műveim. Terveim között szerepel egy önálló verses- és novelláskötet megjelentetése.

Megjelent műveim: nyomtatásban:

’Így írunk mi ’19. sz. kötet /versek/ Holnap Magazin Kiadó - 2025. március

Szeretettel édesapámnak antológia /vers/ Irodalmi Rádió Kiadója - 2025. május

Árcédulás Boldogság Antológia 2025 /vers/ Irodalmi Rádió Kiadója –2025. június

Árnyékban és fényben Antológia /vers/ Holnap Magazin Kiadó – 2025. június

Weboldalak, ahol publikáltam műveimet:

Holnap Magazin /versek, novellák/

Poet.hu / versek/

Irodalmi Rádió /versek, novellák/

Tehetséges Kortárs Költők, Múzsák Könyvtára, VERSAKADÉMIA - facebook oldalak /versek, novellák/

<http://edinaannaversek.blogspot.com> saját weboldal - saját versek, novellák

Megtiszteltetés számomra, ha többen olvassák a műveimet, szeretném, ha minél több emberhez eljutnának gondolataim, érzéseim, hiszem, hogy a versek az élményen túl segítenek, tanítanak, elgondolkodtatnak.

Kellemes olvasást kívánok!

e-mail: dormire65@gmail.com

Horváth Edina Anna

BONNIE MARCELÉ

1973. április 26-án láttam meg a napvilágot Szegeden, Nacsa Enikő néven.

Születésemről kezdve nagy hatással volt rám a zene és az irodalom. Felmenőim között (Nagyapám, Dédnagyapám) festőművészek szerepelnek, akiknek a képei vesznek körül otthonomban és minden nap csodálattal töltönek el. Korán kitűnt, hogy a rajzoláshoz nincs tehetségem és ez inspirált arra, hogy keresni kezdjem az önkifejezés egyéb módjait. 12 éves koromban írtam első versemet. Mindig fontos volt számomra a belső gondolatok, érzelmek pontos kifejezése, melyre az irodalmat tartom a legalkalmasabbnak.

Az általános iskolát Szegeden, a Ságvári Endre Gyakorló Általános Iskolában végeztem el, érettségít 1991-ben szereztem Szegeden a Radnóti Miklós

Kísérleti Gimnáziumban, majd felvételt nyertem az orvosi egyetemre. 1997-ben végeztem a SZOTE Általános Orvosi Karán. Egyetemi éveim alatt Bonnie álnéven jelentek meg versem a PSP című egyetemi újságban. Azóta Bonnie Marcelé írói álnéven írok.

2023-ban jelent meg első kisregényem a Novum gondozásában [A lélek húrjai](#) címmel. Jelenleg első verseskötetem kiadásán munkálkodom.

Orvosi pályafutásom alatt belgyógyászat, infektológia és háziorvosi szakvizsgát szereztem. Másfél évtizednyi kórházban ledolgozott év után jelenleg háziorvosként dolgozom és emellett az általam vezetett Nemzetközi Oltóközpontban utazók védőoltásainak beadásával és oltási tanácsadással is foglalkozom.

1999-ben férjhez mentem orvos kollegámhoz, két felnőtt gyermekem van: Ádám és Mirella.

GÁLL ZOLTÁN

Gáll Zoltán vagyok, író és költő.

Gimnazista korom óta írok verseket és novellákat. Az írás számomra egyszerre menedék és tükör: egy belső tér, ahol a világ csendesebb rétegei megmutatkoznak. Különösen a novellaírás jelent mély lelki kikapcsolódást. A rövid próza sűrű pillanatai alkalmasak arra, hogy megérintsem az emberi lelket.

Műveimben a kimondatlan rezdüléseket, a mindennapok rejtett mélységeit keresem. Stílusom lírai, érzékeny, gyakran lélektani hangvétellű, de időnként játékos vagy nosztalgikus tónusokat is ölthet.

Hiszem, hogy az írás révén kapcsolat születhet ember és ember, múlt és jelen, csend és szó között.

GYÖRE IBOLYA

Budapesten születtem, de székesfehérvárinak vallom magam. 16 éves korom óta írok verseket. 2019 évben elvégeztem egy író kurzust, azóta novellákat is írok. Eddig 9 könyvem jelent meg három könyv egy magánnyomda gondozásában. (Varázs, Csillagszemű, Csillaghullás) és az utóbbi hat a Holnap Magazin kiadásában. (Együtt a versben, Muzsikál az erdő, A csend hangjai, Tükörkép, Fátyoltánc, Sziklakönnyek.) A 10. könyvem utószavának szerkesztése, össze-állítása folyik a jelenleg: Felhőtündér címmel fog megjelenni hamarosan.

A Cserhát Művészkör költői díjban, A Magyar Alkotók Nemzetközi Egyesülete Aranypena díjban és az Uránus Kiadó Kláris nívódíjban részesített irodalmi munkásságomért.

Publikálok rendszeresen a Délibáb Magazin, Holnap Magazin, Irodalmi Rádió, Kláris magazin megjelenő folyóirataiban. Az utóbbi három antológiáiban is rendszeresen jelennek megírásaim. Zenés irodalmi esteken (Olvadni jó zenés irodalmi estek) mutatom be az alkotásaimat. Mondják, a téma az utcán hever. Valóban! Elég egy érintés, egy hangulat, egy röptében elkapott történet, és én tollat ragadok. Szeretem az embereket, állatokat, növényeket, az életet. Ha tudok építő kritikával, megértéssel, ötletekkel segítek embertársaimnak, mert hiszem, hogy aki mások boldogságát is keresi, az előbb-utóbb a sajátját is megleli.

Mindig azt tettem, amit kellett ahhoz, hogy megtehessem, amit lehet és egyszer majd a lehetetlent is lehetővé teszem.

GYÓLAY KAROLINA

Gyólay Karolina Vajdaságban, Szerbiában született 1974 ben Zentán. Gimnáziumi, egészségügyi

és kozmetikai szakon is végzett középiskolai tanulmányokat. A szabadkai Közgazdasági Egyetemen diplomás közgazdászként végzett, majd mesterfokozaton is diplomázott és Mentálhigiénés továbbképzési Szakon is budapesti Bölcsészeti egyetemen. Egy kislány édesanyja.

Öt verseskötete jelent meg eddig, az Álmodok, a Csodák, a Tudod..., a Gyermekvilág és Én még itt vagyok. Több antológiában, hetilapban is jelentek meg versei, illetve megzenésített versei is vannak.

Verseit hazaszeretete és a nő élete ihlette, a napi csodáival, vágyaival és harcaival, valamint anyai szeretete gyermeke iránt.

AURORA AMELIA JOPLIN

Nagy Éva Ilona vagyok, írói nevem, Aurora Amelia Joplin így ismerhetnek az olvasók. Békés megye szívében élek egy szeretetteljes, összetartó család körében, ahol a mindennapokat az alkotás öröme teszi teljessé.

Már gyermekkoromban felfedeztem a művészet varázsát. A könyvek nem csupán szórakozást nyújtottak számomra, hanem igaz barátokká váltak, akikhez bármikor fordulhattam. Az olvasás szeretete és az önkifejezés iránti vágy vezetett el ahhoz, hogy 2004-ben papírra vessem első verseimet. Sokáig csak önmagamnak írtam, a sorok azonban a lelkem mélységeit tükrözték.

Az igazi fordulópont 2023-ban érkezett el, amikor megírtam első mesekönyvemet. Mely négy nyelven elérhető. Ez a tapasztalat újraélesztette bennem az írás iránti szenvedélyt. Azóta az alkotás mindennapos része az életemnek. Ugyanebben az évben váltak publikálttá verseim, melyek hamarosan különböző internetes felületeken és antológiákban is megjelentek. Ma már meséim, novelláim és verseim számos platformon megtalálhatók, és büszkeséggel tölt el, hogy ezek az írások másokat is megérintenek. Különösen fontos számomra, hogy segíthessem a kezdő költőket és írókat, ezért létrehoztam A [Múzsák Könyvtára](#) nevű csoportot, ahol szeretettel támogatom azokat, akik most indulnak el az alkotás útján.

Weboldalam: <https://www.auroraameliajoplin.hu/>

FELSŐ TAMÁS

Ajkán születtem 1976-ban. A Bakonyban nőttem fel, kis falumban Noszlopon. Innen származik bennem, a természet, az erdő, a falusi élet, az állatok szeretete csodálata, mely megjelenik alkotásaimban is. Tagja vagyok a Cserhát Művész Körnek, hivatalosan pedig a Kárpát-Medencei Újságírók Egyesületének vagyok az írója.

Alkotásaim a www.magyarero.hu irodalmi oldalon megtalálhatóak.

(http://www.magyarero.hu/iroink/Felso_Tamas)

Eddig verseim, írásaim, irodalmi magazinokban, irodalmi honlapokon, természetvédelmi honlapokon, e-bookokban, nyomtatott könyv formájában pedig, antológiákban és önálló kötetekben jelentek meg.

NATALI SANDERS

Ternyikné Sándor Natália /Natali Sanders/, amatőr költő, író vagyok.

Csongoron, egy kedves kis faluban születtem Kárpátalján. Az irodalom, és az írás szeretetét onnan hoztam magammal. Nagyanyám volt a legjobb tanítóm. Kilenc éves korom óta írok verseket, kisebb-nagyobb kihagyással. Három éve alkotok újra, bővítve a palettámat novellákkal, mesékkel, egyéb ínyencségekkel. Eddig több mint ötven antológiában jelentek meg írásaim. Szabaddá és boldoggá tesz az írás öröme, remélem, hogy kedves olvasóimat is az olvasásuk.

A **POET** amatőr versíró portál folyamatosan közli a verseimet.

KRIVÁK-MÓRICZ JUDIT ILONA

Krivák-Móricz Judit Ilona vagyok. 1953-ban születtem Budapesten. 14 éves koromban kezdtem el írni.

És az 50.-es éveim elején lett lehetőségem az internet segítségével publikálni. Először a SZT. Koronán, majd a FUSZ Magyarerő irodalmi rovatában jelentek meg írásaim. Bodó János társam hívott meg a magán irodalmi oldalára. Itt a mai napig publikálok és szerkesztem a Bodókert.hu oldalt társaimmal.

Amikor elkezdtem használni az internetet, itt nyílt lehetőségem több irodalmi csoporthoz csatlakozni és saját blogot nyitni melynek neve: „ÍRJUNK SZÉP IRODALMAT”, ami az írásaimat tartalmazza.

A legtöbbet verset írok, de jelent meg esszé, próza kisregény 2-4 részes és anekdota is tőlem.

HORVÁT JÁNOSNÉ

“Első verseimet 2000-ben kezdtem írni az asztalfióknak. 2006-ban éreztem, hogy verseim megérették egy megmérettetésre, akkor küldtem be először pályázatra munkámat Kardoskútra, egy kedves kis községbe.

Az első siker itt dobogtatta meg szívemet, hiszen azóta a "ranglétra" minden fokát megjártam, ami nagy lendületet adott, hogy máshol is próbálkozzak. Nincs egyféleképpen meghatározható alkotói stílusom, mindenről írok, ami közel áll hozzám. “

CSIPAK VALERIJA

Nevem Csipak Valéria. Lánykori nevem Hajnal. Törökkanizsán Vajdaságban születtem 1963-ban. Tiszaszentmiklóson élek. Az általános iskolát ott végeztem, majd középiskola Csóka, utána a könyvelői és mehangoráfiai szakmán diplomáztam. A pénzügyi osztályon kezdtem dolgozni a néhai kastélyban. Aztán az akkori vajdasági bankban /ma OTP a neve./ Leépítések. Utána én is amit találtam minden munkát elvállaltam. Majd a Csóka-i kémiai vegyészeti szak-középiskolába kerültem. Ahonnan nyugdíjba is mentem 2019 decemberében. Az irodalom mindig is nagyon közel állt és áll hozzám. Váci Mihály verse: A még nem elég a kedvencem. Szerettem volna kipróbálni, vajon én is tudok-e írni verseket. Egy idős kortárs író bácsi írásai adták az ihletet. Ő mondta nekem, ha nem próbálsz ki valamit, nem mondhatod, hogy nem tudod. Kipróbáltam, mivel rokkant lettem, és tényleg örömmel töltött el, hogy sikerült. Sőt a szókincsem is, a sok elolvasott könyvnek

hála, jóval gazdagabb lett. Minden kezdet nehéz, amatőr írások voltak, mégis felraktam az internetre őket. Néhány napon belül meglepetésben volt részem, Budapestről a Magyar Kultúra Lovagja – Nyiba Német Sándor – felkért, hogy elszavalhassa zenei aláfestéssel öt versemet. Esőcseppek címmel, a youtube-ra is felkerült az egyik versem. Akkor jöttem rá, hogy a szekér lassan elindult. Azóta is halad felgyorsulva, néha lassabban. A természetet szeretem, a Tiszát, a Rónaságot. Ahonnan csak eszembe jut valami, már lassan a fejemben íródik is meg a vers. Az élet azt mondják regényt ír, így én is a gyermekkoromtól a jelenig mindenről írok. Legyen az sóvirág, vagy felperzselt fű. A szekér még halad és haladni fog, amíg az út tart, amíg a kerék ki nem esik és a sors azt nem mondja: Ennyi volt.

SZÁSZ ZSOLT

Születtem Sepsiszentgyörgyön 1954-es évben.

A Székely Mikó Kollégiumban érettségiztem.

Kolozsvárott (BBTE) és Budapesten (ELTE) végeztem további tanulmányaimat.

Megalapítottam az ERDTV magán televíziót: jelenleg e tv a munkahelyem, amelyet Székely Blankával- nejemmel és Szász Zsolt fiammal "főszerkesztünk".

Verseket írok és olykor közzéteszem őket.

MÁRKUS KATALIN

Márkus Lászlóné vagyok. 1956-ban Zalaegerszegen születtem. Jelenleg egy zalai kis faluban élek. Egy családi tragédia után a terápia része volt, hogy írjam le gondolataimat. Így kezdtem el verseket, rövid történeteket, később meséket is írni. Több, internetes irodalmi csoport tagja vagyok, melyekben igyekszem aktívan részt venni. Írásaimat Márkus Katalin, a Poet.hu közösségben M.J.Kata néven publikálom. A Múzsák Könyvtára csoporthoz 2024. októberében csatlakoztam. Nagyon jó közösség, szeretek itt lenni.

BÁRÁNY BERNADETT

Bárány Bernadettnek hívnak. A felvidéki Ipolybalogon születtem 1986.-ban. Magyar iskolákba jártam, ahol megszerettem a magyar irodalmat. Szavalóversenyekre is örömmel jártam. A versek szeretete gyerekkoromtól elkísér.

Aztán férjhez mentem és Magyarországra költöztem. Van 2 fiú gyermekem.

A versírás már fiatalabb koromban is jelen volt. Barátnőim emlékkönyvébe írtam verseket. Később a szerelmes verseket írtam.

Komolyabban pár éve kezdtem el írni. Eddig 5 antológiában jelentek meg verseim. Van egy Facebook blogom is. Több irodalmi csoportban is osztok meg verseket.

JÓZSA ESZTER

Józsa Eszter vagyok, 1975-ben születtem Erdélyben, Korondon, és azóta itt is élek.

Kézműves dolgokat készítek. Nagyon szeretem a természetet, a kézműves dolgokat, régiséget.

Az írást csak fél éve kezdtem, de szívemet, lelkemet beleadom, és nagyon szeretném folytatni, ha a Jó Isten is úgy akarja. Ezzel az írásommal drága jó édesanyámat szeretném megajándékozni, akinek minden egyéb mellett, az olvasás szeretetét is köszönhetem.

Tisztelettel, Józsa Eszter

SZŐCS ÉVA

A nevem Szőcs Éva 1967 június 4-én születtem Románia szívében Hargita megye egyik kis városában Székelyudvarhelyen. Már gyermekkoromban különnek számítottam. Kicsit álmvilágban éltem, rímeket faragtam. Az én világom a versírás.

Minden, ami eljut a lelkemig és megihlet verssé alakul bennem. Természetrájonógó vagyok, sok versem témája, de a szerelmes versek, Istenes versek is közel állnak hozzám. Több irodalmi oldalon Magazinban jelentek meg verseim. Egy önálló verses kötetet is sikerült összehoznom. A vers írást Isten ajándéknak tartom, én csak eszköz vagyok a kezében. Szívemből szeretettel nyújtom át nektek lelkem rezdüléseit.

FEKETE IDA VIRÁG

Jakkel Sándorné, Fekete Ida Virág vagyok. Miskolcon születtem 1956. 05. 03-án. Születésem óta itt élek. Szeretem ezt a várost. "Nevét is virágát is tudom."

Az idén lesz ötven éve, hogy férjnél vagyok, van kettő felnőtt gyermekünk, és egy tizenötéves fiú unokánk. Mióta megtanultam olvasni és írni azóta ez a kedvenc hobbim. nagyon szeretem Szerencsére már nyugdíjas vagyok, így valamivel több időt szentelhetek a kedvenc

időtöltéseimnek. Másik kedvenc hobbi, ezen kívül a fotózás. Mindig is óriási vágyat éreztem magamban az írás iránt, ezért a 2000-es évek elején részt vettem egy újságíró és írói tanfolyamon is, hogy az írás rejtelmait jobban elsajátítsam. Az írói alkotásaim valahogy mégsem sikerültek, a kukában végezte mind, ezért akkoriban abba is hagytam az írást. Mostanában viszont megérintett egy történet, aminek hatására ismét hozzá kezdtem. További célkitűzésem is ezzel kapcsolatos, szeretnék egy szépirodalmi regényt megírni, jelenleg ezen munkálkodom. Emellett még novellákat és verseket is írok néha. Novellákat is küldtem már pályázati felhívásra is. Egyik novellám bekerült az Irodalmi Rádió tavalyi évben kiadott antológiájába, az antológia címe „Legszebb nyaram”, ezért lehetőséget kaptam arra, hogy hogy blogszerző lehetek az Irodalmi Rádió alkotóközösségében. Folyamatosan képezem magam, a tavalyi évben kettő írói tanfolyamon is részt vettem, ennek érdekében. Igaz már nem vagyok fiatal, de úgy gondolom soha nem késő elkezdeni azzal foglalkozni, ami ennyire közel áll az ember szívéhez. Nekem az írás a szenvedélyem.

ROSE LOGAN

Máthé Rozália 50 éves vagyok. Kaposváron élek. Művésznevem: Rose Logan, szeretek írni, de nem kényszerből parancsra. Sok elismerésben részesültem, antológiai könyvekben is helyet kaptam amire rettenetesen büszke vagyok. Nem kenyerem a beszéd, inkább leírom. Szeretek az írásban szárnyalni.

KOLOZSI BABUCI

Szeretettel üdvözlök mindenkit. Kolozsi Ana Ilona a nevem, de mindenki Babucinak szólít. Erdély szívében élek, egy gyönyörű kisvárosban, Borszákon. Amatőr költőként írok, alkotók. Alkotásaimban gyakran a csend mögötti gondolatokat keresem, a hétköznapi apró csodáiból merítek. Nem törekszem a tökéletességre, inkább őszinteséget keresek, mert hiszem, hogy a költészet, az alkotások a megosztott érzelmekben élnek.

GYÖRE ZOLTÁNNÉ

1958 május 1-én születtem Barcsen. Köszönöm, hogy kaptam lehetőséget az antológiában való megjelenésre. Szeretném, ha gondolataim, érzéseim minél több emberhez eljutnának, és fent maradnának. Több antológiában is szerepelnek írásaim. A szép szavak birodalmában, a Lelkünk szigetében. 2018 óta a Poet.hu oldalán vannak fent verseim. Nagy megtiszteltetés számomra, hogy nyomtatásban olvashatják alkotásaim.

SZEGEDI ANTAL

Szegedi Antalnak hívnak. 1964. 04. 25., Debrecenben születtem, ikertestvéremet tíz perccel megelőzve. Négyen vagyunk testvérek. Hajdúdorogon élek. Kétszer nősültem, kétszer váltam el. Négy saját és egy nevelt fiú nőtt fel mellettem. Mezőgazdaságban dolgozom. Mai napig azzal keresem a kenyerem. 2023 egy olyan sorsfordító év volt számomra, ami kis híján végzetes lett. Valami készítés folytán, akkor kezdtem írni, amit azóta sem engedek, vagy talán ő nem enged el engem. Szükségem van az írásra, úgy érzem így egész az életem. Ami bennem van, fájdalom, öröm mind leírom, az érzésekről, a múltról, a reményről mesélek. Én, a lelkemmel együtt megjártam a poklot és azóta magamat más embernek érzem. Lehet többségben vannak, szomorú hangulatú versek, de én ezt érzékelem, a mai világ, az emberek nekem ezt mutatják. Az igazságtalanság, a rossz szándék az, ha valaki a szegénységet lenézi, nagyon tud bosszantani. Lehet úgy tűnik, egy magának való vén ember vagyok, de aki ismer tudja, életvidám, kreatív, humorral megáldott, önzetlen, segítőkész embert talál bennem.

FARKAS EDIT

Farkas Edit vagyok, 29 éves. Tázláron lakom.

Általános iskolás koromban kezdtem el érdeklődni az irodalom iránt. Először csak olvastam verseket. Szerepeltem versmondó versenyeken.

Középiskolás koromban kezdődött el igazán a versenyszintű szereplésem. Közgazdaságtan szakra jártam, de az nem volt az én világom soha. Az iskola sok versenyen indított. Rengeteg oklevelet szereztem, de a legtöbb felolvasással kapcsolatos, nem pedig írással. Természetesen írogattam verseket, de senkinek sem keltette fel a figyelmét. Legnagyobb büszkeségem a Kazinczy-érem, amit szereztem Győrben, az országos Szép magyar beszéd versenyen. Imádok olvasni és előadni a költemény mondanivalóját, hangosan. Azt mondják szép hangom van hozzá.

Van egy verses kötetem, amit fiatalon írtam, ezért az még kezdő kategória volt. Elvégeztem a vállalkozási és bérügyintéző szakot, majd az óvodai dajka képzést.

Körülbelül 2 éve kezdtem el igazán dolgozni azon, hogy a verseim szebben csengjenek és sok verset olvasgatok, hogy tanuljak a „nagyoktól”. Istenes verseim vannak többségben, egy olyan balesetből kifolyólag, ami gyökeresen megváltoztatta az életem.

Szeretnék költő lenni, egyszer kiérdemelni ezt a „címet”.

KLEMENTNÉ BURZA MÁRIA

Nevem: Klementné Burza Mária. Szegeden születtem, a város egyik iskolájában tanítottam. Az irodalom és a versek iránti szeretetem már gyermekkoromban megmutatkozott.

2015-től írok rendszeresen verseket, novellákat, melyek internetes csoportokban, és saját internetes csoportomban (Csendsziget), továbbá irodalmi-kulturális magazinokban, antológiákban is megjelentek. Több irodalmi elismerésben részesültem. Önálló kötetem nincs. 2018-ban egy CD lemezem készült, melyre Németh Nyiba Sándor a Magyar Kultúra Lovagja, megzenésítve szavalta fel öt versem. Tagja vagyok a Krúdy Gyula Irodalmi Körnek, valamint a Magyar Alkotók Nemzetközi Egyesületének. A MANE Talentum díj ezüst fokozatát június 27-én vettem át. Verseket, novellákat Klement Burza Mária néven írom.

Köszönöm a lehetőséget, hogy verseim itt is megjelennek.

BORBÁTH NOÉMI

Borbáth Noémi a nevem, Erdélyben, Marosvásárhelyen élek. Verseimben a lélek rezdüléseit, az emberi kapcsolatok mélységét szeretném tükrözni.

Hiszem, hogy a vers nem csupán sorok, rímek játéka, hanem léleklenyomat. A költészet számomra az önkifejezés legtisztább formája, szívből jön és remélem oda is talál.

PARÉJNÉ ERZSÉBET

Paréjné Németh Erzsébet vagyok, Erzsó a másik nevem.

63 éves vagyok 2 éve már előnyugdíjban Kereskedelemben végeztem. Bolti eladóként dolgoztam az éveim során. Két lányom van 4 unokám. Mindegyiknél 1 lány 1 fiú. Nagy, nagy örömömre. Az első könyvemre emlékszem.

Egy kemény fedeles könyv volt. Nemzetiségű babák voltak nép viseletükben öltözve. Már akkor megfogott a könyv szeretete. Írni pár éve kezdtem, Luna unokám inspirált. Meséltem neki a kertemben járt állatokról. Onnantól nekem kellett kitalálni meséket. Egyszer csak kezdtem le írogatni őket. Régen is sokat olvastam. Szerettem a regényeket. Egy volt évfolyam társam írásait olvasva kerültem a Múzsák Könyvtárába.

VIZKELETI ERZSÉBET

Vizkeleti Erzsébet vagyok, Karcagon élek. Középiskolai tanárként dolgoztam, idegen nyelveket tanítottam, orosz, franciát és latint. Kedvenc városom Debrecen, ahol a tanulmányaimat végeztem. Jelenleg nyugdíjasként aktívan tevékenykedem. Szeretem az irodalmat, sokat olvasok és szeretek szép helyekre utazni, kirándulni. Az útjaim során megélt élményeim és benyomásaim szívesen megosztom másokkal a Holnap Magazin online felületén. Szabad időmet örömmel töltöm két fiam, menyem és unokám társaságában. Éveken át foglalkoztam műfordítással orosz és francia nyelvekről. A műfordítástól jutottam el a saját írásig. Több novellámmal sikeresen szerepeltem az Irodalmi Rádió antológiáiban, valamint a Holnap magazin kiadványaiban és az online felületén. Nagy öröm számomra, hogy a Múzsák Könyvtára csoport tagja lehetek és ott is publikálhatom novelláimat és verseimet. Az írás számomra belső kényszer és örömforrás, ami arra késztet, hogy megosszam az olvasókkal mindazt, ami megtörtént velem és azt is, ami a képzeletemben él. Írásaim szereplői egy kicsit én magam vagyok, hiszen mélyen egyetértek egyik kedvenc írómmal, Guillaume Musso véleményével, mely szerint „Ahogyan a napfény megtörik az üvegen, úgy szóródom szét én is a hőseimben.”

HORVÁTHNÉ EMI

Horváthné Emi vagyok, félig magyar félig pedig japán származású, 35 éve születtem Ózdon. Jelenleg egy kis faluban élek, Vas megye szívében, három kis gyermekemmel és férjemmel. 12-13 éves korom óta írok novellákat, főleg verseket szeretek írni.

„Az írás egyetlen szabályt ismert; hogy legyen mit mondanod” Arthur Schopenhauer

PETRES KATALIN

Petres Katalin (1959) nyugdíjas magyar-történelem-angol szakos tanár.

2014 óta jelennek meg verseim főleg a KORTÁRS MAGYAR IRODALOM KIADÓ gondozásában. Első kötetem: Ajándék. Haiku minikötetem: Csepp a tengerben.

Antológiák: Gold Pen 6. antológia, Sodrásban Magánkozmosz, az Irodalmi Rádiónál

és a Maradok Vers Dal Hálónál, Todor Szimeonov új műfaja az apeva, a Változó Világ apeva köteteiben is publikálok.

ZSATKOVICS EDIT

1951-ben születtem Vízöntő havában. Debrecenben élek. Talán szüleim korai elvesztése miatt kezdtem írni 20 évesen. Bölcsész végzettségű vagyok. Voltam orvos-írnok, egészségnevelő, közművelődés-szervező, könyvtáros, tudományos segédmunkatárs. Pályámat nyugdíjazásom előtt szociális munkával zártam.

Írásaimat több ifjúsági és üzemi lap közölte korábban. Antológiáim (Accordia, Barátok verslista, Anárbo, Napkorong, OMLIT, Lírart, Ráth Lépcső, Raszter, Garbo, Aposztróf kiadó) szerkesztésében jelentek meg. A napútonline.hu, Cédrus folyóirat, Holnap Magazin, Herve Klub, Montázs Magazin, Vásárhelyi Látóhatár, Kláris Magazin, Lendület Magazin, Porcelánszív, Sumida folyó hídján irodalmi folyóiratok pályázatain többször szerepelhettem.

Házasságban élek, nagykorú gyermekeink mindketten élettudománnyal foglalkoznak. Szeretnék továbbra is a szépirodalom közelében maradni vers, haiku, mese, novella kategóriában.

BUGLYÓ JULIÁNNA

Balmazújvároson születtem, ma is itt élek. Pedagógusként dolgozom.

2017 óta írom le gondolataimat, melyek témáikban nagyon sokfélék. Többnyire egy érzés váltja ki belőlem a sorokat. Így tartalmilag és formailag is sokfélék.

Első kötetem 2019-ben jelent meg az Irodalmi Rádió szerkesztésében, nemcsak azoknak a gyermekeknek szántam, akik szeretnek olvasni, hanem akik szavalásban is szeretnének kitűnni. A címe "**Kalandok közt**".

Második önálló válogatásom 2022-ben "**Fátyol mögött**" címmel kiadott könyv már a felnőtteknek szól. 2025 júniusában megjelent harmadik kötetem, melynek címe "**Léptem lépte**".

Közben több mint félszáz antológiában és irodalmi lapban voltak olvashatók írásaim, illetve hallgatható néhány a netes csatornám, s akad köztük megzenésített is.

Tag vagyok pár online felületen és két blogban is írok. Verseimet két könyvbemutatón, két irodalmi délutánon és az antológiák bemutatón hallgathatták az érdeklődők. Részt vettem két kiállításon, ahol fotókhoz, festményekhez írtam verseket.

IOCHOM ZSOLT

1989. november 9-én születtem Erdély délkeleti szegletében, Kézdivásárhelyen, ahol 18 éves koromig éltem. Az egyetemi évek alatt 2008-ban Csíkszeredába költöztem, ahol tíz évet éltem, 2019 óta Székelyudvarhelyen élek és alkotok.

2019-ben **Csókszereda** címmel jelent meg első verskötetem, amely 120 verset és 30 fotót tartalmaz. 2023-ban elnyertem az OMLIT (Országos Mécs László Irodalmi Társaság) által meghirdetett Év prózája irodalmi díj arany oklevelét. Ennek köszönhetően jelent meg a **Pofonok és csókok** című prózakötetem. 2024 őszén jelent meg második verseskötetem **Sok a szó** címmel, amely újabb 120 verset tartalmaz. Ugyanakkor nyomtatásban is megjelentek prózai írásaim Mese csókkal című keménytáblás kötetben.

Tagja vagyok az Irodalmi Rádió alkotóközösségének, valamint felvételt nyertem a Süli András Művészeti és Irodalmi Alkotói Körbe és a Magyar Alkotók Internetes Társulásába. Több mint száz antológiában jelentek meg verseim, prózáim.

Közösségi oldalaim:

<https://www.facebook.com/iochom>

<http://iochom.blogspot.com/>

KOVÁCS ATTILA

Kovács Attila vagyok. Tapolcán születtem 1964-ben. Nyugdíjas vagyok a vasútnál szolgált éveim rengeteg tapasztalattal gazdagítottak.

Jelenleg Ajka legszebb részén,
Csingervölgyben élek szerető feleségemmel. A tanúhegyek a Balaton-felvidék,
gyermekkorom grundjai elevenen élnek bennem.
Iskolás korom óta próbálkozok versírással.
Alázattal szeretném felhasználni a kapott élményeimet.

PITTERNÉ NYILAS ENIKŐ

Pitter Györgyné vagyok, írói nevemen Pitterné Nyilas Enikő. 1949. augusztus 9-én születtem Budapesten, itt is élek. Nem vagyok költő, sem festőművész, csak egy minden szépséghez és jósághoz vonzódó nyolcunokás nagymami, aki rajzol, festetet és újabban leír néhány gondolatot, ilyen-olyan formában. Kipróbáltam a haiku ritmusát, a hagyományos kötött versformákat, de leginkább a szabad versíráshoz vonzódok. Dolgoztam restaurátorként, hosszú évekig a kereskedelembe, voltam laboráns, foglalkoztam mozgássérült gyerekek hitoktatásával, gyógyult rákbetagek mentális rehabilitációjával. Életem a család és a másokkal való törődés, a szeretet jegyében telt el. Nemrég vesztettem

el szeretett férjemet, kit azóta is csendesen lelkemben hordok. Két testvéremmel együtt hosszú éveken át otthonában ápoltuk ágyhoz kötött édesanyánkat. Mellette kezdtem el kortársköltőket olvasni, majd írni is.

Minden gondolatom, tettem a családhoz köt, mégis sokszor magányos a lelkem. Talán ezért is ragadtam ecsetet, irónt, és tollat, hogy egy magasabb szférából csenjek át színeket, formákat, szavakat, verses szófüzéseket kiteljesítve, fénnel töltve be lelkem, és szürke, gyakran kegyetlen világunkat. Keresek és találok kifejezési formákat a festészetben és a költészetben egyaránt. Az összegezés időszakát élem, a megélt szerelem, gyengédség emlékét, a természetfeletti, a természet és a hétköznapi csodái bővizű, tiszta forrásként törnek fel lelkemből, mely forrás szinte elapadhatatlan. Eddig négy saját verseskötetemet jelent meg, magánkiadásban, kis példányszámban, ajándékként a családnak, barátainak, és több, mint húsz antológiában szerepelnek verseim. Életem a hitem, a reményem és a szeretetem. Körülöttem minden erre épül.

BRETTNERNÉ ÓNADI KRISZTINA

Brettterné Ónadi Krisztina vagyok.

Tizennyolc évesen írtam néhány verset. Aztán harminc évig nem történt semmi. Ez persze így nem igaz. Sok minden történt velem harminc év alatt, sok mindent csináltam..., de a versírás nem szerepel a listán. Aztán történt valami... és kinyílt egy Kapu. Azóta írom a verseket. Két téma van, ami leginkább érdekel, kint a természet és bent a lélek az varázsol el. Így verseim nagy része az önismeret, az érzelmi megújulás és a természet szeretetének témáit járják körül. Mert én így szeretem.

SCHLAGER ANIKÓ

Schlager Anikó vagyok, óvónő. Debrecenben élek már több, mint fél évszázada. Első szárnypróbálgatásaimat versírás terén néhány hónapja tettem, amikor is párom elvesztésének fájdalmát papírra vetettem.

Ráéreztem arra, hogy miközben gondolataimat kiírom, végigjárom a bennem lévő érzelmi hullámokat és a sorokat újraolvasva gyógyulok. Verseimben – még a legfájdalmasabbakban is- mindig ott szerepel az életöröm, a bizakodás, a Jóistenbe vetett hit... és mint a népmeséknek, pozitív a kicsengésük.

Küldetésemnek érzem megláttatni az élet szépségét, sorsunk elfogadását és a jóba vetett hit terjesztését.

ÖKRÖS RENÁTA

Ökrös Renáta vagyok. Karcagon élek és dolgozom. Számomra az írás gyógyszer, és mostanra már életérzés is. Sok versem a gyászom enyhítésére írtam. Lassan de biztosan meggyógyulok jobban leszek. Az írás felszabadít.

KORMÁNY GÁBOR

Kormány Gábor vagyok. Békéscsabán élek feleségemmel és négy gyönyörű gyermekemmel.

Első írásom ezerkilencszázkilencven márciusában jelent meg egy csepeli újságban Diakrónia panelkörnyezetben címmel. Amatőr irodalmi állampolgárként inkább a szabad vers felé húz a szívem, igaz hosszú szünet után kettőezertíz környékén fogtam újra tollat a kezembe. Azóta több antológiában is megjelentek verseim, ha szabad így fogalmaznom a klasszikus magyar költészet áll szívemhez a legközelebb, s ha egy mondatban kellene érzéseimet összefoglalnom, csak ennyi lenne:

*"A világ Isten-szötte szőnyeg,
mi csak a visszáját látjuk itt
és néha legszebb perceinkben
a színéből is valamit."*

HOFFMANN OTTÓNÉ

Hoffmann Ottónénak hívnak, leánykori nevem Steig Gizella.

1950.december 13.-án születtem egy kis baranyai faluban, Villánykövesden.

Szüleim mezőgazdasággal foglalkoztak, általuk nagyon megszerettem a természetet és egyszerű kétkézi munkát is. Egy leánytestvérem van, ő a húgom, akivel szép volt a gyermekkorunk és a mai napig nagyon jó a kapcsolatom.

Általános iskolámat Villányban, a középiskolát Mohácson a Kisfaludy Gimnáziumban végeztem.

Érettségi után férjhez mentem, férjem Hoffmann Ottó gépészmérnök volt, aki üzemvezetőként dolgozott a pécsi Bőrgyárban. Házasságomból 2 gyermek született. A lányom fogorvosként a fiam műszerészként végezte az iskolát.

20 évig dolgoztam bölcsődében gyermek és csecsemőgondozóként. A hivatás szükségessé tette, hogy tovább tanuljak. Munka mellett végeztem el emelt szinten az egészségügyi szakközépiskolát.

	Egy súlyos balesetből kifolyólag, rokkantnyugdíjba kerültem. Ez után a családé lett a főszerep. Időseket ápoltam, majd férjem betegsége miatt 2021-ben bekövetkezett haláláig fő feladatomban az ápolás lett. Egy leányunokám van, aki sajnos nagyon beteg. Jelenleg önkéntesként a pécsi a Kerek Világ Alapítványban tevékenykedem sérült gyerekek mellett. Hobbim az írás, a fotózás és a színházba járás. Nagyon sokat segít a lelkem gyógyításában a versírás, vers olvasás, zenehallgatás és a családommal töltött idő.
--	--

VERESS MARIKA

	Nevem Kállóné Veress Mária.
	Írói nevem Veress Marika. 73 éves vagyok. Egész fiatalon kezdtem írni, a gimnáziumi magyar tanárom unszolására. Az akkori politikai helyzet nem hagyta, hogy érvényesüljek. Később családi okok miatt abba kellett hagynom, most két és fél éve kezdtem újra írni. Azóta négy verses kötetem jelent meg és még pár vers kell az ötödik kötethez.

GARAMI NELLI

	Garami Kornélia (Nelli) a nevem, Szlovákiában élek, 62 éves vagyok. Húsz évig tanítottam általános iskolában elsősöket és másodikosokat. Létszámcsökkentés miatt kénytelen voltam valami más elfoglaltságot találni magamnak, ezért elvégeztem egy idősgondozói tanfolyamot. Immár 18 éve dolgozom Alsó-Ausztriában idősgondozóként, ami annyit jelent: 2 hét itthon, 2 hét Ausztriában. Nagyon szeretek olvasni és írni.
---	--

GREGÓ ISTVÁN

	A nevem Gregó István. Nős vagyok és nagykorú gyermekeim vannak. Már régóta a kereskedelembe dolgozok. Munkám mellett verseket írok. Korábban is írtam már, de komolyabban három és fél éve kezdtem el foglalkozni vele. Eddig körülbelül, 30 antológiában és folyóiratokban jelentek meg írásaim. Két éve egy számomra megtisztelő szép Irodalmi Díjban is részesültem, amit Magyar Kultúra Lovagjától Németh Nyiba Sándortól kaptam. A Facebook oldalakon több irodalmi csoport tagja vagyok. Példaképem és kedvencem Wass Albert erdélyi magyar író és költő. Örömmel tölt el az alkotás, és az is, hogy ezáltal másoknak is örömet szerezhetek.
---	---

GÁBOR EDIT

A nevem Gábor Edit, 1965. január 4-én születtem Erdélyben, ami ma Romániához tartozik és ott is nőttem fel, ez idő alatt több fele laktam, amit az alábbi versben foglaltam össze:

Erdőszentgyörgyön születtem

"Erdőszentgyörgyöt az angol király is többet járja, mert ott született szépanyja, Rhédey Klaudia. Én magam is ott születtem, de nem laktam ott soha, egy kórház mégsem lehet az ember szülőotthona. Gyulakuta és Radnót is engem hiába várna, az - ott is laktam valamikor - még nem elég honvágynak. Marosvásárhely utcáit is koptattam valaha, dombra föl s dombról le, sokat vitt az iskola útja, emlékezni hívogatnak, de megkopott a kötés, elengedett rég s nem maradt már más, csak poros emlékkép.

Kötődés emlékei már csak Nyárádgalfalvára és Székelyföld Alsóboldogfalvájára szárnyalnak, hol kövesedik a rög, felmenőim porladó csontjára. Szakadt a folytonosság, mert az édesapám hamva urnába zárva lépteinket Szegeden vigyázza, mert itt veszett el s valósult meg az életem álma: Köt varázslat - született lányom "szegedi boszorkánynak!"

1988. január 20-án léptem át a román-magyar határt letelepedés céljából, nagyjából azóta Szegeden élek.

A végzettségem szerint eletro-műszerész vagyok és ebben a munkakörben is dolgozom 1988 óta.

Férjnél vagyok és van egy lányom.

A versírást 19 éves koromban kezdtem, azaz fedeztem fel magamban ezt a képességet teljesen véletlenszerűen, azelőtt meg sem próbáltam, igaz most is inkább azt mondom, hogy csak játszom a szavakkal, de az eredmény nem mindig szójáték, bár azt is írtam néhányat.

2001-2002-ben olyan behatások értek, amik miatt az addigi írásaimat megsemmisítettem, majd 2017-ig nem írtam semmit, akkor is csak a lányom ballagási emlékkönyvébe egy útravalószerűt, aminek egy részét a régi irományaim emlék-töredékeiből mazsoláztam össze.

2022 egy néprajzkutató barátom ihletésére, majd biztatására kezdtem újra az írást és a facebook adta lehetőséggel élve egy jó néhányat a nyilvánosság elé is tártam.

FARKAS NORBERT

Farkas Norbert vagyok, 21 éves magyar irodalom és nyelvészet szakos egyetemi hallgató. A művészet életem jelentős hányadát végigkísérte, és több ágazatban volt szerencsém kipróbálni magam a néptáncról kezdve a színészetén át az amatőr dj-zésig. Az írással kapcsolatos ambícióm először 2018 nyarán lángolt fel bennem, kiélni pedig először 2020-ban nyílt alkalmam. Mint író, az alkotással határozott célom az emberek szórakoztatása és az olvasás, mint hobbi újra népszerűsítése. Jelenlegi írói példaképem stílus tekintetében Aranyosi Ervin. Persze nyilván nem leszek olyan, mint ő, de talán ez nem is baj, hiszen jó ha van az embernek példaképe, de a példakövetés mellett meg kell őriznie önmagát is. Legtöbb versem kutyákkal kapcsolatos, de elvétele közzéteszem majd más tematikájú írásom is. Azért csak elvétele, mert utóbbiak kapcsán nem mindennel kapcsolatban tudok finoman fogalmazni, de igyekszem a jó ízlés határain belül maradni.

GLASZ MÁRIA

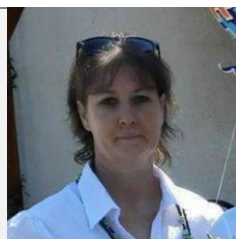
Egy baranyai kis faluban születtem hetedik gyermekként. 17 évesen férjhez mentem, Pécsen élünk, ott végeztem iskoláimat kereskedelmi vonalon. 1970-es évektől kezdtem foglalkozni versírással, írással. Az elmúlt pár évben négy könyvem jelent meg.

ALEXANDER CORVINUS

45-éves Magyar, származású, kezdő író vagyok. Németországban élek már 13 éve. Imádom horgászni, sokat járunk a fiammal kirándulni. Az írás a szenvedélyem. Ha írok akkor szárnyalok, és megszűnik minden körülöttem. Írás nélkül az életemet el sem tudom képzelni.

URBÁN JUDIT

Urbán Juditnak hívnak. Sümegen születtem, 1970. november 27.-én. Nyíradon élek, két felnőtt gyermek édesanyja vagyok. A könyvek szeretete, az olvasás már elég korán magával ragadott, jó példát mutattak a szüleim. A könyvek által egy új világba juthattam, egyke gyerekként a lapokon bárki lehetett a barátom. Az írást öt éve kezdtem, versekkel. Aztán született pár novellám, és rájöttem, hogy ez a műfaj közelebb áll hozzám. Azóta sok történetet született, rengeteg tehetséges társat ismertem meg, akikre tisztelettel nézek fel.

NAGY J. HANNA

Kanadában élő magyar szerző. Különleges stílusával a lélek pillanatait kutatja írásaiban, verseiben.

Azt mondja, álmokra született és az álmait szeretné megélni műveiben. Írásai a szép körül forognak. Nemcsak önmagában, hanem a rosszat megkerülve és kihagyva.

Alkotásai szeretetből és érzékből születnek. Minden betű az értelem legérzékenyebb gondolataiból szökken szárba. Emiatt lélekből szóló írásokra törekszik, melyeket szeretettel lehet olvasni, mert szeretetet sugárzóak és ez a szeretet éltet. A szeretet olyan, mint a víz a virágnak. Mindannyian virágok vagyunk... Ha olvasod őt, találkozol csodás lelkével a könyveiben.

Több verseskötvényben, antológiában is megtalálhatóak írásai. Az *Illyrian Monastery* kiadványok főszerkesztője.

Aurora Amelia Joplin

Örök nyár

Szavak érintenek, mint lágy nyári eső,
a lelkemet csendben, halkán érik el.
Több vagyunk, mint egy-egy vers vagy történet,
egymásban élünk – mint napfény a lombok közt.

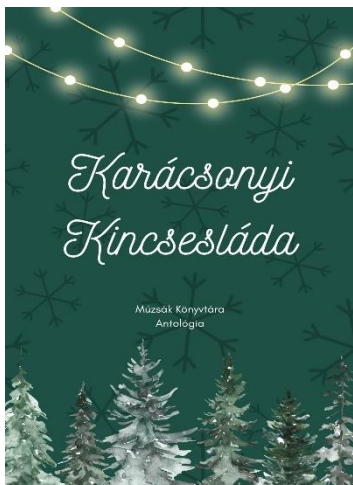
Az idő kisimul, megpihen a szív,
ahol a fény és árnyék egy táncot jár.
Ez a pillanat bennünk örökké él –
a nyár, ami sosem ér véget igazán.
E könyvben tovább él, szelíden, tisztán.

Fogadjátok szeretettel e nyárról szőtt sorokat,
legyen emlék, mosoly vagy halk érintés –
mert minden írás egy ajtó a szívetekhez,
és benne ott pihenhet az örök nyár.

Korábbi antológiáink

Karácsonyi Kincsesláda

A *Karácsonyi Kincsesláda* egy varázslatos gyűjtemény, amely 25 tehetséges szerző új karácsonyi verseit, novelláit és meséit rejt. Minden sorából a szeretet, a meghittség és az ünnepi csoda szelleme árad, amely beragyogja a karácsony hangulatát.

Ez az antológia olyan, mint egy kincsesláda: minden történet és költemény egy különleges ajándék, amely melegséggel és reménnyel tölti meg a szívünket. Tökéletes választás mindazok számára, akik szeretnék újra és újra átélni az ünnep varázsát.

Letölthető: <https://bit.ly/4ltMEtv>

Valentin-napi Versvarázs

33 költő szívből fakadó szerelmes versei egyetlen varázslatos kötetben. Ebben a gyűjteményben a szerelem minden árnyalata megelevenedik – a szenvedélyes vágyakozástól a gyengéd ölelésig, az első pillantás izgalmától a mindent betöltő örök szerelemig.

Merülj el a sorok között, engedd, hogy a versek átjárják a lelkedet, és hozd közelebb magadhoz a szerelem varázsát!

Letölthető: <https://bit.ly/4eLL43v>

